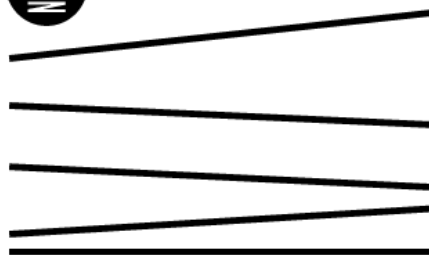

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Alternativ titel | Alternative title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Heiberg, Peter Andreas.; udgivne ved K. L. Rahbek

P. A. Heibergs Samlede Skuespil.

Samlede Skuespil.

Anden og forøgede Udgave.

Vol. 2

Kjøbenhavn : Joh. Fred. Schultz, 1806-19

4 bd.

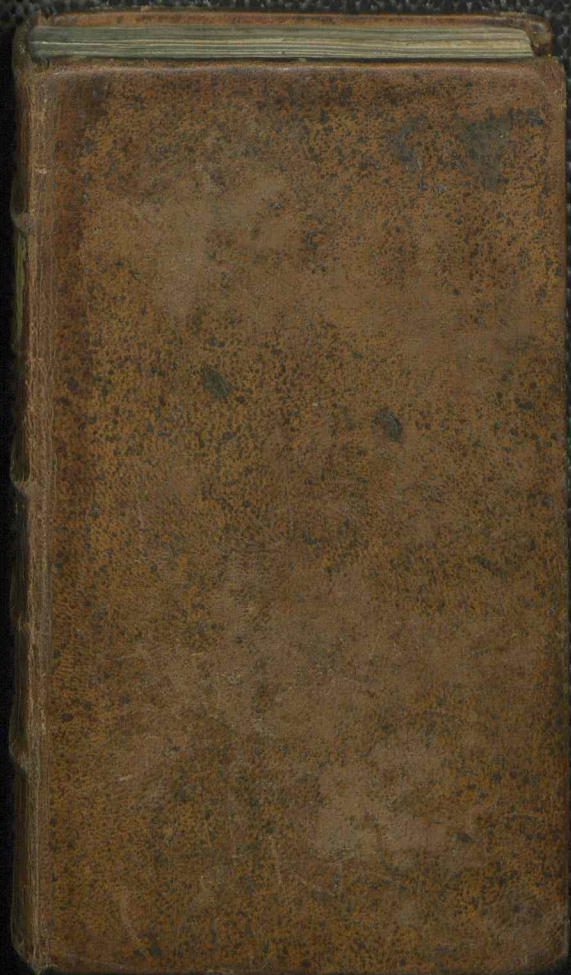
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

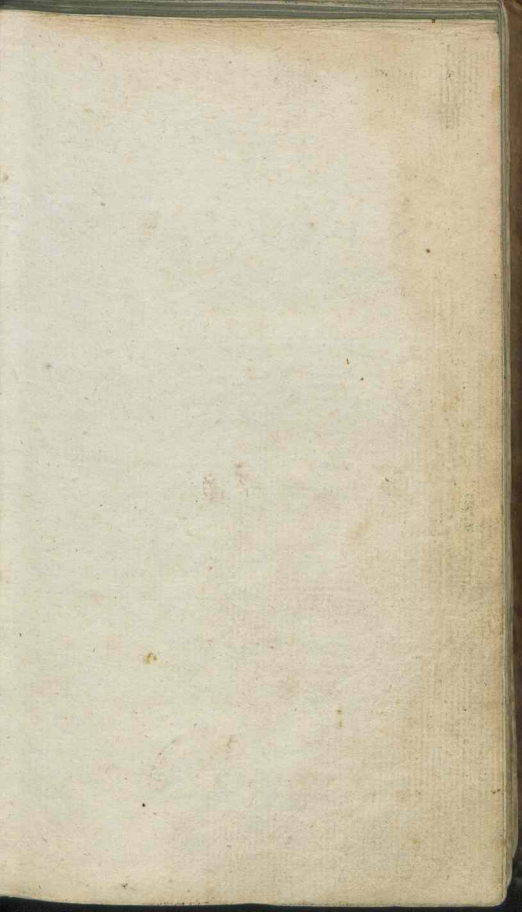
55.-94.

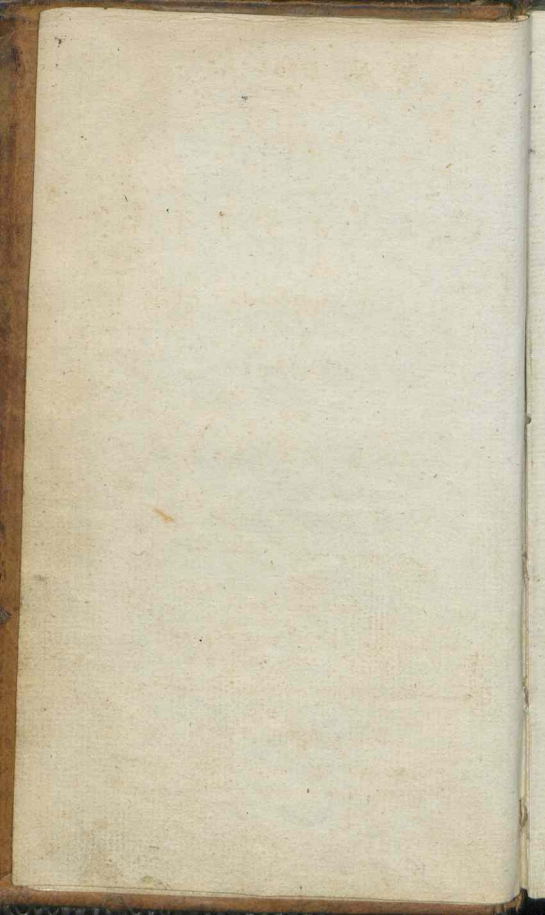
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021953920

P. A. Heibergs

samlede

S f u e s p i l.

Udgivne

ved

K. L. Rahbek,

Professor.

Anden Deel.

Anden og firsøgede udgave.

Kjøbenhavn, 1806.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fred. Schults,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

Dr. J. G. Schlegel

Amsterdam

1801

Amsterdam

1801

Dr. J. G. Schlegel

Amsterdam

Amsterdam

Amsterdam

1801

Dr. J. G. Schlegel

I n d h o l d.

Forvandlingerne	Side I
Duellen	147
Hofforgen eller Testamentet	231
Chinafarerne	287

2. 1. 1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

1. 1. 1.

Forvandlingerne.

Comedie i fem Acter.

Første Gang opført paa den Kongelige danske
Skueplads den 4de Marts 1788.

Personerne:

Grev Stiernskiold.

Grev Rheinfeld.

Jacob Plump, Gjestgiver.

Mad. Plump.

Christiane, deres Fosterdatter.

Marie, foregiven Bondepige.

Carl } foregivne Bondetarle.
Anton }

von Reichborn, Borgemeester.

Grethe, Kjeldepige.

En Tjener.

Handlingen skeer paa en Gjestgivergaard i en Kjobstad
i Sjælland. Den begynder om Eftermiddagen, og
er til Ende klokken imod 7 om Aftenen.
Theatret forestiller en Stue i Gjestgivergaarden.

Første Act.

Første Scene.

Carl. Anton.

Anton.

Jo, nægt ikke, at du er forelsket, Broder! stokblind maatte jeg være, om jeg ikke kunde see det.

Carl.

Men, min Ven! Jeg veed, jeg hører mig jo ikke anderledes ad nu, end før; er jeg da saa for-
skrækkelig forandret?

Anton.

O nei! ikke saa synderlig. Jeg finder ingen anden Forandring hos dig, end disse smaa Bagatel-
ler: du vrier Armene, som een der er misfornøiet;
fløiter Elskovs Arier, som en Soesfort; gaar allene,
som een der har Pestilenke; sukker som en Skoles-
dreng, der har tabt sin A. B. C.; græder som en
ung Dige, der har begravet sin Mormoder; faster
ligesom een, der holder Djæt; vaager som een, der
frygter for Tyve, og taler sygeligt, ligesom en Tige

ger om Løverdags Aften. For derimod, naar du loe, var det, som man hørte en Hane gale; naar du gif, saa var det, som om man saae Holger Danske; naar du spiste, saa aad du, som en Tærsker; naar du fastede, saa var det netop strax efter Maaltidet; og sukkede du, saa var det allene, naar du manglede Penge. See saa forandret er du, at jeg neppe kan troe, at du er den samme Grev Rheinfeld, som du var for fjorten Dage siden.

Carl.

Er du snart færdig med din nydelige Beskrivelse?

Anton.

Der fattes bare en lille Anmærkning, nemlig: —

Carl.

Oh, plin mig dog ikke længer med saadant Bæv.

Anton.

Tyst, tyst. Kald det ikke Bæv. Min Anmærkning er allene denne: at siden du er Don Quixot, og jeg Salvo Titulo Hr. Sancho Panza, saa vilde jeg gjerne vide, hvem der er din Dulcinea.

Carl.

Du erindrer, da vi i denne Forflødning gif fra Kjøbenhavn, at jeg da foregav et Spøg, jeg havde i Sinde at spille een af min Slægt. Harsagen var, at jeg frygtede for din Tausshed i Hovedstaden; men da vi nu ere paa et Sted, hvor det ikke nytter at bruge nogen Forstillelse, saa maae jeg tilstaae reent
ud,

ud, at det er, som du siger, at Kjerlighed er Aarsag deri.

Anton.

Stakkels Kjerlighed! hvor meget faaer ikke du Skyld for!

Carl.

Fald mig ikke ind i Taler; men hør med Taalmodighed paa min Fortælling. Den deilige Bøndepige, som du veed, at jeg for nogle Uger siden fik at see i Kjøbenhavn, indtog mig saaledes, at jeg troede ikke at kunde blive lykkelig, uden ved at ægte hende. Du veed, jeg saa hende i en Trængsel, og at hun med eet forsvandt; jeg gjorde mig al optænkelig Umage for at faa hende opspurgt, men længe forgjeves. Endelig fik jeg da at vide, at hun opholder sig her. Jeg besluttede strax at reise herud, og tilbyde hende min Haand; men Rygtet sagde mig tillige, at denne Pige vilde staae stor Fare for aldrig at blive givet, uagtet der var gjort hende adskillige anseelige Tilbud. Aarsagen hertil er, at hun har havt saa herlig en Opdragelse, at meget faa Damer af Stand skulle komme sig ved at ligne hende deri; og hun har tillige saa strænge Grundsætninger af Ære, at hun umuelig vil tillade, at en Mand af Stand fornedrer sig til at tage hende, der kun er en Bøndepige. Fra den anden Side veed du, at Harmonie og Liighed i Tankemaaden er det, der udgjør

Ægte-

Egtestandens Lyksalighed, langt mere end Liighed i Stand, og paa denne Grund troer hun, at hun aldrig kan blive lykkelig, naar hun givtede sig med en af sine Lige. Derfor er det, at jeg har valgt denne Forklædning, som, jeg holder for, er den nærmeste Veie til at vinde hendes Hjerte. Denne er Sammenhængen; kan du nu finde Nede i Tingene? Men da jeg overtalte dig til at følge med, troede jeg ikke at foresinde saa mange Vanstueligheder. — Men hvad? — Du staaer jo i Tanke?

Anton (leer.)

Ha, ha, ha! Jeg seer alt i Aanden, hvor Poesterne skal kappes om at besynge dette Tog. Een af dem vil vist begynde saaledes: Jeg sjunger om en Hest, som blev af Elskov galen.

Carl.

Sæt ikke. Der kommer vel den Tid, da jeg kan faae see dig baade gul og bleg af Kjerlighed.

Anton.

Al Sygdom eller Sorg, vil jeg tilstaae; men aldrig af Kjerlighed. At et Fruentimmer har født mig til Verden, det takker jeg for; at et Fruentimmer har ammet mig op, det takker jeg ogsaa for; men at jeg skulde blive til en Nar for to smukke Dines Skysd, nei, det betakker jeg mig for; og naar det skeer, saa kan du sætte mig i en Tonde, som en Rat, og lade Bønderne paa Amager ride Caroussel.

om

omkring mig, en Fastelavns Mandag; eller og kan du stikke Djuene ud paa mig, og hæng mig til et Skilde for et Jomfruehuus, som den blinde Cupido.

Carl.

Jeg skal huske paa, hvad du har sagt, og troe mig, at naar engang dit muntre Lune faaer udraaset, saa bliver du vel ikke saa stor en Sjetter i Hensende til Skjæbhed.

Anton.

O, min Broder! Sjetter er jeg nu just ikke. Jeg gider gjerne seet en smuk Pige; men at blive orthodox som du, det skal Himlen bevare mig fra.

Carl.

Godt! det vil Tiden lære. Imitfærtid bebrejder jeg mig dog, at jeg har benyttet mig af dit Venkab, for at faae dig til at gjøre en Galskab, som du maaskee allerede angreer.

Anton.

Tael ikke derom. Jeg veed, at du vilde have gjort det samme for mig i lige Omstændigheder; og desuden kan jeg dog forsikre dig, at da jeg mærkede det blev dit ramme Alvor at give dig i Tjeneste her, som Joerkarl, saa sølte jeg ligesom et indvortes Rald til at blive Lærker; og det ikke just fordi jeg er saa stor en Mand i min Profession, kjøndt du veed at jeg har øvet denne ædle Kunst meget paa min Faders Herregaard; men af bare Nysgjerrighed, og for at

uds

udspionere dine Hensigter. Det varede ikke længe, inden jeg mærkede, at Kjerlighed var din Gud; og uagtet jeg ikke var vis paa min Sag, saa frygtede jeg dog halvveis for denne Bondepige, hvis Skjønhed der har gaaet saa meget Ord af. Siig mig nu, min Ven! har du talt med Heltinden?

Carl.

Meget lidet; og aldrig har jeg fundet komme til at tale om andet end om gandske ligegyldige Ting. Du veed, at jeg ikke allene, men utallige andre, ansee hende for det smukkeste Fruentimmer, man kan see; men Rygtet lægger endogsaa meget rettelig dette til, at hun er det dydigste; thi uagtet hun er paa et saadant Sted, hvor et Fruentimmers Dyd staaer den største Fare, saa har dog ingen fundet sige det allersmindste tvetydige om hende. Men seer du! (Han tager et Brev op af Lommen.) Siden jeg har mærket, at det var saa vanskeligt at komme til at blive ret kjendt med hende under denne Forklædning, saa maae jeg ligesaa godt først som sidst opdage hende min Stand; og derfor vil jeg søge Leilighed til at levere hende dette Brev.

Anton.

At tale Alvor, min bedste Ven! saa frygter jeg for, at alt hvad du gjør er forgjeves. Jeg har hørt mumle om, at en vis Borgemeisters Søn, en lille bitte Officer, gaaer paa Jagt efter hende, og er
kom-

kommet dig i Forkjøbet; og troe du mig, at en fattig Bondepige . . .

Carl.

Just det giver mig Haab; thi jeg veed ganske vist, at hun aldrig har givet ham Haab, ja ikke engang villet tale med ham; og dernæst siger mit Hjerte mig, at hun er andet end en Bondepige. Du seer jo, hvorledes Verten holder hende som sit eget Barn, uagter hun ikke er ham beslægtet, og desuden er der noget saa høit og saa ædelt i hendes hele Væsen, som viser, at Naturen har bestemt hende til mere, end en Tjenestepige.

Anton.

Ja, uagtet mit Hjerte just ikke har sagt mig noget om Løsen, saa kan jeg dog ikke nægte, at jo mine Dine har sagt mig, at hun er ret nyselig. Men hør nu, der ligger mig en anden Skrupel i Hovedet. Hvad om vores Forældre faaer at vide, at vi opholder os her i denne Forklædning?

Carl.

Frygt ikke for det. Der var ikke en Sjæl, som kunde have mindste Nys om, hvad vi toge os for; og desuden skrev jeg, inden vi gik, et Brev til min Fader, og berettede ham, at jeg agtede at reise til Sverrig, og at du fulgte med; saa at de drømmermindst om, at vi har taget Veien herhid.

Ant.

Anton.

Ja, lad nu saa være. Men hvor længe tænker du, at vi skal blive her? Lyften kan snart forgaae mig til at tørste til Punds. Harde jeg ikke nogle Penge i Baghaand, saa sultede jeg ihjel ved det Arbejde, og det uagtet alle mine Talenter.

Carl.

Det er sandt, min Ven! det var daarligt, om du for min Skyld vilde stille dig blot for saadanne Ubehageligheder. Det største Beviis du nu kan give mig paa dit Venskab, er at vende tilbage til dine Forældre. Hvad mig angaaer, da er det mig umueligt at forlade dette Sted, førend jeg har fundet Leilighed til at aabenbare den smukke Christiane min Kierlighed; og skulde hun være haard nok til at imodstaae mine Sukke, da beste Stjerneskjold! da maae jeg søge langt fra hende et Opholdssted, hvor jeg i Eenlighed kan begræde min Ulykke.

Anton.

Og snart skulde jeg faae Lyst til at græde af Medynk over de stakkels Romaner, som du saa ynkelig raddrækker. Jeg gider dog nok seet Udsaldet paa dette Tog; og skal ikke lade en otte eller fjorten Dage falde mig lange, og imidlertid moere mig med den sjantede Kjeldepige; for hun er, paa min Vre! saa forliebt i mig, som en Rotte i en hollandsk Ost. Men der kommer vores Hr. Husbond.

Carl.

Carl.

Saa maae vi da til at spille vores Roller igjen.

Anden Scene.

De Forrige. Jacob Plump.

Plump.

Carl! har du luffet Havreloftet?

Carl.

O ja, Husbond! jeg har altid Nøglen i min Lomme.

Plump.

Det er godt. For, de Bønder, det er ellers noget Satans Pak. Kort at fortælle, de bryder sig Fanden om, enten de faaer en Ting paa en ærlig Maade, eller de snyder sig den til, eller stjeler den. Det gjør de, Fanden tage mig! med saa kolde Blov, som om det ingen Synd var; og naar de saa kom mer hjem imellem deres Kammerater, saa gjør de sig tilgode med, at de har udsært deres Skjelmstykke saa vel. For har jeg troet, at det var bare de Storre, der forstod at gjøre Skjelmstykker paa en fin Maade; men, kort at fortælle, nu mærker jeg at Verden er bleven saa poleret, at endogsaa den fattigste Bønde, naar han vil bedrage nogen, lægger sine Planer saa fint, at man skulde bede Fanden tage sig paa, at der havde været en Minister med i Spillet. — Men du, min gode Anton! mig synes, at det gaar noget

noget langsomt med din Tærskning; du maae ikke have tærsket meget i dine Dage?

Anton.

Det er sandt, Husbond! jeg er just ikke meget vant til saadant Arbeide; men Lyften har jeg; og I kan jo see paa mig, at jeg er lige saa før og stærk, som nogen anden; og naar jeg først faaer Grebet, saa kald mig en doven Hund, om jeg ikke skal slaae Slag i Slag med, hvad Karl, I vil sætte til mig.

Plump.

Har du da aldrig tærsket, førend du kom her?

Anton.

Nei, kuns lidt, Husbond! jeg skal sige Jer, jeg har næsten al min Tid tjent som Løber hos et Herrens Kæb i Kjøbenhavn; og der falder langt andet Arbeide for.

Plump.

Ja vist; som for Exempel, at løbe med Breve fra den naadige Frue til hendes Galaner, og passe paa at mælde dem, naar Herren er ude, og — kort at fortælle — jeg veed nok; — men hvorfor blev du ikke der? Der maae dog, kort at fortælle, falde gode Sporter ved den Post.

Carl.

O vi vare begge to kjede af Byen; og Tjenesterne ere, saa den Skam! ikke saa fede, som der gaaer Ord af.

Plump.

Plump.

Ja jeg kan sagte tænke, at de naadige Fruer nok sørger for, at deres Galaner ikke har meget tilovers at give til Løberne; og selv er de vel, fort at fortælle, ligesom Helvede, der sluger alt, hvad det kan faae, og giwer ikke noget fra sig.

Tredie Scene.

De Forrige. Grethe.

Grethe.

Husbond! her er en Bonde, som begjærer at tale med Jer.

Plump.

Det er godt, jeg skal komme (Gaar.)

Carl.

Og jeg vil gaae ud til mit Arbeide, for ikke at forstyrre dig i din Fornøielse. (Gaar.)

Fjerde Scene.

Anton. Grethe.

Grethe.

(Tager en Vandetage i et Stykke Papiir op afommen.)

See her, lille Anton! hvor jeg tænker paa dig, naar der falder noget godt af i Spisestuen. Hvad, vil du ikke have det?

Anton.

Jeg er ikke sulten, og desuden har jeg en natu-
lig

lig Afstye for Rotter, og denne Vandekage seer ud, som om en halv Snees Rotter havde dandsset Engelsklands paa den.

Gretche.

Nei, min Dreng! der er hverken Rotter eller Muus i hele Huset; men jeg skal sige dig, hvorledes det er gaaet til med den. Bores Mad, veed du, er gandske god, men lækker er den just ikke; og saa staaer Wamsell Christiane, naar hun kommer i Spisefammet, og ruer over alt, hvad der er, ligesom en Høne over et Æg; saa at, naar man skal have noget Godt, saa maae man forstaae lidt at rapse; og at stjele Mad og Drikke, det er jo ingen Synd, som han sagde, Klokkeren jeg tjente hos, naar han aad Julekagen fra Præsten. Seer du, saa var jeg nu ude i Spisefammet, og der slap jeg til at faae denne i Lommen. Tag du den kuns, for den er, gid jeg faae! gandske lækker.

Anton.

Kagen er lækker nok; men jeg havde dog heller seet den paa en Gaffel end i dine Hænder.

Gretche.

O, da har den saamand! ingen Skade faaet af dem. See kuns paa mine Hænder; er der noget smukt paa mig, saa er det sandelig dem, om jeg selv tør sige det.

Ant.

Anton.

Gud bevare min Mund fra at nægte det! men jeg er en Smule fræsen, skal jeg sige dig. Gjem den til en anden Gang; kanske jeg da kunde have bedre Appetit.

Grethe.

(Tager ham i Haanden.)

Anton! lille Anton!

Anton.

Hvad godt?

Grethe.

See paa mig!

Anton.

Ja, hvad skal det betyde?

Grethe.

Forstaaer du mig?

Anton.

Jeg troer du er gal. Hvem Pokker kan forstaae dig, naar du intet taler. Om jeg saa gloede dig i Gesigtet til i Morgen, saae jeg dog intet andet, end at du sætter et løierligt Hjæs op, og skjeler paa mig, som en Eyv paa en Pengepuger.

Grethe.

Anton! Anton! forstaaer du ikke, hvad det skal betyde, naar en smuk Pige skjeler?

Anton.

Smuk? ja det vil vi for det første ikke tale om, ifald du saa behager.

Grethe.

Grethe.

O min Ven! al anden Spøg kan jeg taale; men at jeg er grim, det troer jeg ikke, at du kan mene; saa meget veed jeg dog, at jeg ikke er hæslig, om jeg nu endog ingen Skønhed er. Det er ingen Kunst at somme Tøiter kan være hvide og fine, der aldrig maae dyppe Haanden i Vand, og som Binden aldrig faaer blæse paa; men derfor er det ikke sagt, at jo andre og kan være smukke; og det kan jeg lade dig vide, at der kommer sjelden nogen Rejsende hertil, som jo siger til mig: lille Grethe! du er en nydelig Pige; og kanstee vel iblandt endnu mere.

Anton.

Ja, naar du siger det, saa maae jeg endelig troe det. Bliv ikke vred, lille Grethe! jeg er en dum Krabat i den Punkt; og jeg vidste, min Troe! ikke ret, enten du var smuk eller ikke, førend nu, da du sagde mig det selv.

Grethe.

Ja, veed du hvoraf det kommer?

Anton.

Nel, det maae du fortælle mig.

Grethe.

Det kommer deraf, at du elsker mig, og Kjerlighed er blind.

Anton.

Ja, nu begynder jeg vist ogsaa at troe, at det er sandt.

Grethe.

Grethe.

Saa jeg det ikke i Morges, da du kom ind i Kammeret? du kunde jo ikke see Nøglen til Løen, som dog hang lige for Næsen af dig. Var det ikke Kjerlighed, som gjorde dig blind?

Anton.

Ja ganske vist; men skulde det ikke have været Kjerlighed til Sengen? for jeg var temmelig søvnig.

Grethe.

Saa sagte, saa sagte Skjelnismester! hold pa Kommen! Du maae give lidt Tid. Imidlertid, siden jeg seer, at du elsker mig saa oprigtig, saa maae jeg dog sige dig noget, som jeg er meget bekymret for. Veed du hvad? Skulde du vel troe, at din Kammerat er ganske forliebt i mig?

Anton.

Ja, det er en Karl, der har langt bedre Smag, end jeg. Han kan see i Mørke, som en Kat. Ikke sandt, Grethe, han har seet dig i Mørke?

Grethe.

Ev skamme dig, at troe mig saa ilde. Vel har jeg arvet af min Moder et sæieligt Gemyt; men det var dog ogsaa at gaae for vidt med sin Føielighed. Det maatte da i det mindste være en vis Person, — jeg nævner ingen. Nei, veed du hvad, lille Anton! dersom du ikke var, saa troer jeg rigtig at jeg skulde have syntes godt om den Krabat; for, sandt
Zeibergs Skuespil. 2den Deel. B at

at sige, er det en ganske nær Fyr, men kommer dog ikke dig paa mange Mile nær. Han er jo saa suur, som en Edikebrygger, jeg troer, faae den Skam! at man ikke var i Stand til at slaae en Smil af ham med et Vidstestast; du derimod, du er altid saa lystig, saa venlig, saa elskværdig.

(Klapper ham paa kinden.)

Anton.

Au! au! du river Huden af mit Ansigt. Jeg troer, at du bruger et Nivejern til at klappe med. Om Forlæbelse, lille Grethe! det kom mig for, som om det ikke var dine bare Hænder.

Grethe.

Naa, naa! Altid er du saadan en Spøge-Doktor; men jeg kjenner dig, og veed, at du mener ikke alt, hvad du siger. Var det en anden, som havde sagt det, saa havde jeg ikke taget det saa vel op. Men sig mig, hvad skal jeg gjøre for at slippe for Carl? Med alt det, at han er en smuk Karl, kan jeg dog ikke lide ham; jo, jo, der er saa stor Forfælsel paa ham og min Anton, som paa en Liigprædiken og en Brudevielse. Han seer mig saa suur ud, som den sidste December; men du er saa mild som Waldermesse Dagen. Jeg har noget magtpaagiggende at fortælle dig; men det er en Ulykke, at man ikke kan gaae to Skridt her i Huset, eller tale to Ord med et Menneske, uden at hundrede Historier

rier skal fortælles; derfor har jeg tænkt, om vi ikke kunde sætte hinanden Stævne i Mørkningen, og da kunde jeg i Magelighed fortælle dig det, uden at nogen skulde beluste os.

Anton.

Nei, for Guds Skyld, gjør ikke det, for jeg er meget bange for Spøgelsier, og gaaer ikke gjerne i Mørke. Desuden, Grethe! — Dagtalesen! Dagtalesen! — Et Fruentimmers Vre er det bedste hun eier. — Men, jeg kan ikke staddre mere med dig; jeg maae ud paa Voen til mit Arbeide.

Grethe.

Tag denne Pandekage med dig; du kan troe den smager godt, og er dig vel undt.

Anton.

Nei, du skal have Tak. Jeg spiser ikke gjerne Pandekage; og at give dine Foræringer til Port-hunden, det var jo uartigt. Farvel, Grethe!

Grethe.

Farvel, min Engel! tænk paa din lille Grethe.

(Anton kaster et Kys til hende med Fingeren, og gaaer.)

Femte Scene.

Grethe

Denne Fyr har jeg, saae den Elam! i Fæl-den; det koster mig to Minuter endnu at tale med ham, saa ere vi saa gode, som Mand og Kone.

Men jeg maae dog prøve Carl med; for, gid jeg faae, om jeg veed, hvem af dem jeg helst skulde holde mig til. Mere end een Mand maae man ikke have — det forstaaer sig. — Og naar man har een god Mand, saa behøver man jo ikke heller flere. De ere ellers saa undseelige, de stakkels Kyre, og derfor maae jeg hjælpe lidt paa dem, for ellers kom vi nok aldrig til Terten. Min Plan er, faae den Skam! listig nok, og det skal være kloge Kramsfugle, der skal rede sig ud af mine Snarer. Det er ikke enhver Moder, der har saadanne vittige Værn, som jeg er. — Men der kommer den naadige Frøken. Jeg maae stilke denne Pandekage i Kommen, at hun ikke skal see den.

(Hun stopper den i Kommen.)

Sjette Scene.

Grethe. Christiane

(Holdende et Tørklæde for Munden.)

Christiane.

Har du efterseet, om alting er i Orden i Sjestekamrene, isald her skulde komme Fremmede?

Grethe.

O ja, alting er som det skal være. Men hvad fattes hende, siden hun holder Tørklædet for Munden?

Christiane.

Jeg har en ulidelig Tandpine.

Gre

Gretche (spødt.)
 Ja, vi Fruentimmer taaler ingen Ting. —
 Den mindste Trakvind, saa har vi strax Tandpine.
 Jeg veed ikke hvordan det er med Folk nu omstun-
 der: alle vil være fornemme; og siden det er for-
 nemt at være sygelig, saa har intet Menneske sin
 Helbred mere. Saaledes troer jeg, paa min Vre!
 ogsaa det gaaer med disse to unge Herrer, som Hus-
 bond har taget i Tjeneste. Jeg veed Pokkeren,
 hvad han vilde med dem; det eneste jeg troer han kan
 bruge dem til, er at sætte dem, som to Duffer,
 paa det gamle Tresur.

Christiane.
 Og Fader berømmer dem dog, og siger, at han
 har megen Nytte af dem; at de ere troe, paapasse-
 lige og ædruelige, og mig synes ogsaa, at man
 kan læse af deres Ansigter, at de maae være skikke-
 lige Folk.

Gretche.

Hun tager deres Partie det bedste hun kan.
 De Krabater ere ret lykkelige. Jeg kan troe, de
 ere sagte smukke nok: men mit Hjerte har vist in-
 gen Fare for dem. Den ene er ligesom et Billede,
 og færdig at tage Betaling for hvert Ord, han skal
 sige. Den anden derimod, han er accurat, som
 min Søsters ældste Son: Kjesten staaer aldrig paa
 ham. Han, troer jeg vist, maae være fød under

et

et Stjernesud. Nei, det var en herlig Mand, som var just Middelveien imellem dem; som havde et af deres Ansigter, Halvparten af Antons Snakksomhed, og Halvparten af Carls Taushed, foruden en net Fod, et smukt Veen, Notabene, to af hver Sort, og saa Penge nok i Pungen; en saadan Karl kunde fange hvad Fruentimmer han vilde.

Christiane.

O kjender jeg dig ret, saa behøves der ikke nær saa meget til at fange dig.

Grethe.

Jeg kan saamend holde mine Vare saa dyre, som nogen anden. Det er ingen Kunst, saalænge der er nok, som hyder paa dem, siden faaer man vel give Kjøb, og jeg tilstaaer gjerne, at de Vare, som Officerer og Borgermesters Sønner vil kjøbe, ere for gode for et Par Bønderkarle; endskjønt disse Vare kanskee i sig selv ere langt flettere end andre.

Christiane.

Jeg beder dig, at du vil forstaae mig med dine Grovheder. Saadan een som du.

Grethe.

Saadan een som jeg, veed dog i det mindste hvem hendes Forældre ere, naar andre derimod maae kanskee besylde en skakkels Wonde for det, han aldrig har Skyld i, bare for at faae en Fader, og
dog

dog skal det være saa stort. Jeg er saamend født af stikkelige Forældre, der ikke vare Bønder, eller noget gemeent Væk, og jeg har været i Kjøbenhavn saalænge, og lært saa megen Levemaade, at jeg kunde sætte Næsen lige saa høit, som andre, og lige saa gjerne gjøre mig Spekulation om at blive Officiers-Ærue, eller noget andet fornemt; men saadant noget overlader jeg til dem, der har større Indbildninger, end jeg.

Christiane.

Det var kun at spille mine Ord unyttigt, om jeg vilde gjøre dig Røde for min Tænkemaade i det Kapitel; jeg vil bare raade dig at du tager dig i Agt for, at jeg ikke skal faae Marsag at klage over dig.

Grethe.

Ja Sandheden er ilde hørt; og jeg mærker, at det Ordsprog er ganske sandt, at ingen kan mindre bære sin Lykke, end den, der af intet med eet bliver til noget. Der kommer hendes saa kaldede Fader, han har kanske noget at fortælle hende om det Spøg, han iblandt kan have havt med hendes Moder. Farvel.

(Gaaer.)

En-

Syvende Scene.

Christiane. Plump (tror efter.)

Christiane.

Det er en uforfæmmet Pige; og nødig vilde jeg dog gribe til alvorlige Midler, saalænge som jeg kan udholde hendes Uartigheder.

Plump

(kommer hastig ind.)

Carl! Anton! hvor er J — er J her? — nei! Naa, har jeg ikke gjort et smukt Arbeid? Forbandede Folk!

Christiane.

Hvad er paa Færde?

Attende Scene.

De Forrige. Mad. Plump. Grethe.

Mad. Plump.

Hvad er det? lille Mand!

Grethe.

Hvad fattes?

Plump.

Saa er det at tage Landstrygere i Tjeneste. Det er Lærepenge for mit dumme Fæ.

Mad. Plum.

For Guds Skyld! sig dog hvad det er.

Plump.

Plump.

Kort at fortælle, jeg kommer ud i Stalden, der finder jeg Laasen til Havreloftet er brækket; jeg gaaer op ad Trappen, kommer ind paa Loftet, og seer der, med begge mine Vine, at der er stjaalet af Havren; og noget af det Skrimmel Skrammel, som du veed, Moder! at der staaer paa Loftet, er borte med. Jeg gaaer ned i Stalden, der savner jeg den graae Hest. Kort at fortælle, jeg raaber, Carl, Anton! — jo tag dem der; borte er det Rakkerpak; og Gud veed, hvad mere de har taget med sig, for saadanne Folk lægger gjerne saa meget paa, som de kan, naar de vil kjøre til Helvede.

Grethe.

Ja; jeg har nok tænkt, at det vilde gaae saaledes. De Karle stod mig aldeles ikke an, fra det første jeg saae dem; og jeg for min Deel, om jeg havde mødt dem paa en Vej, saa, paa min Vre, havde jeg ikke holdt for mine Lommer.

Mad. Plump.

Men hvad Anstalter har du gjort, Mand? Summa Summarum, det er ikke Spøg at miste den bedste Hest vi har.

Christiane.

Det kan ganske vist ikke hange saaledes sammen; de saae alt for ærlige ud, til at begaae saadanne Skjelsstykker. See der er jo Anton.

Ri-

Niende Scene.

De Forrige. Anton.

Anton.

Vil Husbond være saa god at gaae ud; Carl har gjort en Fangst

Plump.

Hvad skal det betyde? Jeg maae løbe.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

De Forrige, undtagen Plump.

Christiane.

Hvad er det for en Fangst, du taler om?

Anton.

Det skal jeg fortælle: Medens min Kammerat og jeg var her i Stuen, havde to Bønder listet sig ind i Stalden, brækket Havreloftet, og stjaalet af Havren, og kjørte derpaa sin Vei. Men Carl var ikke seen, da han strax efter kom ud og fik see det, inden han kastede sig paa Ryggen af den graae Mær, og reed efter dem, som han havde været den Ondes Coureur. Da jeg siden gik ud paa Gaden, for at søge efter ham, kom begge Hr. Urianerne kjorendes tilbage med deres Tyvekoster, og med Carl bag efter sig, og saa saa undseelige ud, som Piger naar de staaer Brud. Saa jeg ret paa dem, saa

hav:

harde de nok først paa Regningen faaet Ryggen lide varmet; for, imellem os sage, saa maatte Fanden give sig i Færd med Carl, naar det kommer an paa at bruge Naverne.

Mad. Plump.

Det var kjækt. Summa Summarum; nu maae min Mand tage sine Ord til sig igjen. Kom! lad os gaae ud, og see hvad der bliver af. Du har ondt i Tænderne, bliv du herinde, min Datter!

(De gaae alle, undtagen Christiane.)

Ellevte Scene.

Christiane (alene.)

Min Datter! — ja vist, din Datter din taknemmelige Datter; men dog ikke i den æmteste Bemærkelse. Din Godhed, dine Velgjerninger giver dig Ret til at fordre dette Navn. Sid Naturen gav dig samme Ret! den eneste Glæde, jeg hidindtil har ønsket mig, var at lære at kjende mine Forældre. Skjebnen har nægtet mig den; men mit Hjerte siger mig, at ingen anden kan være min Fader, end den Mand, som har viist meer end faderlig Omhu for mig. O hvad Glæde! om han snart vilde vise mig, at han i alle Henseende fortjener det samme Navn, som hans Velgjerninger hidindtil har gjort ham berettiget til.

(Holder Torklædet for Munden, og gaaer frem og tilbage.)

Tolv.

Tolvte Scene.

Christiane. Carl, (som kommer ind med en Nøgle, og hænger den paa et Bøm.)

Christiane.

Du har opført dig, som en brav Karl, og min Fader vil vist skjønne paa din Troestab.

Carl.

Jeg har ikke gjort andet end min Pligt, og det fortjener ingen Bømmelse. — Men hvad fattes hende? har hun Tandpine?

Christiane.

Ja, og det ganske ulidelig.

Carl.

Om hun ikke vilde forsmaae et ringe Raad, saa veed jeg et, som kanske kunde hjælpe. Men med Forord, hun maae ikke lade nogen see det, for saa taber det sin Kraft. (Han tager Brevet op af Bommen.) Vær saa god at læse denne Bøn to tre Gange igjennem, saa troer jeg det skal blive godt.

(Gaaer.)

Trettende Scene.

Christiane (allene.)

Gjerne vilde jeg læse den ti Gange igjennem, om den kunde hjælpe, i hvor stor en Hader jeg end ogsaa er af Overtroe. (Læser Brevet.) Hvad nu? —

"Dei-

"Deiligste Christiane" — enten maae det være en Feiltagelse, eller jeg veed ikke hvad. Jeg maae dog see Ende paa dette Koglerie. (Raser.) "Jeg er en ung Greve, og eneste Arving til et anseeligt Greveskab. At jeg under denne Forklædning, har givet mig i Tjeneste her som Foerkarl, er en Virkning af den Lue, som Deres vidtberømte Dyd og Skjønhed" — Nei, videre kan og bør jeg ikke læse. — En Greve, tjenende som Foerkarl. — Ventelig een af de Kaldstrikker, som det Slags Folk saa ofte pleier at lægge for vor Kjønns Vre. — Dog hans Udseende og Opsærsel vidner om Redelighed; — hvad skal jeg nu gjøre? — vise min Fader Brevet? — Nei, jeg bør opfylde hans Begjering, og holde det hemmeligt, saalange jeg mærker han ikke gaaer videre. — Vel; — min Beslutning er tagen: (hun river Brevet i Stykker, gaaer til Døren og raader.) Carl! Carl!

Fjortende Scene.

Christiane. Plump. Carl.

Plump.

Hvad er det? hvad vil du Carl?

Christiane.

Han gav mig en Bøn, som jeg skulde læse for Tandpine; men da jeg ikke forstaaer mig paa Sympathie, eller troer saadant Koglerie, og var bange
for,

for, at han kunde lade nogen anden faae den, som var mere lettroende, end jeg, saa har jeg revet den i Stykker, siden hverken han eller jeg kunde have nogen Nytte af den. Der har du den, og tag dig i Agt, at bruge saadanne Rurer oftere.

Plump.

Skam fare i dig, Carl! Jeg troer, fortælle, du vil tage Næringen fra vores Regimentsfeldtskjer.

(Han gaaer med Christiane.)

Femte Scene.

Carl (alene.)

Himmel! hun styr mig. Hvad Slutning skal jeg gjøre heraf? At hun hader mig? — Den Slutning var for haard. Nei, Christiane kan ingen hade. — Men hun elsker mig ikke. — Desværre, det er alt for vist. — Min eneste Trøst er, at hun ikke viiste sig vred eller fortrydelig derover, og at hun tog en saadan Bending dermed, at jeg er sikker paa, at min Hemmelighed ligger begravet i hendes Taushed. Endnu maae jeg ikke opgive alt Haab, og ingenlunde endnu forlade et saa kjert Sted.

(Gaaer.)

A n d e n A k t.

Første Scene.

Plump. Mad. Plump.

Mad. Plump.

Summa Summarum, det er nu serten klar siden,
og endda ere vi lige floge.

Plump.

Kort at fortælle, Moderen maae være død.

Mad. Plump.

Ja, jeg kan ikke slutte til andet, for ellers havde hun vist ikke ladet hende blive her; men afhentet hende efter Løfte, inden hun var to Aar gammel. Hvad skal vi nu gjøre ved hende? Summa Summarum, vi veed, at hun er af stor Stand, men vi veed ikke heller mere om hende; og skal vi nu lade hende gaae her, og vente til sin Dødedag paa, at hendes Forældre skal komme, og hente hende fra os, og ikke torde giue hende bort, naar en brav Mand forlangte hende? Det var Synd, og jeg troer, Summa Summarum, at vi har gjort det i, at vi slet ikke har ladet os mærke for hende om hendes Stand; for naar hun intet Haab har, saa kan det heller ikke gjøre hende ondt, om den Oplysning

ful-

Skalde udeblive, som vi nu saalænge har ventet for-
gjeves paa.

Plump.

Du har Ret. Men fort at fortælle, veed du, hvad jeg har i Sinde? Jeg kan godt lide Tøsen; hun er lydig og flink, og alt hvad hun taler, det er som det var studeret. Fanden veed, hvor hun tager det fra, som hun siger; for om jeg saa stude- rede, til jeg blev halvjjantet, saa kunde jeg dog al- drig finde paa saadant noget; fort at fortælle, jeg har tænkt saaledes. Vi har lidet til Beste, og in- gen Børn. Lad os antage hende, som vores eget Barn, og naar vi engang døer, saa lad hende be- holde den Smule, vi har.

Mad. Plump.

Ja, jeg under ingen det bedre. Men jeg skal sige dig noget andet. Summa Summarum, der siges, at Borgemeesterens Søn har et godt Die til hende. Han er Officier, og har saamend et ganske godt Rygte. Hans Fader er rig, dette var dog værd at tage i Betænkning.

Plump.

Ja, sandt var det. Det var ikke Gød at gri- ne af. Men hans Fader lader vel neppe Herr Lieu- tenanten raade sig selv i dette Tilfælde.

Mad. Plump.

Ja seer du, da kunde det være Tid, at lade

Bor.

Borgemeesteren vide, hvordan det hænger sammen med hende, og naar han fik det at vide, saa var der vel ingen Hinder i Veien fra den Side.

Plump.

Ja, ja, dine Ord i Eren! sig ikke det. Hun er dog nok et uægte Barn, og du veed vel, hvad Griller Adelen har i saadanne Sager?

Mad. Plump.

O hvad bryder de sig om, enten et Barn er ægte eller uægte, naar kun i det mindste Moderen er adelig? Og, Summa Summarum, saadanne troer jeg at det hænger sammen med Christiane. See, nu er jo den Indvending hævet, Fader?

Plump.

Bitter Knæ, dine Ord i Eren! Moer! du har mere Forstand end jeg. Men om nu Tøsen ikke vil have ham; du veed hun er kræsen, og, kort at fortælle, tvinge hende, det gjør jeg, min Sjæl ikke. For en Ulykke, jeg holder alt for meget af hende til det.

Mad. Plump.

O frygt ikke for det, han er Officeer, og det er alt nok.

Plump.

Ja, den Poffers røde Kjole. Fanden staaer i Tøserne, naar de seer den, faaer de strax Lyst til Zeibergs Skuespil. 2den Deel. C at

at giøres; og Djæveln veed, hvorledes den Kulør er bleven saa smuk i deres Hine.

Mad. Plump.

Summa Summarum. Vil du tale med hende derom, Mand?

Plump.

Dine Ord i Eren! saadant noget kan du best med. Kort at fortælle: her er jo noget at spionere ud; og veed du ikke nok, at naar noget skal udspioneres, maae man bruge Qvindfolk. Jeg skal kalde paa hende; (raaber.) Christiane! heida! Christiane! Jeg vil gaae ud saalænge.

Mad. Plump.

Ja gaae kuns du, Fader! jeg skal nok komme efter hvad hendes Tanker er.

(Plump gaaer.)

Anden Scene.

Mad. Plump. Christiane.

Christiane.

Hvad befaler min Fader? Er han borte?

Mad. Plump.

Ja, men jeg vil tale et Par Ord med dig. Hør, mit Varn! jeg behøver ikke at tvivle om, at du jo sætter al Forstillelse til Side, naar du taler med mig, ifald du ellers veed, hvad det er at forstille dig. Din Opsørsel har bestandig været saaledes, at jeg tidt har

mis

misundet en anden den Lykke at være din Moder.
Du har været oprigtig, aabenhjertet, lydig; Summa Summarum et Exempel for alle unge Piger.

Christiane.

Jeg føler selv meget vel, at al den uforskyldte Berømmelse, som min Moder behager at lægge paa mig, siger i Grunden intet andet, end jeg har stræbt, saavidt jeg har kundet, at efterkomme mine Pligter; og det er sandelig et meget svagt Beviis paa min Hengivenhed for den, der har gjort alt det imod mig, som en Moder kunde gjøre imod sit Barn.

Mad. Plump.

Hvad jeg har kundet gjøre, har jeg gjort med Fornøielse, og det vil vi ikke mere tale om. Men Summa Summarum, siig mig nu oprigtig, mit Barn! er det sandt, som man siger i Byen, at Borgemeisterens Søn har Godhed for dig?

Christiane.

Min Moders Godhed forbinder mig til Oprigtighed. Jeg maae altsaa tilstaae, at jeg vel har mærket, at han paa tusende Maader har søgt at give mig det tilkjende; men at jeg bestandig har stræbt at undvige ham, for at jeg ikke skulde nødes til at give ham et alt for tydeligt Afslag.

Mad. Plump.

Eynes du da ikke om det Tilbud?

Christiane.

Nei. Jeg kan forsikre, at jeg aldrig enten har givet, eller kan give ham noget Haab.

Mad. Plump.

Hvorfor ikke? Summa Summarum, det er jo en ung, riig og smuk Person, og, som Ordet gaaer, skal han være et meget fornuftigt Menneske.

Christiane.

Jeg nægter ikke, at jeg jo, lige saa vel som andre, indseer hans Fortjenester, og veed, at det var en større Lykke for mig, end jeg efter min Fødsel kunde vente mig. Men Naturen og Deres Opdragelse har givet mig en Afsky for alt Bedragerie; og at love en Person sin Kjerlighed, uden at holde Ord, var vist et af de sorteste Bedragerier. Desuden er han saa langt over min Stand, at det Mellemrum, der er imellem ham og mig, er allene i Stand til at lægge en uovervindelig Hindring i Veien. Thi at give mig med en Mand, hvis Høihed og Rang skulde give ham i sine egne Tanker en Rettrighed til at foragte de to dyrebare Personer, som jeg skylder alting, og kanskee mig selv med, naar den første Kjerlighed var bleven kold, den Tanke allene er mægtig nok til at give mig Afsky for et saadant Partie.

Mad. Plump.

Det er mig fjert, mit Varn! at jeg seer at du tager efter mine Lærdomme. Jeg har saa tidt sagt dig,

big, at det er Middelstanden og den ringere Stand
der bør ivre imod ulige Egteskaber; men slet ikke
Adelen; denne veed nok paa een eller anden Maade
at holde sig skadesløs; men naar to af ulige Stand
gives med hinanden, Summa Summarum, saa
faaer altid den mindst fornemme først Marsagen til
at fortryde Partiet. Men skulde dog ikke den Af-
sky, som du viser imod denne Mand, reise sig af
en anden Marsag? Summa, Summarum, dit Hjerte
maa vist nok være indtagen af nogen anden.

Christiane.

Nei, min kjære Moder! saa frit som jeg fik det,
saa frit har jeg hidindtil bevaret det. Det er ikke
hans Person, men hans Stand, der mishager mig.
Det være langt fra, at jeg skulde bære Afsky for
en Person af saa mange gode Egenskaber; men med
alt det føler jeg dog, at mit Hjerte ikke er skabt
for ham.

Mad. Plum p.

Da du var i København med mig, for nogle
Uger siden, skulde du da ikke have seet nogen, som —

Christiane.

Marre og Ubekatter i Mængde; men dem troer
dog min Moder vel ikke at jeg kunde forelske mig i?

Mad. Plum p.

Nei, det troer jeg i Sandhed ikke mit Barn!
men har du da sagt Lieutenanten dine Tanker?

Chri

Christiane.

Siden jeg mærkede hans Hensigter, har jeg aldrig talt med ham. Han har vel gjort sig Umage for at tale med mig; men det har aldrig lykkedes ham. Han har skrevet Breve, og gjort flette Vers til mig, og fundet paa tusende andre Udveie; men jeg har altid sendt ham hans Breve og Vers lige saa gode tilbage, som jeg fik dem; og derfor har jeg i lang Tid, for at undgaae al Mistanke, holdt mig bestandig under Deres Øine; men desuagtet har jeg dog sporet, at han holder alt dette blot for den Forstillelse, som man i Almindelighed tillægger vort Køn, og derfor ikke har opgivet alt Haab,

Mad. Plump.

Men, Summa Summarum, betænk dog, mit Varn! at et saadant Tilbud kanfske aldrig bliver gjort dig tiere, og at baade min Mand og jeg har Aarsager, hvorfor vi ønskede at du vilde tage derimod.

Christiane.

For at behage Dem, kunde og burde jeg gjøre alle Ting; men da jeg veed, at Deres Villie i alt, som angaaer mig, allene sigter til mit Vel, saa haaber jeg ogsaa, at De heri vil lade mig have min frie Villie.

Mad. Plump.

At tvinge din Tilbøielighed, har aldrig været vores Hensigt; men da jeg har mere Erfarenhed i

Ver-

Verden end du, saa maae jeg dog sige dig, at du har begaaet en Feil i at dømme for hastig og uoverlagt om din Tilboielighed til en Person, som du endnu ikke har talt med. Summa Summarum, lær først at kjende ham, tael med ham, omgaaes med ham, saa skal du nok see, at du vil bedre kunde lide ham med Tiden. Imidlertid vil jeg ikke gjøre nogen Vold paa dig; men give dig saa lang Tid at betænke dig i, som du selv vil.

(Hun gaar.)

Tredie Scene.

Christiane (allene.)

Betænke mig? — O! mit Hjerte er alt for fast i saadanne Beslutninger. Men idelig svæver derte Brev, denne Foerkarl, denne Greve mig i Tankerne. — Forklædt for min Skyld! — han elsker mig — Nei Christiane! du veed, hvad du bør tænke om saadant. Det maae være ham nok, at jeg ikke har tøbet hans Hemmelighed.

Fjerde Scene.

Christiane. Plump. Marie.

Plump.

Kom herind, mit Varn! hvor har du hjemme?

Marie.

Jeg tjener hos en Præst en halv Meil fra Byen,

og blev i Dag sendt herind at købe nogle Vare;
men nu, just da jeg vilde gaae hjem, og kom her
udenfor, gled min ene Fod, saa jeg faldt, og slog
Krukker og Glasfer i Stykker. Det er allerede mørkt,
og inden jeg faaer købt andre Vare, saa bliver det
Nat, og jeg faaer trække hjem i Mørke.

Christiane.

Min Fader! det er Synd, at den stakkels Pige
skal gaae hjem saa seent, lad hende blive her i Nat!

Plump.

Dine Ord i Hren, Christiane! gjerne for mig.
Men bitter Ruse! jo langer jeg seer paa jer to Tø-
ser, jo mere forundret bliver jeg. Kort at fortælle,
jeg veed ikke, hvem af jer jeg skal sige er den smukkeste.

Christiane.

O, jeg lader gjerne andre vederfares den Ret,
som dem tilkommer, og maae selv tilstaae, at jeg
aldrig har seet smukkere Bøndepige.

Marie.

Da maae hun saa mari aldrig have seet i Spei-
let heller, for om saa var, troer jeg inte, at en saa
fjøn Pige kunde lyve saa grumt.

Plump.

Ja Fanden staaer i det, om jeg saa gloede til i
Morgen, saa blev jeg enddog lige flog. Men det
veed jeg, og det lader jeg mig aldrig afstrætte, at
min Christiane har Forstand som en Engel; ja det
som

Som mere er, saa stor Forstand, at hun kunde prøve, naar det skulde gjelde. Resten maae I selv afgjøre imellem Jer. Men, kort at fortælle, hvad hedder du, min Tøs?

Marie.

Jeg hedder Marie, og min Fader er een af de Høilærdes Bønder, og det Slags Folk, veed I, har gjerne noget til Beste, for naar de kommer til deres Herskab, saa er altid Herskabets første Spørgsmaal, om Bonden har noget til Rjokkenet; og naar man det har, saa kan man gjerne snyde det gode Herskab, saameget som man vil; saa I maae troe, jeg er nok i Stand til at betale Dattleiet og Skaden med, som jeg gjorde; og sandt at sige, saa er det saa nær, at jeg ikke fortryder det, for seer I, I sagde, at Jeres Datter havde god Forstand, og jeg behøver meget; dersom jeg nu bliver bekendt med hende, og saaer tale noget med hende, saa kan jeg komme hjem med grumme meget mere Klogskab, end jeg havde, da jeg gik hjemme fra.

Christiane.

Nei, min gode Marie! min Forstand er ikke mere end ganske almindelig. Men jeg maatte være det utafnemmeligste Skarn imod disse gode Folk, der har taget mig til sig, om jeg ikke erkjendte og tilstod, at jeg har lært meget mere end Bønderpiger i Almindelighed har Leilighed til at lære.

Plump.

Plump.

For en Ulykke! jeg troer at mit Huus er bleven et Paradis. Nu har jeg været Gjestgiver i sex og tredive Aar; men aldrig har der været saameget smukt paa eengang i mit Huus. Kort at fortælle: Der fik jeg forleden et Par Knøse. Ja, du skalde bare see dem, min Tøs! Jeg tør give mig Handen i Vold paa, at du maac lede over hele Sjælland, og skal dog ikke finde saadanne to Ansigter, som der sidder paa de Kropper.

Marie.

Det maac jeg lide. Der er ingen Ting jeg heller gider seet, end et sjønt Ansigt. Men medens jeg staaer her og sladdrer, er vel min Kurv løbet fra mig.

Plump.

Brød dig om ingen Ting, mit Barn! jeg skal lade een af Karlene bære den ind, (han gaar til Døren, og raaber.) Anton! Carl, kom een af Jer, og bær mig den Kurv ind, som staaer derude, med de sønre brede Boutellier i!

Femte Scene.

De Forrige. Anton (med Kurven.)

Anton.

(Afføder i det han sætter Kurven.)

Gud! hvad seer jeg! Naa Mage til sinne! Vondepige har jeg aldrig seet.

Ma

Marie.

Tak skal du have. Er du een af de smukke Karle, som tjener her?

Anton.

Jeg veed ikke, enten de ere smukke eller hæslige, som tjener her; men det veed jeg, at ingen kan for tjene Navn af smuk, i dette Huus, hvor to saa deilige Personer opholder sig.

Marie.

Den Karl er mig Raaren for Tungebaand. Hvem har lært dig at tale?

Anton.

Jeres Elskenhed. Den som aldrig før havde fundet tale to sammenhængende Ord, maatte blive veltalende, naar han fik Jer at see, om han ellers ikke var en Steen.

Marie.

Nei, vel tjener jeg hos en Præst; men du er mig dog for lærd. Dersom jeg skulde desperere med dig, saa kom jeg vist til kort. Er din Kammerat lige saa smuk som du, og har han ligesaa megen Forstand!

Anton.

At ingen af os er smuk, det har jeg eengang sagt; men hvad hans Forstand angaaer, da vilde jeg ønske, at jeg havde en tiende Deel af den. Læng engang: han har Krevne Dønner, som kan curere alle Slags Sygdomme. Chri

Christiane (affides.)

Himmel! jeg er røbet! (Hvit.) Har du kjendt Carl, førend han kom til at tjene her?

Anton.

Det troer jeg. Vi ere Byes Børn, og den ene af os har ingen Hemmelighed, som han holder skjult for den anden. Kort sagt: vi ere Benner, saadan, som man bør være Benner, og som man saa sjelden er det.

Christiane (affides.)

Ha! det lettede en tung Steen fra mit Hjerte.

Plump.

Men hvor er I født? og, hvem er Jeres Forældre? Det veed jeg ikke engang; for, kort at fortælle, jeg var saa indtaget af de Knøse, at jeg tog dem uden Skudsmaal.

Anton.

Vore Forældre ere døde. Carls Moder var en Skoleholder; Datter nebe ved Vordingborg Kanten; og min Fader tjente i elleve Aar for Nolskarl hos Præster i samme Sogn; saa I kan sagtens tænke, der har hængt nogen Lærdom ved; og uden at rose min Fader eller hans Moder, saa var de, Mon Gal! saa lærde, at de gjerne kunne have været Bisp og Biskopene; om det skulde have gjeldt, og derfor har vi ogsaa lært mere end almindeligt. Men, uden at

være nærværende, saa vilde jeg vide, hvor denne Lands-
bye-Skønhed skriver sig fra?

Marie.

Jeg er en Bøndepige, det seer du, og ingen
Landsbye-Skønhed; det Ord forstaaer jeg ikke. Mit
Navn er Marie, og anden Titel vil jeg ikke vide af.
Det kan være nok til din Efterretning (sagte.) Den
Knægt kunde maaskee gaae videre med sine Spørgs-
maale, end jeg skjættede om.

Plump.

Kom, min Tøs! og gaae ind til Moder, saa
skal jeg lade een af mine Folk gaae ud og kjøbe til dig,
hvad du skal have.

(De gaae tilfjæmmed Christiane.)

Sjette Scene.

Anton (alene.)

Naa, jeg troer og at Fanden selv har ført denne
Bøndepige hid for at bestjæmme mig. Nyelig gjorde
jeg Nar af min Ven for hans Roman-Kjerlighed,
og nu er Monsieur selv fangen. Nu, nu behøvede
jeg en Ven, som kunde give mig et godt Raad.
Men, aabenbare min egen Skam for min Ven, det tør
jeg ikke; han vilde lee mig ud; og har jeg ikke for-
tjent det? Nei, jeg maae søge at dølge det for ham.
Men der kommer han. Jeg maae undvige ham.

(Han vil gaae ud af den ene Side, da Carl kommer ind af
den anden.)

En-

Syvende Scene.

Anton. Carl.

Carl.

Hvorhen? hvorhen? gaar du, fordi jeg kommer?

Anton.

Nei, jeg gjør ikke.

Carl.

O, min Ven! mit Haab —

Anton.

Hvad det?

Carl.

Er intet — næsten mindre end intet.

Anton.

Det er galt.

Carl.

Mit Anslag nyttede mig —

Anton.

Oh! jeg veed det.

Carl.

Hvor veed du det?

Anton.

Hvad for noget? Hvad er det du taler om?

Carl.

Hvad fattes dig? min Ven!

Anton (forlegen.)

Jeg har — jeg har — jeg veed ikke selv —
Sandpine.

Carl.

Carl.

Spotter du mig? eller — Himmel! har den
Troeløse — —

Anton.

Du, saa maae jeg spørge, hvad fattes dig?

Carl.

Har du talt med hende?

Anton.

Sa vist, og hun sagde mig mange smukke Ting.

Carl.

Troeløse! nedrige Pige! saaledes at udbasune
en Hemmelighed, som burde være hellig! og du fals-
ke Ven! —

Anton.

Taler du over dig? eller hvad er det for en Hem-
melighed? hvad Falskhed er det, jeg har viist?

Carl.

Dog, Forseelsen er min egen.

Anton.

Hvad for en Forseelse.

Carl.

Den Forseelse, som en Skoledreng endog burde
straffes for, naar han i Glæden over at have fundet
en Fuglerede, viser sin Kammerat den, som siden
stjeler den fra ham.

Anton.

Men var det ikke saa koldt, saa skulde jeg troe,

at

at Hundedags-Heden havde angrebet dig. Forklar mig dog alt dette Galimathias.

Carl.

Hvad mere har Christiane sagt dig, end Udfaldet med Brevet? det maae endelig være mere, siden du selv fortalte, at hun sagde dig mange smukke Ting.

Anton.

Ha, ha, ha! du er allerede jaloux, og det over din egen Skygge; husker du ikke, at du nu nyelig selv fortalte mig hele Historien om Brevet.

Carl. (betænker sig.)

Jeg — fortalte dig den? — O min Ven! kan du forglemme min Overrælsse? og du, fornærmede Skjønne! om du vidste min Forbrydelse, kunde du vel tilgive mig den? Kjærligheden, min Ven! kom mig til at glemme Venskabet; kan Venskabet komme dig til at forglemme Forseelsen?

Anton. (ligegyldig.)

Den er længe siden glemt.

Carl.

Jeg stoler paa, at du ikke aabenbarer min Skrøbelighed for nogen.

Anton.

O nei.

Carl.

O nei — o nei! saa besynderlig kort i dine Svar, min Ven! kan du ikke tilgive mig min Forseelse.

Ant.

Anton.

Oh! ja vist, tael ikke mere derom! —

Carl.

Men hvorfor er du saa kold?

Anton.

Gordi det er Vinter.

Carl.

Oh! saa har du tilforladelig endnu ikke glemt —

Anton (lidet heftig.)

Jeg har aldrig tænkt derpaa; sølgelig behøver jeg ikke at glemme.

Carl.

Men hvor har du gjort af dit muntre Lune?

Anton.

Det har udraaset.

Carl.

Hm — men apropos, der falder mig noget ind: Det blev mig fortalt, at en meget smuk Bonde pige skulde være kommet hid i Aften. Men jeg svore paa, at det var umueligt, at hun kunde være saa smuk som Christiane.

Anton.

Da skulde du dog ikke have svoret paa det.

Carl.

Hvad? hvordan? har du seet hende?

Seibergs Skuespil. 2den Deel.

D

An

Anton (forvirret.)

Nu — hvad saa? — ja — ja, jeg har talt med hende.

Er hun da saa smuk?

Anton.

Nei — jeg kan ikke — det — oh! — det veed jeg ikke.

Carl.

Veed du det ikke? og har endog talt med hende, hvordan hænger det sammen? har du da ikke Dine at see med, saavel som en anden?

Anton.

Somend — og — siden du endelig vil vide det — saa er hun smuk — men troer du — derfor — at jeg —

Carl

(seer paa ham.)

Du bliver rdd, stammer, ha! ha! nu har vi Rotten i Halsen.

Anton (hidstg.)

Mener du kansee jeg er forelsket? nei, der skal mere til, inden det kommer saavidt. (Gatter.)

Carl.

Du sukker? — min Ven! min Ven! hvor slet har du lært at forstille dig, og hvor lidet passer Forstillelse sig mod en Ven! tank paa den Beskrivelse, du

nyelig gjorde over mig, og vogt dig, at jeg ikke tager en liden Hævn over dig.

Anton.

Og, for at undgaae denne Hævn, vil jeg flye dig. Du er ikke min Ven. Farvel!

(Vil gaae)

Carl.

(Holdende paa ham.)

Min bedste Stjernschjold! tøv dog, bie lidt, miskjend ikke din Ven; troer du, at jeg hos dig er i Stand til at laste en Vidskab, som jeg holder for mit høieste Gode og største Belyst, en Vidskab, som er Naturens bedste Gave. Troe mig, det er saa langt fra, at jeg meget mere priser den Time, det Øjeblik, lyffelig, da jeg lærte at kjende; at min Ven var et Menneſke; allerhelst, da jeg er overbeviist om; at dit Valg ikke kan falde paa noget nedrigt. Tilstaae mig det reent ud, og vær vis paa, at jeg vil vise dig, at jeg i denne Sag ligesaa meget er din Ven, som du har viist dig at være min; — Du tier — tael dog — tvivler du? —

Anton.

Nei, min Ven! jeg vil tilstaae alt. Men, ingen Bebreidelser! du kjender mit heftige Gemys; Bebreidelser af en saa kjær Ven vilde være mig alt for grusomme. Viid da, at jeg elsker, at jeg er saaret i Sjælen af en Skønhed, hvis Måge ingen

Dødelig endnu har seet, om ikke du havde seet din Christiane; kort sagt, af den heilige Bøndepige, som du talte om.

Carl.

Det er, paa min Vre! dog iøierligt, at hele den store Verden i Kjøbenhavn ikke skulde have noget, der kunde fængsle os to, uden vi skulde behøve at streife om paa Landet, og jage efter Bønderpiger.

Anton.

Og lade os binde med Hæbaand paa Landet, isteden for med Guldblanker i Byen.

Carl.

Læg en Slave i Baand eller Lænker, det kommer ud paa eet.

Anton.

Nei, min Ven! der er stor Forskjel paa deres Styrke; i det mindste er jeg vis paa, at vores Forældre indseer det, om just ikke vi troer det, og at de vil rive Hæbaandene itu, naar de faaer det at vide, for at lægge Guldblanker paa os isteden.

Carl.

Imidlertid ligner dog dette lidet for meget en Comedie. — Men har du ladet dig mærke med noget for hende?

Anton.

Nei, jeg er gandske raadløs, nu gjælder det, om du, som min Ven, kan give mig et godt Raad.

Carl.

Carl.

Vi maae give Tid lidt, da skal jeg svare for at vi nok finder paa noget; thi at skrive et Brev til hende, duer ikke, siden hun er en Bondepige, og kan-
ske ikke kan læse Skrive.

Anton.

Tyst, der falder mig noget ind. Denne Kuro, som du her seer, hører hende til, hun faldt uden for vores Port, og slog Boutellierne i Stykker. Jeg veed, at der var Vin i dem. Nu skal jeg gaae ud, uden at nogen seer mig, og skaffe hele Boutellier, og kjsbe Vin i dem, og sætte Kurven paa sit Sted, og paa Bunden af den skal jeg lægge dette Diamant-
Smykke. (Han tager et Smykke op af Lommen.) Og saa passe paa, hvorledes hun vil stille sig, naar hun seer det. Maaſkee jeg da kunde faae Leilighed til at tale lidt med hende.

Carl.

Det Indfald med Vinen kan være godt nok; men det med Smykket duer ikke; det var kuns at røbe os selv for Tiden; som en Bondepige forstod hun sig ikke paa Værdien, og ventelig vilde hun da vise Værten det; han vilde strax fatte Mistanke om os, og det maae vi for alle Ting søge at forebygge, i det mindste saa længe vi endnu ikke har høstet mere Nytte af vores Korstog, end vi har.

Ant

Anton.

Du har Ret. Jeg vil derfor strax gaae, og sætte mit Projekt i Værk.

(Han tager Kurven paa Armen og gaar.)

Attende Scene.

Carl (allene.)

Stakkels Fyr! hvor var han ikke i Ræise, inden jeg fik puint Sandheden ud af ham. Ha, ha, ha! et vakkert Skildt over et Jomfruehus! men, er jeg ikke selv ligesaa gal, som han? Sid jeg allene kunde faae —

Niende Scene.

Carl. Christiane.

(Som kommer ind, men vil gaae tilbage saasnart hun seer ham.)

Carl.

Deiligste Christiane! hvorfor flyer De mig? Indslyder mit Ansyn Dem da saadan Skræk? Værdiges dog et Djeblik at anføre mig.

Christiane.

Kan De have andet at anføre, end det De har anført i Deres Brev?

Carl.

Tusende, tusende andre Ting.

Christiane.

Og kortelig, lad mig høre, hvori de bestaaer?

Carl.

Jeg elsker Dem. Det er Indholden af dem alle.

Christiane.

Det er jo intet andet, end hvad De har villet indbilde mig for. Men uden at indlade mig i at undersøge Sandheden af Deres Foregivende —

Carl.

Begjer hvad Devits De behager, og jeg svær ved alt det helligt er, at jeg skal fremstille det.

Christiane.

Lad mig tale ud først. Jeg siger, at jeg uden at undersøge Sandheden, vil allene forestille Dem, hvor umuelig det er, at De nogen Tid kan faae see Deres Hensigter opfyldte. Sæt, at De er, som De foregiver, en Mand af høi Stand, bør De da fornedre Dem saa dybt, at ægte en fattig Tjenestepige? og troer De, at min Tænkemaade skalde være lige saa gemeen, som De eengang med Tiden vil ansee min Stand for at være? Troer De, at jeg vil ægte en Mand, der siden skal lade mig føle, hvor lykkelig han mener at have gjort mig, med at hæve mig over min Stand? og om Deres Foregivende skalde være falske, da maae De selv indsee, hvor nedrigt det Konstgreb er, hvormed De søger at fange et Hjerte, som mit. Desuden er Deres Hensigt ganske stridende imod den, som De foregiver; og i saa Fald vil jeg lade Dem vide, at jeg, saa ringe
som

som man endog anseer mig, intet har tilfals for Nedrigheid.

Carl.

Er det mig tilladt at besvare Deres Stræffelige Indvendinger?

Christiane.

Tael; men jeg beder Dem: vær fort!

Carl.

Hvor grusomt fornærmer De mig ikke ved Deres Tvivl! Jeg svær ved Himlen, at min Hensigt aldrig har været anden, end ved at tilbyde Dem mit Hjerter og min Haand, at sætte Dem i den Stand, som Deres Dyder længe siden har fortjent. Himlen veed, at dette Hjerter kjender ingen Talskhed. Det staaer til Dem selv at forlange Beviis for mit Foregivende. De behagede at sige, jeg fornædrede mig ved dette Skridt. Forlad mig, da talte De imod egen Overbeviisning. De kjender, De over, De elsker Dyden; De indseer dens Fortrin for alle Forsængeligheder, spørg nu Deres eget Hjerter, om det den Gang var overeensstemmende med Munden!

Christiane.

Fuldkommen, min Herre! Er Deres Hjerter liger saa godt, som jeg troer Deres Forstand at være, saa vil De ikke kunde nægte Rigtigheden af hvert Ord jeg har sagt.

Carl.

Carl.

Min Forstand, beste Pige! maae være, som den vil; men mit Hjerte! — O! De maae troe mig — der flyder ikke en falsk Blodsdraabe derigjennem. Værdiges dog, at give mig et lidet Glimt af Haab?

Christiane.

Jeg kan ikke. Mine Pligter forbyder mig det. Det eeneste, jeg kan love Dem, er en ubrødelig Tavs-
hed; og det eneste, jeg begjærer af Dem, er at De, for at spare os begge for Fortrædeligheder, vil for-
lade dette Sted; eller i det mindste gaae bort her-
fra, at ingen skal fatte nogen Mistanke. Men for
alting, bestrid en Tilbøielighed, som allene vil for-
volde Dem Ubehageligheder!

Carl.

Bestride min Tilbøielighed? — De befaler mig
en Umuelighed. Forresten maae De adlydes. Jeg
gaaer. Farvel, grusomme Skjønne!

(Gaaer.)

Tiende Scene.

Christiane. (allene.)

Han gik. — Bekymring og Sorg stod malet i
hans Ansigt. — Grumme Pige! om du kaldte ham
tilbage, og trøstede ham? — Nei, det var at røbe
din egen Svaghed, og give ham en alt for stærk
Magne

Magt over dig, som han maaskee kunde misbruge, om hans Hensigter ere uredelige. Det maas du først undersøge; og finder du dem overensstemmende med Eren, da — da maaskee kan Kjerlighedens krone dine Duffer.

(Gaaer.)

Tredie Akt.

Første Scene.

Anton

(Gaaene med Kurven paa Armen)

Hvortil nytter dog nu denne usle Plan? Til Intet. — Aldeles intet. — O hvor er jeg dog ikke ulykkelig, at jeg just mangler et fornuftigt Anslag, nu da jeg meest behøver det! — Nu, saa staae da der! (han sætter Kurven paa Gulvet.) Vinder jeg ikke andet med dig, saa vinder jeg dog denne trøstende Tanke, at jeg maaskee har gjort min kjære Pige en Tjeneste dermed.

An=

Anden Scene.

Anton. Christiane.

Anton.

Na, det fornsier mig dog at see, at min Kammerats Kuur staaer an. Det maae være en kraftig Bøn; og Tandpinen maae være en Rujon af en Djevel, der lader sig mane bort med Bønner.

Christiane.

Min Ven! — (affides.) Jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde ham. — (Hoir.) Jeg troer han er en sandfærdig — — Karl.

Anton.

Uden at rose mig selv, saa sandfærdig, som det kan passe sig i denne søgnagtige Verden. Hvad fordrer hun da af min Sandfærdighed?

Christiane.

At sige mig oprigtig, hvor han er født.

Anton.

Hvor Carl er født? — det kan jeg sige ganske oprigtig. Naar man kjører fra Præstøe til Landeveien, saa holder man af sig ned forbi en Mølle; der gaaer en Bei' igjen — —

Christiane.

Fortællingen bliver alt for vidtløftig paa den Maade.

An.

Anton.

Det er sandt; og der kommer en Person, som ikke maae vide Hemmeligheden. Ved Leilighed skal jeg nok fortælle Resten. Farvel!

(Gaaer.)

Endelig Scene.

Christiane. Grethe.

Christiane.

Kommer du maaskee for at sige mig Uartigheder igjen?

Grethe.

Nei sandelig gjør jeg ikke. Men jeg beder, vær ikke vred paa mig. Jeg tilstaaer, at jeg var noget uartig. — (vædes.) Jeg var tilfreds, hun holdt af een af de to Fyre, for at jeg kunde gjøre hende jaloux og havne mig paa hende. (vædes.) Hun er dog vel ikke vred længere?

Christiane.

Jeg bliver sjelden vred, men allermindst paa dem, som jeg ingen Agtelse har for.

Grethe.

Det er saa godt at have en Veninde at raadsføre sig med, og om jeg nogen Tid har behøvet det, saa er det vist nu.

Christiane.

Det maae da altsaa være en meget vigtig Sag?

Grethe.

Grethe.

Ja, sandt at sige, er den vigtig nok. Jeg skal fortælle hende: Jeg har mærket fra den første Dag disse to Karle kom hid, at de smilte saa forliebe til mig.

Christiane.

Kunde du leve af Indbildninger, saa var du lykkelig.

Grethe.

Indbildninger? Ja i Færstningen tvivlede jeg selv om at det var Indbildninger; men nu, da de med egen Mund har forsikret mig om deres Kjærlighed, saa maae jeg vel troe det. Hun veed, at man dog altid ønsker at kunde faae Guden under sit eget Vord; og siden her nu viser sig en Leilighed, hvorfor skulde jeg da lade den gaae fra mig? Nu kommer det bare an paa, hvem af Tyrene jeg skal give Fortrinnet; og da jeg veed, at fire Dine seer meer end to, saa vil jeg bede hende sige mig sin Mening.

Christiane.

Du narres Pige! kanst du ene af dem, han som er saa munter, har spøget med dig, og saa tager du det strax op for Alvor.

Grethe.

Ja min Troe! er det Alvor. Stakkels Djevell! Han havde fem vittige Indhold da han kom hid, og jeg gjorde ham strax Banquerot paa de fire, saa nu har

har han kun eet igjen, og det er net op saa meget, som der behøves til at gjøre Forskjel paa ham og vores graae Hest. Han ønsker at give sig med mig, for at min Vittighed kan hjælpe lidt paa ham, og derfor sukker han hver Gang han seer mig. Den anden derimod, der altid seer saa suurt, troer jeg, imellem os sagt, dog mener mig det endnu oprigtigere, for han har svoret paa, at han holder af mig.

Christiane.

Svoret, siger du?

Grethe.

Saa, og det saa Haaret maae reise sig paa Hovedet, ved at tænke derpaa.

Christiane (affides.)

Den Troeløse!

Grethe.

Nu havde jeg rigtig nok Lyst til dem Begge to; men Ulykken er, hun veed, at man kan kun faae een; og saa er det saa vanskeligt at vælge. Hjælp mig nu! og sig, hvem hun helst vilde raade mig til.

Christiane.

Jeg troer du i den Fald raader dig best selv; og derfor gjør du vel i ikke at incommodere mig. For Næsten er jeg meget bange for, at du gjør dig en falsk Døgning.

Grethe.

Grethe.

Saa hun skal faae see at min Regning er rigtig nok, og derfor beder jeg kun om hendes Raad.

Christiane.

Som jeg slet ikke giver dig. Jeg forlanger aldrig dit Raad; gjør du ligesaa ved mig, og lød mig være i Fred!

Grethe.

Meget gjerne. Hvor kunde jeg troe at hun skulde tage mig min Fortroelighed ilde op; for aldrig skulde jeg formode, at hun misunder mig min Lykke. Om saa er, saa faaer hun dog nok lade mig vælge først, og siden kan hun tage den som jeg ikke skjøtter om.

(G tter.)

Fjerde Scene.

Christiane (alene)

Den nedrige Bedr ger! Dog! — du g r ham maaskee Uret. Du k nder Grethe, hendes nedrige Sjæl, der vel er i Stand til store Bedr gerier. Det er utmueligt, at han kan bedrage mig. Men — men, Mistanken er eengang kommen ind i min Sjæl, den f rdrives ikke letteligen — den saarer i Flugtet. Jeg er ikke roelig eller fornøjet, s rend jeg er overbevist om den eenes Bedr gerie.

Fem=

Femte Scene.

Christiane. Marie.

Marie.

See, gaaer hun her saa allene, og det i saa dybe Tanker? Jeg vædder, at jeg gietter hvad hun grunder paa.

Christiane.

Det vil jeg vist høiligen tvivle paa.

Marie.

Siig ikke dette. Min Moder var Smede-Datter, og altsaa er det ingen Under, om hun har lært mig lidt mere end Fader vor. Lad mig see Haanden, der læser jeg saa godt som om det var i Evangeliebogen.

Christiane.

Jeg troer det gjerne; men jeg er ikke meget for at lade mig spaae.

Marie.

Ei! Snik Snak, hid med Haanden, siger jeg, (tager hendes Haand.) Ha, ha, jeg seer alt — bie lidt! — See, der er Egteskabs-Pinien, jeg seer der saa livagtig — O bliv kun ikke rød — jeg seer, siger jeg, en Officeer med rød Kjole og Kaarde paa — en grumme fornemme Mands Søn, og det er — lad mig see — det er — min Brod —

Christiane (forfækket.)

Hendes Broder!

Ma

Marie.

Naa da! hvilken dum Streg var ikke det! Velan, siden jeg da selv har været saa usorgtig at røbe mig, saa maae jeg tilstaae, at jeg er en Datter af Borgemeesteren Eratøraad Reichborn.

Christiane.

Men naadige Frøken —

Marie.

Ingen naadige Frøken; Marie er mit Navn, og jeg ønsker aldrig at blive nævnet med andet Navn af Deres Mund, med mindre De vil kalde mig Søster.

Christiane.

Men Harsagen til denne Forklædning?

Marie.

Venskab for en Person, som jeg elsker saa høit som mig selv; for min Broder, der af Kierlighed til Dem i lang Tid har været næsten uden for sig selv. Jeg havde lovet ham at staae ham bi, og under denne Forklædning, uden at blive kjendt, undersøge Deres Tilbøielighed, og, om mueligt, at bevæge Dem, da han aldrig endnu har kunnet blive saa lykkelig, selv mundtlig at underrette Dem derom.

Christiane.

Forlad mig, at jeg kortelig maae give Dem min Mening tilkjende i denne Sag. Jeg troer, at Deres Hr. Broders Hensigter ere redelige; jeg veed at Heibergs Skuespil. 2den Deel. E det

det er en større Vre, end mig efter min Fødsel og Stand kunde tilhydes; jeg indser, at et saa ærefuldt Tilbud ventelig aldrig mere vil gjøres mig; jeg vilde endogsaa ønske, at jeg var i Stand til at modtage det; jeg har ofte selv bebreidet mig det, men derhos mærket, at mit Hjerte, ved at tænke derpaa, endda savnede noget, jeg veed ikke hvad, og umueligt kan min Haand og mit Hjerte deles; den som jeg skjenker det ene, maae ogsaa uimodsigelig faae det andet, om jeg endog bestandig skulde beholde begge Delene ubundne. Det smelter mig, at jeg ved et saa aabenbare Afslag skal sætte mig i Fare for at fortørne to Personer, hvis hypperlige Egenheder giver dem en ustridig Ret til min og alles Høiagtelse.

Marie.

Det er saa langt fra, at De fortørner mig med en saa aabenhjertet Tilstaaelse, at jeg meget mere ærer Dem derfor, i hvor høilig end denne Tilstaaelse strider imod mine Ønsker; jeg vil derfor stedse ansee det for en Lykke at kalde mig Deres Veninde. Men, min aabenhjertede Pige, sig mig dog reent ud, hvad det er, som mishager Dem hos min Broder? uueligt, det kan rettes.

Christiane.

De bestjemmer mig med et saadant Spørgsmaal. En Person, der besidder saa mange Guldkommenheder, som Deres Broder, kan ikke mishage

nogen; men De maae ogsaa tilstaae, at det derfor ikke er sagt, at han maae behage mig. Det skulde ellers inderlig smerte mig, om jeg troede det mueligt, at De kunde fatte den Mistanke om mig, at jeg ikke havde største Hoiagtelse for Deres Broder.

Marie. Hoiagtelse er en alt for kold Gave til en varm Elsker. Men De maae tillade mig denne Mistanke, at Deres Hjerter er bunden, og nogen anden lukkelig Person staaer min Broder i Veien. Hvor er det mueligt, at en saa smuk Pige paa Deres Alder kan have et frit Hjerter?

Christiane. De tillader mig at vende dette Deres Naabens imod Dem selv. Hvor er det mueligt, at et Fruentimmer af Deres Alder, Skjønhed, Forstand, Rang, Formue og flere fortreffelige Egenskaber, endnu kan være ugift? Og Fulde vel De, som saa mesterlig veed at tale for andre i Kjerligheds-Sager, ikke have lært det af Erfarenhed?

Marie. O nei, min Erfaring strækker sig ikke meget langt; og Kjerlighed kjenner jeg kun af Navnet. Jeg skal sige Dem: jeg er af et muntert og glad Humeur, og leer ad al Verden. Jeg seer mange unge Mennesker, uden at de rører mig; Een er smuk; ja tænker jeg, det er godt for ham og Spoil-

mageren; en anden er riig; ja, saa kan han kjøbe sig hundrede Rener; og kan see ikke en eneste Elskerinde; en anden er fornem; ja saa lad dem bukke sig i Støvet for ham; der har Hjerte til at krybe; og alt dette leer jeg af. Men naar jeg fandt hos et Mandfolk alle de Egenheder, som Adam havde før Syndefaldet, saa svær jeg ikke for mig selv. Smuk og velkabt maatte han være, for ellers vilde jeg aldrig see paa ham; vittig, for ellers gjorde jeg Nar af ham; mild, ellers maatte han aldrig komme mig nær; riig, ja det kunde endelig være det samme; adelig, det er, efter min Glosebog, dydig; han maatte tale vel for sig, synge, spille og dandse vel, og hans Haar, ja bare det ikke var rødt, saa maatte det være af hvad Couleur, Skjebnen vilde. See, nu trodser jeg hans Velbyrdighed Hr. Cupido, om jeg ikke er stulfri for hans Pile.

Christiane.

Tag Dem i Agt hvad De siger. Det er en Skjelm, han bruger ikke altid Pile, men meget ofte Fælder. For Næsten forekommer De mig noget ubillig i at laste den Kræsenhed hos mig; som De dog, efter Deres egen Tilstaaelse, besidder selv i lange højere Grad.

Marie.

Nei! see mig bare, hvor hun ikke holder Vagt paa mig; men jeg forsikrer, at jeg skal holde Vagt

paa hende igjen, og saalænge hun endnu er fri, og naar hun bare vil lære at kjende min Broder, og omgaaes lidt med ham, saa har jeg endnu det Haab, at vi kan blive Søstre. Men der kommer jo Galningen igjen. Vare reen Mund, og intet andet Navn end Marie.

Sjette Scene.

De Forrige. Anton.

(som kommer ind, men vil gaae igjen da han faaer dem at see.)

Marie.

Hvorhen saa hastig? Ingen af os spiser Menneske-Kød.

Anton.

Jeg frygtede for at forstyrre dem i en Samtale, hvortil de maaskee ingen Bidner ønskede sig.

Marie.

Nei saamænd, vi stod just og talede om dig.

Anton.

Da priser jeg mig lykkelig at have været Indholden af to saa deilige Personers Samtale. For jeg spørge: hvorledes jeg kunde komme til at nyde denne Lykke.

Marie.

Vi sagde, at du var en smuk Karl.

Anton.

Ventelig for at faae Gjengjeldelse. Men De

veed

veed alt for vel, at det er kun smigrende Usandheder, som ere behagelige, da derimod en smigrende Sandhed, som ofte igjentages, fjeder. Fortryd derfor ikke paa, at jeg forbeholder mig Gjengjældelsen til en bedre Leilighed.

Christiane.

Jeg synes i Sandhed, at han aldrig bedre kunde betale Dem den Betsømmelse, De lagde paa ham.

Marie.

Det er sandt. Den, som vil verle Ord med ham, kommer ganske vist tilkort. Dersom han var en forgjældet Adelsmand, saa vilde hans Mund komme ham overmaade vel til Rytte. Men hvad? staaer du nu i Tanker? Du spekulerer vel paa Skjæmskuffer iglen? Hvorfor bliver du rød?

Anton.

Af bare Misundelse.

Marie.

Misundelse? Hv det var ikke smukt! Hvad er det, og hvem er det, du misunder?

Anton.

Jeg misunder de Store deres Rang, og de Rige deres Penge.

Marie.

Og hvorfor det?

Anton.

For at kunde vise den deiligste Bøndepige i Verden, hvor høit jeg elsker hende.

Ma:

Marie

(til Christiane.)

Naar! den Erklæring var efter alle Formaliteter.
(Til Anton.) Du gaaer for vidt i Tæp, min Ven!
og jeg vilde ønske, at du anvendte din Vittighed no-
get bedre.

Anton.

Jeg mærker, at jeg har sagt for meget, og maa-
skee fortørnet Dem. Jeg vilde ønske, at det havde
været usagt, uagtet Hemmeligheden vist vilde gøre
mit Hjerte.

Marie.

Det er da ikke Fruentimmer allene, der ikke
kan bevare Hemmeligheder. For altsaa ikke at sætte
dig i din Fristelse at aabenbare flere, saa gjør du
best i at gaae.

Anton.

Det er endnu ikke Tid at aabenbare flere Hem-
meligheder; den vigtigste veed De nu; og siden De
befaler det, vil jeg gaae, af Frygt for, at min
Person og Nærværelse maa skee kunde være Dem alt
for ubehagelig.

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Marie. Christiane

Marie.

Jeg maae tilstaae, at jo mere jeg taler med den Krabat, jo mere forundret bliver jeg. Jeg finder en Opførsel, en Talegave, som langt fra ikke er almindelig iblandt saadanne Folk, ja det kommer mig endogsaa for, som om han undertiden vil tvinge sig til at tale Bondesproget. Det var saa nær, at jeg havde glemt Bondepigen, og at Borgemesterens Datter havde krøbet frem. Han havde i Sandhed Ret i det han sagde: at han misundede de Store deres Rang, og de Rige deres Penge; for der fattes ham vist ikke andet, og jeg troer, at om han havde de to Ting, skulde han være i Stand til at gjøre anseelige Erobringer.

Christiane.

De kunde da kanske selv forglemme Adams Børns Ufuldkommenheder, i Betragtning af deres Fuldkommenheder. Ikke sandt?

Marie.

O det vilde jeg dog høilig tvivle paa. I det mindste maatte Mandfolkene da være af anden Mætal end de nu ere; og saa længe det ikke skeer, saa har jeg slet ingen Frygt for dem.

Chri:

Christiane.

Mandsfolkene ere da, i Sandhed, meget uheldige, siden de ikke behager Dem.

Marie.

Jo vist behager de mig, netop som Duffetoi behager et Varn. Jeg kan nok lide disse Adams Sønner, saalænge som de ikke venter andet af mig, end Høflighed og nogle Complimenter.

Christiane.

Maas de da slet ikke vente sig en lille Smule Kjerlighed.

Marie.

Nei Tak! den har alt for mange Ubehageligheder i Følge med sig. Efter Kjerlighed pleier gjerne følge Fortrydelse.

Christiane.

Det er vel, at De selv-giver mig Vaaben i Hænderne imod Dem.

Marie.

Nei, troe aldrig det. Hvad der passer paa mig, passer slet ikke paa Dem. Der er stor Forskiel paa Deres Humeur og mit. Jeg anseer et Mandfolk for en stærkere Jordklump, end et Fruentimmer, og slet ikke for mere. Af den skulde jeg modtage Befalinger! den skulde jeg adlyde! Nei, det Nag kan aldrig min stolte Nakke bekvemme sig til at bøje sig under.

Chri

Christiane.

Naa, naa, De anseer og alting fra den uret-
te Side.

Marie.

O intet! Jeg har et godt Syn, jeg kan se en
Kirke ved Dags Lys. — Men hvad i al Verden!
staaer ikke min Kury der med hele Pontellier i? —
eller er det ikke min? — Jo rigtig min, og Pon-
tellierne fulde. Har ikke Verten allerede fasset mig
det i Stand? Det havde han ikke behøvet, for min
Husbond havde dog ikke blevet vred over, at de var
gaaet i Strykker. Jeg maae gaae ind, og høre hvor-
dan Sammenhængen er.

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Christiane (allene.)

Jeg troer hun er næsten hildet i den Snare, hun
vilde lægge for mig. Han lod sig mærke med Hem-
meligheder, som det endnu ikke var Tid at aabenba-
re. — Ventelig, naar den ene er Greve, maae
hans Ven ikke være meget mindre. Dog — maa-
skee Bedragerer! — maaeske! — Grusomme Mis-
tanke! som uden Ophør piner min Sjæl. Men —
hvad seer jeg? kommer han ikke der? og Grethe med
ham? Jeg maae se ikke mig, at jeg kan høre deres
Samtale. Al Kjerlighed! hvortil forleder du mig? —

Nu

Nu Christiane! vær nu Vidne til, enten din egen
 Tre, eller din Skjendsel.

(Hun gaaer ud; men bliver staaende uden for Døren, dog
 uden at sees, undragen nu og da af Tilskuerne.)

Niende Scene.

Carl. Grethe.

Carl.

Men hvad fattes dig, at du altid løber mig i
 Hælene? Lad mig dog være i Ro! jeg beder dig eens-
 gang for alle derom.

Grethe.

Kjære Carl! jeg har kun et Par Ord at sige
 dig.

Carl.

Nu saa sig da, hvad det er; men det maae være
 snart.

Grethe.

Betroe mig din Betyrning! Jeg seer at der
 ligger dig noget paa Hjerte. Dit Ansigt er altid
 mørkt, og jeg kan tydelig see, at du er aldrig vel
 tilmode.

Carl.

Og om nu saa var, hvad skulle da bevæge mig
 til at bruge dig som Geheimeraad?

Grethe.

Carl! Carl! kjendte du ret den du saa haanlig

til:

tiltaler; vidste du, hvor lidet jeg fortjener en saa foragtelig Medfart.

Carl.

Jeg fløtter ikke om at kende dig. Naar jeg troede at kunde opdage nogle gode Egenskaber hos dig, saa kunde det maaskee lønne Umagen; men siden jeg nu ikke troer det, hvorfor skulde jeg da spille Tiden paa dig?

Grethe.

Hvad er det? Indbilder du dig maaskee, at du har Privilegium paa at sige Folk Grovheder? Meddrægtige! — Tænker du — — Dog jeg gjør dig Uret; du spørger; og jeg burde indsee, at du ikke mener det saa ilde.

Carl.

Grovheder siger jeg nødig; men jeg veed meget vel, at Sandhed tit ansees for Grovhed; og hvad jeg har sagt, det mener jeg.

Grethe.

O, lille Skjelm! du vil allene prøve min Taalmodighed.

Carl.

Jeg troer, du har foresat dig, at prøve min.

Grethe.

Jeg tilstaaer, at jeg gjorde dig Uret; kan du forlade mig det?

Carl.

Carl.

Om du vilde forlade mig, saa gjorde du mig en større Tjeneste.

Grethe.

Du har aldrig forseet dig imod mig, hvorfor behøver du da Forladelse? Det er mig, som i Overseelse fornærmede dig med en uanstændig Mistanke.

Carl.

Lad mig dog være i Fred, jeg beder dig endnu engang, at du vil forlade mig.

Grethe.

Men, min Gud! hvad Forseelse har du begaaet, og hvad er det jeg skal tilgive dig?

Carl. (forargtelig.)

Tilgive mig! (hidsig.) Nei, forlade mig, gaar bort, fare Fanden i Vold; forstaaer du mig nu?

Grethe.

Jeg tilstaaer at jeg vel paa nogen Maade kan have fortjent din Brede; men du straffer mig sandelig for haardt. Dog, jeg vil tie og lide. Naar først din Hidsighed haver sat sig noget, da er jeg vis paa, at du vil fortryde, at du har været saa haard imod den stakkels Grethe.

Carl.

Skal jeg troe det er et Menneske, eller en Djevel i Menneske-Skikkelse?

Grethe.

Grethe.

Jeg vil ikke nægte, at du kanſkee kan have Narſag til at tvivle derpaa. Min Opførelſe imod dig var ubefindig. — Men om oprigtig Fortrydſe kan oprette min Forſeelse —

Carl.

Nei! Satan ſelv kan ikke pine med ſaa megen Konſt, ſom denne Edderkop. Farvel!

(Han vil gaar.)

Grethe (affides.)

Jeg maae holde Miner endnu. (Hoi! i det hun holder ham tilbage.) Gruesomme! kan mine Taarer afſtoe min Synd, hvor glad vilde jeg ikke lade dem flyde hele Nar igjennem, naar jeg kun kunde være forviſſet om, igjen at vinde din Kjerlighed.

Carl.

Min Kjerlighed? Nei forbandet være mit Hjerte, derſom det var i Stand til at føle Kjerlighed for en ſaadan Plageaand.

Grethe.

Carl! Carl! jeg er fornatet med dit Venſkab. Jeg gjør ingen Fordring paa din Kjerlighed. Da maatte du først kjende mig nære, og vide, at mit Hjerte er af den Beſtaffenhed, at det forſener din Kjerlighed; jeg ſkal tvinge dig til at være min Ven; og kanſkee alt for ſænt ſkal du fortryde, at du ſaa haanlig har beegnet den, ſom elſker dig ſaa inder-

lig.

lig. — Gud, hvor meget kostede det ikke min Blufærdighed at sige dette Ord!

Carl. Min Blufærdighed!

Din Blufærdighed! — og du elsker mig! ha, ha, ha, saag forbitret som jeg end er, saa maae jeg dog lee. Og jeg skulde fortryde, at jeg ikke elskede dig! — Du raser Pige! umuelig kan du sige det med sund Fornuft. Nei, aldrig skulde det skee; ikke engang om din Person lignede ligesaa meget en Engel, som din Sjæl ligner en Djevel. Og nu nok herom.

Gret her! — Jeg ligner en Djevel! — jeg raser? Nei, længe nok har jeg taalt dine Grovheder. Viid da, min gode Carl! at du fortjener hverken mit Venskab eller min Kjerlighed. Viid da, at jeg hader dig, ligesaa meget som jeg maaskee har elsket dig. Jeg har foretrukket dig for din Kammerat; været dyd imod hans Taarer og Sukke. Men jeg skal høre dem; jeg skal elske ham, for at ærgre dig! Han elsker mig, og skal elske mig til trods for dig, og for den naadige Fæsten; til Trods for alle de Snarer, hvori hun søger at fange et Hjerte, der hører mig til!

Carl.

Ha! Slange! nu kjender jeg først ret din sorte Sjæl! Din giftige Tunge vover at besmitte de dydigste og bedste Mennesker Jorden eier. Dersom jeg

jeg ikke foragtede dig, da skulde din urene Sjæl —
 Dog, hvem hævrer sig paa saa afsmægtige Dyr? For-
 agt skal være min Hævn! (Gaaer.)

Tien dien Scene.

Grethe (allene.)

Den Gang fik jeg en forbandet Brøst i min Reg-
 ning. Han havde slet ingen Lyst til at bide paa Kro-
 gen. Jeg faaer da holde mig til den anden; Han
 lader til at være lettere at fange. Dette var ellers
 et Knæk for mit Mod, jeg, der i saa lang Tid var
 berømt i Kjøbenhavn for een, hvis Snarer man al-
 drig kunde undgaae. Jeg, som erobrede alle, hvem
 jeg vilde, med List eller Magt, alt efter Omstæn-
 dighederne; jeg som derfor havde faaet det stolte
 Navn Alexander Magnusen, jeg skulde nu ikke kun-
 de besnære en Vondelark! Ha! fordomte Alverdom!
 Skal du da komme i min blomstrende Ungdom, i mit
 sex og tredivte Aar, og sætte mig Kynker i Panden
 for Tiden, og gjøre mig foragtet af det affæselige
 Kjøn, der før krob i Stovet for mig? — Men
 slog du mig Feil, min gode Carl! saa frygt for min
 Hævn!

Ellevte Scene.

Marie. Christiane. Grethe.

Christiane.

Hvor staaer til? mig syntes at Carl gif herfra
og var ganske fortrydelig.

Grethe.

O ja, Sandheden er ilde hørt. Jeg tog mig
kanskæe den Frihed, at sige ham nogen Sandhed
under fire Dine.

Christiane.

Men er du forrykt? Det er jo imod din egen
Fordeel. Nu kan du vel skyde en hvid Vind efter
ham.

Grethe.

Nei, sandt at sige, saa tog jeg mig den Fri-
hed, at give ham en Kurv. Hvem Fanden, tænker
De, vilde binde sig til saadan een, hvis sure Ansigt
man skulde daglig gaae og see paa, og ærgre sig
over?

Marie.

Men, min Gud! bare han ikke gaaer hen og
gjør en Ulykke paa sig af Desperation!

Grethe.

Det er ogsaa sandt! Jeg vil gaae, for at hol-
de et Øie med ham; for det skulde sandelig dog gjøre
mig ondt, om saadant noget skeede for min Skyld.

(Gaar.)

Tolste Scene.

Marie. Christiane.

Christiane.

De kom i rette Tid, at De fik høre, hvilken nedrig Sjæl den Pige har. Nu kan De selv tænke, hvad jeg iblandt maae udstaae af hende.

Marie.

Imidlertid kan jeg dog ikke nægte, at jo nogle af hendes sidste Ord indjog mig en Frygt. Hørte De det hun sagde, om den naadige Frøken og Anton? Skulde hun vel kjende mig i denne Forklædning? Og skulde hun have hørt det Spøg, jeg før havde med Anton? Jeg mærkede vel, at det blev Alvor paa hans Side, og derfor afbrød jeg det; men jeg troede dog ikke, at nogen havde hørt det.

Christiane.

Frygt ikke for det. Hun har vist havt andre Hensigter med de Ord. Jeg tør indestaae Dem for, at hun ikke kjender Dem, for hun er ikke af dem, der kan tie, naar hun veed noget.

Marie.

Lige saa meget foruroliger den Affaire med Bontellierne mig. Deres Forældre veed ikke af det. Jeg kan altsaa ingen anden tiltroe det, end denne Krabat. Al den Frygt kan jeg takke min Forklædning og min Tjenstferdighed mod min Broder for.

Det

Det bliver vel best, at jeg, for at undgaae videre Uleilighed, forsøger mig hjem.

Christiane.

Strax, vil jeg ikke raade. En pludselig Bortgang vilde forvolde adskillige Mistanker, og dem bør De søge at undgaae. Der er jo længe endnu til Aftenen, og i den Tid finder vi vel paa Udveie.

Marie.

De har Ret. Jeg vil følge Deres Raad. Jeg maae søge at optænke noget Paaskud, til at komme herfra igjen.

Christiane.

O det kan vi altid finde paa. Men sig mig: hvad synes Dem om det, som De hørte nu nyelig? var det ikke en fin Maade at frie paa, især af et Fruentimmer?

Marie.

Jo, det maae jeg tilstaae. Hun maae troe, at, siden han er en Bondeskarl, saa maatte hun frie til ham, ligesom Proprietairen frier til Bønder, der skal være Land-Soldater. Det er endelig ikke den første Gang, at et Fruentimmer har dattet et Mandfolk paa, at han vilde have hende. Imitertid er det en Sandhed, at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige om disse to Karle. Alt hvad jeg seer og hører af dem, stemmer ikke overeens med den Opdragelse og Tænkemaade, som i Almindelighed

findes hos Bønder. Og det er vist, at dersom alle Bønderkarle vare saa smukke og forstandige, som disse, saa vilde jeg forbande Skjæbnen, der har gjort mig til en Adelsmands Datter. Men kom og lad os gaae ind og overlægge, hvorledes jeg med Vren skal rede mig ud af denne Sag. (De gaae.)

Fjerde Act.

Første Scene.

Plump. Madame. Plump.

Plump.

Men, fort at fortælle, hvad den Ufærd tænker Tøsen paa, og ikke vil antage et saadant Tilbud? Det skulde været dig i dine unge Dage, Moder! Hilledød! hvor vilde du ikke spidsset Vren.

Mad. Plump.

Jeg troer vist, at det maae gaae hende, som det gik mig i den Tid. Jeg havde ogsaa, med Skam at tale om, anseelige Friere; men, (sutter) Summa Summarum, jeg var bleven forlovet med dig, og saa maatte jeg holde Ord; og jeg kan dog ikke heller sige, Gaertille! at jeg har fortrydt det.

Gaae

Saaledes troer jeg ogsaa, at nogen anden maae være kommen i Forveien her. *Plump.* Naa siden du troer det, saa kan jeg sige dig, at jeg har samme Troe; kort at fortælle, jeg skal vise dig noget. Jeg fandt paa Hoderkisten Carls Tegnebog, som han havde glemte, og deri laae et Vers, som jeg ikke forstaaer, undtagen at der staaer Christiane deri. See, der er det, du som er lærd, kan bedst forstaae dig derpaa.

Mad. Plump.

Spot ikke, min kjære Mand! Jeg talfer mine Forældre i deres Grav, at de har ladet mig lære noget; og, *Summa Summarum*, det veed jeg, at naar andre maae behjælpe sig med deres Moders Maal, saa godt som de kan; saa kan jeg læse baade til og fra Bords paa Tydsk.

Plump.

Dine Ord i Vren. Mener du da ikke, at vor Herre forstaaer dit Moders Maal? og husker du ikke, hvad din Broder Bedemænden siger, som ogsaa er lærd, for han gaaer med sort Kjole; kort at fortælle, han siger, at du gjorde bedre i at læse dine Bønner reent paa Dansk, end radbække dem paa Tydsk.

Mad. Plump.

Misundelse, pure Misundelse! *Summa Sum-*

ma-

marum, fordi den gode Mand har været i Tydskland, fra Høns fløi op og til de fløi ned igjen, saa indbilde han sig, at han har slugt al Blissdom. Men det er ikke værd at mundhugges om Saadant; lad mig see Verset! (han leverer hende det, og hun læser det sagte). Jeg maade tilstaae, at det er vel skreven.

Mad. Plump. Saa meget desto værre —

Saa meget desto bedre —

Plump.

Nei! dine Ord i Eren, saa meget desto værre. Kort at fortælle, jeg er bange for, at jeg faaer kjøre Knægten paa Vorten, i hvor megen Gavn jeg end har af ham, for hun var dog, for en Ulykke! valse for feeden Steeg for en Bonde.

Mad. Plump.

Hvorfor skal du kjøre ham bort? Summa Summarum, det er jo uvist, om han selv har skrevet Verset.

Bitter. Knæ! dine Ord i Eren, Moer! jeg kjender jo, at det er den samme Haand, som har skrevet i Tegnebogen.

Mad. Plump.

Nu lad saa være, saa er der jo mange Christia-
ner til; og desuden, saa tvivler jeg paa, at han
har

har gjort Verset. Det er saamænd ikke et Vers som en Dondo kunde finde paa at gjøre; for, Summa Summarum, imellem os sagt, saa troer jeg knapt, at jeg skulde kunde gjøre et saadant Vers.

Plump.

Jaa, for en Ulykke, naar saa er, saa er det en anden Sag. Jeg vilde og nødig miste de Knase af Huset, for det er Golt, som jeg kan slaae Tid til. Men, fort at fortælle, vi maae dog vel have fat paa Tøsen, og faae Sandheden lirket ud af hende, for jeg havde dog lyst at vide, om Knægten har været paa at fladdre hende noget for.

Maad. Plump.

Det er ikke mit Maad. Bedre endnu nogen Tid at holde Die med dem, for med Tiden kommer vi nok efter det; og vi kjender hende saa meget, at vi ikke behøver at være bange for hendes Opsørsel; men at flyve hende lige i Glanferne nu, det er ikke raadeligt. Summa Summarum, du kjender hendes Gemyt, hvor nær hun kan tage sig en Ting, og om vi nu talte til hende derom, og det ikke forholdt sig saa, da vilde hun græmme sig derover alt for meget. Derfor, om du vil som jeg, saa skal vi give lidt Tid.

Plump.

Dine Ord i Verden — Om jeg vil som du? — Fort at fortælle, jeg har altid sagt, at i saadanne

Ting

Ting har du ti Gange saa stor Forstand, som jeg; og derfor vil jeg gjerne lade dig raade.

Mad. Plump.

Jeg maae tilstaae, at du er mig dog en færlig Mand.

Plump.

Dine Ord i Verden, det bør jeg være, naar jeg har en god Kone. Verden mod Verden, sagde Røven, han vendte Rumpen mod Solen. Men se nu, har vi ikke der Fremmede — Hvad Djævelen —

A n d e n S c e n e.

De Forrige. Borgemeesteren.

Borgemeesteren.

God Aften, god Aften, Monsieur Plump.

Plump.

Underdanige Tjener, Hr. Etatsraad! Deres Ord i Verden.

Borgemeesteren.

Jeg er kommen hid for at tale to Ord med Dem i Cenrum. (Plump giver sin Kone et Tean, at hun skal gaae ud.) Er dette maaſkee Deres Kone?

Plump.

Ja, det er Moder, Deres Ord i Verden, Herr Etatsraad.

Borgemeesteren.

Ja, hun kan gjerne blive her. Det, jeg har at tale med Dem om, maae Deres Kone gjerne høre.

Mit

Mit Erinde er, først at spørge, hvor mange Tjenestefolk De holder?

Plump.

Deres Ord i Eren, jeg holder to Karle, det er min Sag; Pigerne holder min Kone, og dem maae hun svare for. Kort at fortælle, hver har nok med at seie for sin egen Dør.

Borgemeesteren.

Hvor mange Piger holder De da Madame?

Mad. Plump.

Summa Summarum. Kun en Tjenestepige.

Borgemeesteren.

Er det da hende, der har Ord for, at være en saadan Skjønhed?

Plump.

Nei, Deres Ord i Eren, den, der siger at hun er en Skjønhed, lyver hende bitterdød skammelig paa; grim er hun nu just ikke heller; hun er, kort at fortælle, som Folk er fleest.

Mad. Plump.

Lie stille, og lad mig svare. Summa Summarum, Deres Velbaarenhed! det er en anden.

Borgemeesteren.

Saa har De jo paa den Maade mere end een Pige?

Mad. Plump.

Nei, vi har kun en Tjenestepige. Den anden,

den, som Deres Velbaarenhed behager at sige, er smuk, er ikke vores Tjenestepige, Skøndt hun gjør os ligesaa megen Nytte, som to. Summa Summarum, vi holder hende, som vores eget Barn, og naar vi engang døer, saa har vi i Sinde at efterlade hende det Lidet vi eier.

Plump.

Ja, Deres Velbaarenhed, jeg er kun en Gjestgiver; men fort at fortælle, uden at fryde, saa har jeg dog i de sex og tredive Aar jeg har boet her, lagt mig noget til Beste, saa at de Reisende kan blive saa vel beværte her i Huset, som paa noget andet Sted; Deres Ord i Vren.

Vorgemesteren.

Det kommer nu ikke Sagen ved. Men sig mig, om det er sandt, som man fortæller, at hun skal have saa mange fortræffelige Egenskaber?

Mad. Plump.

Vi har intet sparet paa hende, og Summa Summarum, uden at tale om hendes Lydighed, Føjelighed, Paapassenhed, Taknemmelighed og andre Dyder, som hun daglig glæder os med, saa har hun en Forstand uden Lige; hun skriver fortræffeligt; regner i Kap med, hvem det skal være; forstaaer baade Tydsk og Fransk, og har læst en Dokers Hoben; synger, som en Engel —

Plump.

Plump.

Og taler for sig værre end en Procurator. Kort at fortælle, Ganden veed hvem hun flægter paa; der er vist ingen af os; Deres Ord i Vren.

Borgemeesteren.

Det troer jeg vel, naar De ikke er hendes Forældre. Man siger her i Byen, at min Søn er forliebt i hende. Har De nogen Tid hørt eller mærket det?

Mad. Plump.

Ja, at han er forliebt, det har vi mærket; og min Mand og jeg har endog i Dag talt om, hvorledes vi skulde bære os ad i denne Sag.

Borgemeesteren.

Kan jeg ikke faae hende at see? Jeg ønskede gjerne selv at erfare, om Rygtet er grundet eller ikke.

Plump.

Deres Ord i Vren; det skal skee (Gaaer til Døren og raaber.) Christiane! Christiane!

Exedie Scene.

De Forrige. Christiane.

Christiane.

Hvad befaler min Fader? —

(Hun vil gaae tilbage i det hun seer Borgemeesteren.)

Dor.

Borgemeesteren.

Kom kun nærmere, min Pige! vær ikke undseelig.

(Han betragter hende meget nøie.)

Christiane.

Min Herre! i hvem De saa er, saa gjør De ikke vel i, om De opholder sig over en stakkels fattig Pige, som det dog lader til, siden De beskuer mig saa nøie.

Borgemeesteren.

Nu, det maae jeg tilstaae, at min Søn har ret viist sin gode Smag, da han har ladet sit Valg falde paa saa mageløs en Skjønhed.

Christiane (affides.)

Himmel, hans Søn!

(Tager et Tørklæde op og tørre Eveden af sig.)

Mad. Pump.

Hvad fattes dig, mit Barn? er du ikke vel?

Christiane.

Åh nei! Maatte det tillades mig at gaae bort?

Mad. Pump.

Det kan du gjerne. Summa Summarum, Deres Velbaarenhed tager det vel ikke ilde op, at hun gaaer bort; hun befinder sig ikke vel.

Pump.

Gaae ind og læg dig lidt paa Sengen, min Tøs! Fort at fortælle, saa gaaer det vel over.

Borgemeesteren.

Borgemeesteren.

Det gjør mig ondt, at hun ikke befinder sig vel.
Jeg vil ikke troe, at det skulde være af nogen Betyd-
tydighed. (Hun gaar.)

Fjerde Scene.

Borgemeesteren. Plump. Mad. Plump.

Borgemeesteren.

Jeg maae sige, at Nygtet imod Sødvane har
gjort mindre af hendes Skjønhed, end jeg virkelig
befinder den. Overgaar hendes øvrige Egenskaber
Nygtet ligesaa meget, som hendes Skjønhed, saa
maa hun være det fuldkomneste Fruentimmer jeg
har seet. Jeg er nyelig kommen hertil, som De
veed, men har i lang Tid hørt meget tale om hende,
og har aldrig villet troe, at end ogsaa Halvparten
deraf var Sandhed. Men hvem er da Foralbrene
til et saa ypperligt Fruentimmer?

Plump.

Ja, Deres Ord i Vren, mener Deres Vel-
baarenhed, at vi veed det? Nei, for en Ulykke, veed
vi det ligesaa lidt, som hun veed det selv. Men,
fore at fortælle, dersom Deres Velbaarenhed har
Tilmodighed til at høre, saa skal jeg fortælle Dem
noget, som bitterdød endnu intet Menneske har
faaet loffet ud af mig.

Mad.

Mad. Plump.

Men Mand! hvor tør du det? Husker du ikke, at du har lovet . . .

Plump.

Men, Moder! er det ikke Borgemeesteren? Kort at fortælle: husk paa, hvem du har den Ære at tale med.

Borgemeesteren.

De kan sikkert betroee mig alt hvad De vil i denne Henseende; og være vis paa, at jeg ikke skal gjøre noget slet Brug deraf.

Mad. Plump.

Om Forladelse, Deres Velbaarenhed! det veed vi. Behag at sidde need. Summa Summarum, jeg forsikrer, at Historien er værd at høre paa.

Borgemeesteren (sætter sig).

Jeg vil med Fornøielse høre paa den, især om den kan give nogen Oplysning om denne Skjønhed.

Plump.

Deres Ord i Æren, kort at fortælle, det traf i Aaret syttenhundrede — lad see —

Borgemeesteren.

Spring Aarstallet forbi!

Plump.

Det vil ikke falde mig ind. Kort at fortælle: jeg har ellers en god Hukommelse, som for Exempel forleden Dag —

W o r :

Borgemeesteren.

O min Ven! det hører jo ikke til Sagen.

Plump.

Deres Ord i Vren. Nu vel da — kort at fortælle, det hendte sig for lidt over sexten Aar siden — det veed jeg, at jeg havde været Gjestgiver den Gang omtrent i tyve Aar; var det ikke saa lange siden salig Maren døde?

Mad. Plump.

Summa Summarum, fortæl det uden Omstændigheder, for ellers skal jeg.

Plump,

Nei, hie nu! Kort at fortælle; det traf da, som jeg siger, ved Pintse Tider, nei lad see — det var St. Hans Tider; for, kort at fortælle, jeg husker endda, at det var meget varmt, saa Rjørene de —

Borgemeesteren.

Nei er det intet andet, De vil fortælle mig, saa forgaar snart Taalmodigheden.

Plump.

Jo, jo, Deres Ord i Vren, nu kommer det. Det var, kort at fortælle, strax efter St. Hans Dags Tider; jeg vilde gaar i Marken at see til mine Følk, som høstede Høe, og om jeg ikke tager Feil, saa var det i Sluderstrups Mark. —

Bor.

Borgemeisteren (reiser sig op.)

Jeg har ikke Tid at sidde her i et halvt Aar, kan De ikke fortælle det kortere, min Ven! saa lad Deres Kone tale.

Plump.

Deres Ord i Vren — kort at fortælle —

Mad. Plump.

Sie nu stille, Mand, og lad mig tale. Summa Summarum, der kom en fornemme Dame reisende, og laae syg her i Huset en fjorten Dages Tid; der blev hentet Doctor til hende, men vi saae at hun ikke brugte hans Medicamenter. Derpaa Summa Summarum, bliver en Dag min Mand og jeg kaldet ind til hende. Hun laae paa Sengen, og hvor forstrækkede bleve vi ikke, da hun flyede mig et nyfødt Pigebarn, det deiligste vi nogen Tid havde seet. Summa Summarum hun græd, og forsikrede os, at det smertede hende inderlig, at hun var nødt til at skjule disse sine Omstændigheder, og bad os opføde dette Barn paa Landet i to Aar, og siden tage det til os, da hun ufeilbarligen til den Tid vilde lade det hente. Men om uovervindelige Hindringer skulde komme i Veien, da maatte vi opføde hende hos os, som en fattig Bøndepige, vi havde taget til os, for at gjøre vel imod, siden vi ingen Børn selv har, uden at lade hende vide hendes Stand; men dog lade hende lære saa meget, som

stod

stod i vores Magt. Summa Summarum, fortæller reiste hun; men inden hun reiste, tog hun et Stykke Perdement, og skrev nogle Ord paa, klippede det derpaa i to Stykker med smaa Spids'er, saa at der stod et Bogstav paa hver Side, gav os det ene Stykke, og bad os bevare det som vores Djessteen; siden vi ikke maatte levere Brevet til nogen, som ikke kunde fremvise Møgen dertil, og naar begge Stykkerne bleve sammensatte, skulde Bogstaverne give os den fornødne Oplysning om hende; hun gav os videre nogle Veed af en Guldkjede, som ogsaa skulde være et Tegn, og saa gav hun mig Summa Summarum fire Hundrebedalers-Sedler.

Plump.

Og Moder vidste i Angesten ikke, at det var Pengene, førend hun havde stukket dem i Lommen. Kort at fortælle, jeg blev halv vred derover; men siden betænkte jeg mig dog.

Borgemeesteren.

Men hvad heed den Frue?

Mad. Plump.

Det veed vi ikke det ringeste af. Vi spurgte Tjenerne tidt nok derom, men de svarede, at det var dem forbuden at sige, endogsaa hvor hun kom fra. Summa Summarum, hun reiste, og et halvt Aars Tid derefter fik vi et Brev uden Navn, med et par hundrede Rigsdaler i; men siden har vi Højseibergs Skuespil. aden Deel, G ikke

ikke hørt et Ord til Moderen, saa at hun vist maae være død.

Borgemeesteren.

Har De da endnu Pergamentet og Guldfjeden i Behold?

Mad. Plump.

O ja, det gemmer vi som en Helligdom.

Borgemeesteren.

Vil De være saa god, at lade mig see begge Delene?

Plump.

Deres Ord i Eren, Deres Velbaarenhed! meget gjerne! — Moder! der har du Nøglen, du veed jo at det ligger i Sølvkabet i den forgylgte Sølvdaase, som staaer tæt ved Sølv Kaffeanden. Kort at fortælle; skynd dig noget, og kom igjen med det.

(hun gaar.)

Femte Scene.

Borgemeesteren. Plump.

Borgemeesteren.

Det var en besynderlig Hændelse. Men hvad havde De nu tænkt, at foretage med hende?

Plump.

For en Ulykke, Deres Velbaarenhed! jeg hørte der saa meget af Tosen, som om jeg selv havde været Fader til hende; og, kort at fortælle, saa havde jeg

tænkt,

tænkte, at naar jeg fik en brav Mand til hende, saa vilde jeg sætte hende i Stand, og siden skulde hun faae efter mig, hvad jeg har; for, Gud ske Lov! Jeg har, som Deres Velbaarenhed selv hørte, endeel Sølv, og kan skee lidt Guld og rede Penge med; og, fort at fortælle, for en Mand af min Stand er det anseeligt nok, at have fortsjunt sig en tre til fire tusende Daler. See, saa tænkte jeg, og det kan vel skee endnu.

Sjette Scene.

De Forrige. Mad. Plump.

Mad. Plump.

Her skal Deres Velbaarenhed see. Summa Summarum, her er Perdentet, og der Guldskjeden. Borgemeesteren.

Den Kjede er et fortreffeligt Arbeide, og har neppe hørt nogen fattig Mand til. Vil De betroe mig den i nogen Tid; thi Pergamentet er af den Betydendhed, at De ikke bør, under hvad Naaskud end nævnes kan, lade det komme ud af Deres Hænder. Kan skee jeg, ved Hjælp af den, kan blive i Stand til at komme efter noget af Sagens Sammenhæng, og for Resten skal jeg være Dem ansvarlig for den.

Plump.

Oh! Deres Ord i Vren, det har gode Veie;

den er i sikre Hænder. Vær saa god og tag den med sig, Deres Velbaarenhed.

Borgemeesteren.

Men det forbeholder jeg mig, at saasnart som De faaer det mindste Nys om noget, De da strax lader mig det vide. Farvel! (Gaaer.)

Mad. Plump.

Tjenerinde! Herr Etatsraad!

Plump.

Underdanige Tjener, Deres Velbaarenhed!

(Han følger Borgemeesteren ud.)

Mad. Plump.

Og jeg maae gaae ind, at see, hvordan det staaer til med Christiane. (Gaaer.)

Syvende Scene.

Anton. Carl.

(Komme ind ad samme Dør, som Borgemeesteren kom ud af.)

Carl.

Jeg er ganske uroelig i mit Sind over denne Besøgelse, den spaaer mig intet godt.

Anton.

Hvad ondt spaaer den dig da? jeg kan intet see.

Carl.

Jeg frygter for, at Sønnen har overtalt Faderen til at tale for sig, og er jeg vis paa, om saa er, at de Gamle vil overhænge og plage Christiane saa-

længe

længe, til hun, som er saa overmaade søielig, maae give efter, og da er det forbi med mig. Det lille Haab jeg endnu har, i hvor lidet det end er, er dog det eneste, som hidindtil har opholdt mig; og naagtet jeg endnu ingen stor Kjerlighed har kundet opvække hos hende, saa er det mig dog en Trøst, at jeg ikke kjender nogen mere elsket Weisbeiler.

Anton.

Hadde det været i Gaar eller i Formiddags du havde talt saaledes, saa vilde jeg have leet af din Frygt; men nu, da jeg er i samme Omstændigheder som du, da maae jeg tilstaae, at du har Ret; men imidlertid kan jeg dog ikke nægte, at jeg vilde prise mig lykkelig, om jeg ikkun vinede saa meget Haab, som du; thi efter alt hvad du har fortalt mig om din Samtale med hende, saa synes mig allene, at spore den Forsigtighed, som saa meget karakteriserer hende, og at hun allene vil prøve dig; og næsten tør jeg vædde, at du bliver lykkelig inden du selv veed af det, naar hun først faaer drevet Proven saavidt, som hun finder fornødent. Med mig derimod seer det mere langvarigt ud. I Morgen forlader den deilige Marie Byen, og da faaer jeg hende kanskee aldrig mere at see. Min Ven! giv mig et Raad, hvorledes jeg skal høre mig ad; thi det er mig umuligt at overgive hende.

Carl.

Carl. (siger til hende)

Jeg mærker, at man altid seer mindre Vanskeligheder i en Vens Sag, end i sin egen. Saa gaaer det os begge. Det forekommer mig, som du er alereede længere end Halvveien. Hendes Munterhed har givet dig en ønskelig Leilighed til at bryde løs, og det lader, som hun finder stor Behag i dit muntre og vittige Lune, saa at du maae, jo før jo heller, tage Bladet fra Munden. Troe mig, min Ven! at Overeensstemmelsen i Charaktererne bidrager meget til at opvække Kjerlighed; og det beste jeg nu kan raade dig, er at du søger Leilighed endnu engang til at tale med hende, og at du da anvender al den Talegave, som Naturen saa rigelig har forsynet dig med.

Anton.

Men denne Leilighed bliver vanskelig at finde, thi jeg troer virkelig, at hun har mig mistænkt for Boutellierne; og siden den Tid flyr hun mig; og desuden er jeg bange for, at denne Kurv, som hun førte hid med sig, kan betyde noget ondt.

Carl. (seer.)

Ha, ha, ha! du er dog galere end jeg, at du lader Overtroe regiere hos dig. Vær aldrig saa daarlig at troe saadant noget, og hvad det angaaer, at finde Leilighed til at tale med hende, saa er du jo saa god Ven med Grethe, kan du ikke lade hende skaffe dig Leilighed?

Ant.

Anton.

Grethe? Nei, du maatte sør, min Ven! sende mig i et Vrinde til Verdens Ende; befale mig, at fjere dig en Landstikker i den inderste Skov i Amerika; rykke et Haar af store Mogols Skjæg; eller hente dig et Lod Thee fra Congo; førend du maatte bede mig tale tre Ord med den Djevel. Nu seer jeg først, at naar man er ret forliebt, saa moerer man sig ikke gjerne med saadanne Slabninger, som man foragter.

Carl.

Ja jeg fortalte dig før min Samtale med hende, og deraf kan du let slutte, at jeg ikke nyelig har været i værre Skjersild, end den Gang. Jeg svarer dig til, at det gjorde mig ondt, at hun ikke var et Mandfolk, for at jeg kunde have havt den Fornøjelse at prygle hende.

Anton.

Gud forlade os vores flemme Synd! straffer hun os ikke der igjen med sin Ankomst? — Kom, og lad os gaae!

Carl.

Dette Besøg er nok dig tiltænk; vil du ikke bide lidt for at moere dig?

Anton.

Spøg ikke, men kom og gaae!

(De vil gaae.)

Dt.

Ottende Scene.

De Forrige. Grethe.

Grethe.

Vie lidt, lille Anton! jeg har et Par Ord at tale med dig.

Anton.

Men jeg vil ikke tale med dig.

Grethe.

Bare to Ord. (Hun holder ham tilbage.)

Carl.

Fårvel, Kammerat! og god Fornøielse!

(Gaaer.)

Niende Scene.

Anton. Grethe.

Anton.

Lad mig gaae, siger jeg.

Grethe.

Strax. Kun et lille Spøg maas jeg fortælle dig.

Anton.

Jeg er ikke opsat til, enten at høre eller taale Spøg.

Grethe.

Du bliver jo næsten lige saa bister som din Kammerat?

Ant.

Anton.

Ja! meget værre, ifald du ikke lader mig gaa.

(Han vil rive sig løs.)

Grethe

(holdende paa ham.)

Og det imod din egen Grethe?

Anton.

Min Grethe! — Paa hvad Marked skal jeg vel have kjøbt dig?

Grethe.

Paa Kjerligheds Marked; min Engel!

Anton.

Hør, min Djævel! Jeg faaer nok engang for alle læse dig din Tert. Blid da: —

Grethe.

Naa, naa, lille Skjelmsmester! er du nu i ondt Lune? Det holder du ikke ud. Naar jeg bare seer lidt mildt til dig, saa skal jeg svare for, at du bliver saa blid, som — —

Anton.

Tænker du det?

Grethe.

Ja jeg tror. Og naar først vores Trolovelse er forbi, saa skal du aldrig see suurt mere.

Anton.

Vores Trolovelse? — Det er sandt, du satte mig Stevne for at møde dig i Mærkningen; kom

nu

nu ud til mig paa Voen, saa skal jeg saaledes troe
love dig med min Pleiel, at du aldrig skal ønske at
leve til Brylluppet skeer.

(Gaar.)

Tiende Scene.

Grethe. Christiane og Marie

(som har hørt de sidste Ord.)

Marie.

Var det Alvor, eller var det hans behagelige
Skjerts? Jeg maae sige, at om det var Skjerts,
saa faldt det noget i det Grove.

Grethe.

O, det var saamænd kuns Spøg. Saaledes
spøger vi saa tidt med hinanden; og hvorledes skalde
vel Tiden gaae, naar man ikke havde lidt Løier
iblandt? Ih, saa maatte man jo døe af Kjedsom-
melighed.

Christiane.

Da synes mig dog at dette var en Sort Løier,
som jeg meget vilde frabede mig.

Marie.

Hver har nu sin Smag. Det som fornøier os,
noerer kanske ikke Grethe. Og overalt er det saa-
mænd ikke hver Dag, at man kan komme til at spø-
ge med en saadan smuk Karl.

Grethe.

O, det er ikke heller hver Dag, eller hver Ti-
me

me paa Dagen at jeg taaler Spøg. Har De kanstee glemt, hvorledes jeg før kureerte Carl for den Sygdom?

Christiane. Ja, men det vover du vel neppe paa med den Anden?

Grethe.

Ikke det? det kommer, saae den Skam! an paa, hvorledes Hovedet sidder paa mig.

Marie.

Da skulde hun dog vogte sig! for nu veed jeg, at han holder en Deel af hende, men hvem veed, hvorlange han beholder det Sind.

Grethe.

Jeg skulde ønske, at hun vilde tillade mig selv at sørge for denne Sag.

Marie.

Meget gjerne, det er kun et venligt Raad jeg vil give hende.

Christiane.

Mandsfolkene ere vægelsindede; hvor let kunde han ikke saae en anden Kjerlighed i Hovedet? Der behøves bare at han seer et andet Ansigt, som han synes bedre om.

Grethe.

O ja, jeg veed vel at der ere saadanne Fruentimmer, som troer, fordi de har et Ansigt, der seer ud som det var bonet, at intet Mandfolk kan see paa

paa dem, uden at blive forliebt i dem, og der findes ogsaa Mandfolk, som ere naragtige nok til at forgabe sig i saadanne Duffer, hvis eneste Fordeel er en glat Hud, og som slet ikke duer til andet, end at synge nogle Viser og læse i en fransk Bog.

Christiane.

Gud naade de Mandfolk, der ere saa daarlige!

Marie.

Nei, der maae noget mere solide til, istskald det skal gaae godt.

Grethe.

Ja, veed De hvorledes det gik vores Porthund forleden Dag? jeg kastede et stort og glindsende Been, og et godt Stykke Kjød ud for ham, og han foer saa glubst imod Bener, som om han vilde have slugt det med eet; da derimod den anden Hund listede sig saa sagte til, og løb af med Kjødet. Saa laa den stakkels Lænehund i en halv Dag, og gnavede paa det usle Been.

Marie.

Stakkels Lænehund! Men jeg har hørt, at det ogsaa kan gaae Pigerne saaledes, naar de ere alt for kræsne, eller ikke passer paa.

Christiane.

Derfor Skalde du heller ikke lade disse Fyre slippe dig af Hænderne.

Gret

Gret he (neier.)
 Jeg takker for Deres Godhed. Men kanſkee at
 Frøkenene ſelv har Spekulation; og ſaa ſvar jeg
 Dem til, at jeg ikke ſkal være Dem i Veien. Jeg
 ſaaer nok alligevel den, ſom jeg ſkal have. Her er
 een til Dem hver, og mere forlanger De vel ikke.
 Proſit die Mahlzeit! ha, ha, ha!

(Hun gaar ſeende.)

Elleve Scene.

Chriſtiane. Marie.

Marie.

Ha, ha, ha, ſtaffels Pige! Det er dog tungt,
 naar Haabet ſaaledes ſlaaer os feil! Men jeg er ſaa
 glad, at jeg ſlap med Skrækken; jeg nægter ikke,
 at jeg jo blev halv bange, da jeg hørte, at min Fa-
 der var her.

Chriſtiane.

Og jeg forſikrer, at jeg blev ikke mindre for-
 ſkrækket; men allermindſt troede jeg, at det var De-
 res Fader. Jeg mærkede det maatte være en for-
 nemme Mand; men jeg gjorde mig langt andre Tan-
 ker om ham.

Marie.

Nu, min Veninde! nu mærker De, at det
 ſtaaer til Dem allene, at berettige mig til at kalde
 Dem min Søſter; De hørte, at min Fader ſelv ber-

reim:

rømmede min Broder for sit gode Valg; Deres Forældre ønsker det; jeg anholder derom, min Broder er i Dødsens Angest af Frygt for en Kur; og De, som ellers har Ord for at være saa søielig, vil dog i denne Sag allene have Deres Billie.

Christiane.

Gaae i Dem selv, min naadige Frøken —

Marie.

Ingen naadige Frøken, har jeg sagt. Vil De ikke unde mig den Lykke at være Deres Søster, saa kald mig Deres Veninde; det er jeg, det vil jeg være, og det til Trods for Deres Stridighed.

Christiane.

Jeg tilstaaer, at De med nogen Grund kan beskylde mig for Stridighed; men gaae i Dem selv, og betænk, om ikke denne Sag maaskee var den eneste, hvori De selv vilde være fri, og ingen Tvang vide af; og døm siden mig efter Dem selv, da er jeg vis paa, at Dommen ikke kan andet end blive mig gunstig.

Marie.

Sikkerligen maae Deres Hjerte være indtaget af nogen anden. Tilstaae mig det reent ud, og vær vis paa, at jeg ligesuldt er Deres oprigtige Veninde; men om De følger det for mig, da skal jeg saalange bestorme Dem, til De tilsidst skal nødes til at rykke ud med Hemmeligheden. Men imidlertid maae jeg

dog tænke paa at gaae hjem, thi her er nu intet mere for mig at udrette.

Tolvte Scene.

De Forrige. Mad. Plump.

Mad. Plump.

Vi faaer Fremmede, min Pige! to Herrer i en prægtig Kareth kjørte ind i Gaarden, og stiger nu af. Summa Summarum, kom og lad os gaae ind og see, om alting er i Orden i Væstskamrene.

Christiane (affides.)

Ha, det gjorde godt. (Høit.) Jeg maae forlade Dem et Øjeblik.

(Christiane og Mad. Plump gaar.)

Trettende Scene.

Marie (allene.)

Jeg maae beklage min Broder; men er hun ikke uskyldig? Vilde du ikke selv bære dig saaledes ad? Jeg har da altsaa intet her at gjøre. Min Forskledning nytter mig nu ikke mere; dog, jeg veed ikke hvor det kommer, at jeg synes saa vel om den. Jeg troer jeg kunde have Lyst til at være Bondepige. Det er dog en evig Sandhed, at man ikke just behøver at være fornemme eller adelig, for at være smuk og indtagende. — Men der kommer de Fremmede.

Fjor-

Fjortende Scene.

Marie. Grev Rheinfeld. Grev Stjernschjold.

Greverne.

God Aften!

Rheinfeld.

Hører du Huset til, mit Varn?

Marie.

Nei, hverken hører jeg Huset til, eller Huset mig til; jeg er fremmed. Men har De noget at befale, da skal jeg udrette det; jeg er dog sagtens saa meget kjendt.

Stjernschjold.

Kunde du skaffe os sat paa Verten, mit Varn; men det maae være strax.

Marie.

Ja, det skal skee.

(Gaar.)

Femtende Scene.

Rheinfeld. Stjernschjold.

Rheinfeld.

Har du seet smukkere Vondpige før? Monfrere!

Stjernschjold.

Hun var vist smuk; men mit Sind er ikke af den Bestaaenhed, at jeg kan give mig Tid til at anstille saadanne Betragtninger.

Rheinfeld.

Heinfeld.

Jeg tilstaaer det. Det er næsten lige saadan med mig; men jeg har det Haab, at vi, naar vi kommer til Kjøbenhavn igjen, skal finde vores Sønner hjemme; thi den Expresser jeg sendte, var en sikker Karl, og naar de læser vores Brev, saa tænker jeg vel, at de skal bevæges til at vende hjem igjen, og lade deres Galskab fare.

Stjernschjold.

Ja, hvordan det er eller ikke, saa tænker jeg dog mere paa den Expresser, som nødte mig at reise hid. Jeg kan ikke begribe, hvad en Mand, som jeg aldrig har seet, kan have for vidtløftige Hemmeligheder at aabenbare mig.

Heinfeld.

O det er ikke værd at gruble paa; en Byefoged kan gjerne have vidtløftige Hemmeligheder i sin Samvittighed. Men der kommer uden Tvivl Berten.

Sextende Scene.

De Forrige. Plump.

Stjernschjold.

Er De Berten, min Ven!

Plump.

Deres Ord i Eren, til Tjeneste, Deres Excellence.

Seibergs Skuespil. 2den Deel.

H

Hein

Rheinfeld.

Man kan vel faae et godt Logie hos Dem, og blive beværtet noget skikkelig til i Morgen?

Plump.

Deres Ord i Eren. Jeg har altid haft mine Ting i saa god Orden, at mit Huus hidindtil har været berømt for et af de bedste Vertshuse i hele Sjælland, saa det skulde fortryde mig, kort at fortælle, om De skulde blive bedre beværtet noget andet Sted.

Stjernschjold.

Det er godt. Men kan De sige mig, om Byes fogden lever endnu?

Plump.

Deres Ord i Eren, jo endnu troer jeg, at han lever; men der er intet Haab om ham, og man ventter hvert Øjeblik, at han skal give Manden op.

Rheinfeld.

Men hvordan er denne Mand?

Plump.

O, kort at fortælle, en Mand, saa riig som et Affektentshuus, men for Næsten —

(Trækker paa Skuldrene.)

Stjernschjold.

Vil De lade een strax vise os derhen, jeg maae nødvendig tale med ham, inden han dør.

Plump.

Plump.

Deres Ord i Hren. Vil Deres Excellencer behage at følge med, saa skal jeg have den Hre at vise dem Veien.

Stjernschjold.

Ja vel. Vi kan lægge vores Rejseskjoler her saalænge.

(De tage Rejseskjolerne af sig.)

Plump

(tager sin Hat.)

Kort at fortælle! Vil Deres Excellencer gaae ud ad denne Dør; det er den nærmeste Vej; Deres Ord i Hren.

(De gaar.)

Femte Act.

Første Scene.

Carl (allene.)

Min Fader, og min Vens Fader her, og det efter
 sigende i et vigtigt Erinde! Hvad skal jeg troe?
 Skulde de vel have faaet Underretning om vores Op-
 holdssted? Jeg søger min Ven, for at raadføre mig
 med ham; men finder ham ingen Steds, og muel-
 ligt veed han slet intet deraf. Frygt og Angest om-
 spender mig, og Christiane — Men hvor beleiligt
 kommer hun ikke der!

Anden Scene.

Carl. Christiane.

Carl.

Deiligste Christiane! værdiges at høre to Ord.

Christiane.

Jeg har ikke Tid. Jeg skal lave alting i Or-
 den for de Fremmede.

Carl.

Og den ene af dem er min Fader.

Christiane.

Himmel! hans Fader?

Carl.

Carl.

Ja, behag at erkjendige Dem hos een af Tjenerne, om ikke hans Navn er Grev Rheinfeld, om han ikke har en Søn ved Navn Carl, som for kort siden er uden hans Vidende bortreist; De vil da erfare Sandheden af mit Føregivende, og indsee, hvor reen og hæftig den Kjerlighed er, som har tvunget mig til, maaskee at underkaste mig en elsket Faders Brede; og lad siden Deres Hjerter affige Dommen, og gjøre mig enten til det lykkeligste eller ullykkeligste Menneſke paa Jorden.

Christiane.

Mine Tanker ere Dem allerede forud bekjendte; jeg har altid været en Slave af mine Grundſætninger, naar jeg har været overbeviist om deres Rigtighed. Jeg agter Dem høit, jeg ærer Dem for Deres Nædelighed, som jeg næsten er forſikkret om. Jeg ſeer det ſtore Mellemrum, der er imellem Dem og mig, og ſom gjør det umueligt for mig at opfylde Deres Henſigter. Vær forviſſet paa, at uagtet jeg er en fattig Pige, ſaa ſlaaer der dog et Hjerter i denne Barm, der tænker alt for høit og ædelt til at begaae noget uanſtændigt. Jeg er ung; men jeg veed at tæmme en Tilbøielighed, ſom ſtrider imod mine Pligter. Lad det være Dem nok, at jeg bærer den ſtorſte Høiagtelse for Deres Stand og Fortjenester,

ster, og at jeg kanskee skulde elske Dem som Bonde,
saa Greve kan jeg ikke. Farvel!

(Hun gaar.)

Tredie Scene.

Carl (alene.)

Fordærvelige Rang! Himmel! hvorfor lod du
mig ikke fødes i en Hytte! Jeg kunde da have blevet
lykkelig ved Christianes Besiddelse; nydt den Lykke,
som min, at alt for fattige, Rigdom nu ikke er i
Stand til at forkaste mig. Dog! Stand og Rige-
dom er det ringeste Offer jeg kan gjøre hende. Jeg
maa altsaa ikke aabenbare mig for min Fader. Men
der kommer han. Jeg maa gaar. Ha! Carl Carl!
hvad er det du gjør? Du maa flye for en saa kjær
Fader.

(Han gaar.)

Fjerde Scene.

Rheinfeld. Stjernschjold. Plump.

Stjernschjold.

Saa var denne Reise altsaa forgjeves, og han
tog da en Hemmelighed med sig i Graven, hvorpaa
kanskæ min Noelighed i Fremtiden vil beroe.

Plump.

Deres Ord i Æren. Det var en underlig og
skridig Fyr, medens han levede, saa var han og i
sin

sin Død. Jeg vil sværge paa, at han er død med
Børnsdødsen, siden han fik narret Deres Excellence April.

Stjernschjold.

Jeg har da intet mere her at bestille, og maat
reise hjem med ligesaa tungt et Sind, som jeg kom
hid. Vil De, som jeg, saa lad os reise strax.

Plump.

Strax, Deres Excellence? Deres Ord i Eren!
Det var en evig Skam for Jacob Plump, at det
skulde siges, at hans Gæster var reist bort, uden
at spise et Maaltid; det har bitterdød ikke hændet
mig endnu i al min Levetid, kort at fortælle. Be-
fal hvad Deres Excellence lyster, og De skal see,
at Jacob Plump er i Stand til at skaffe det tilveie.
Lyster Dem stegte Duer, Agerhøns, Kyllinger,
Lammesjerdinger, Kalvebryst, Boeuf a la Mode,
Ragout, Frikase, Plukkesild, Karper, Karusser,
Makrel, Drøsen, Gjedder, Slynder, Aborer, Kræ-
ter, Brød —

Stjernschjold.

O det er alt for meget paa cengang.

Plump.

Ol og Brød, Belling, Viinsuppe —

Heinsfeld.

Vi har nok, vi har nok.

Plump.

Havresuppe, Ørefjædsuppe med Brødboller eller

Røser —

Heins

Rheinfeld.
Vi troer vel, at De er i Stand til at forskaffe os det.

Plump.
Posteier af Kapuner, Harer, Polarer —

Rheinfeld.
Lyf, tie dog stille, ellers forgaaer Apperiten os.

Plump.

Stinker, Tunger, Medister-Pølser, Carbonade, Grillade, lang Kaal, kort Kaal, Suurkaal, Hvidkaal, Blomkaal, Rødkaal, Krumkager, Gøderaad, Vafler, Pandekager, Butterdeis Tærte, Ehlskage, Sukkerbrød, Makroner, Mandeltærte, Skarleve og Agurker, og tusindetals andre Retter, som, for en Ulykke, skal være lige saa velsmagende, som om de vare lavede i Kongens eget Kjøkken. Deres Ord i Eren.

(Imedens gaar Stjernschjold og Rheinfeld frem og tilbage, og holder Tingrene i Prene.)

Stjernschjold.

Vi behøver ikke tusinde Delen af alt det, De har opregnet for os.

Plump.

Og Senge skal Deres Excellencer faae, som, bitterdød! skal sige Sparto til hvad for en Seng der skal være her i Byen. Kort at fortælle, Borgemeesteren har dem ikke bedre. Det bliver desuden

Nat,

Nat, og jeg veed, at Deres Excellencer ikke vil reise som Postrøvere; Deres Ord i Eren.

Rheinfeld.

Ja! vi faaer slaae os til Noelighed her i Nat, og i Morgen, saa tidlig som det bliver Dag, kan vi reise. Hr. Bert! Lad et Kammer gøres i Stand til os, og lad os faae Caffe derop; Vi har ikke givet os Tid til at faae noget paa Reisen.

Plump.

Deres Ord i Eren. Det skal strax skee. Underdanige Tjener!

(Han gaaer.)

Femte Scene.

Rheinfeld. Stjernschjold.

Rheinfeld.

Det er en Fandens Kjest der sidder paa den Karl. Jeg troer vist, at Naturen har bestemt ham til Barber; men Skjebnen maae have taget Feil, og gjort ham til Gjestgiver.

Stjernschjold.

O min Ven! det Slags Folk ere gjerne lige saa veltalende som Barbererne. Men der kommer en Tjener, hvad godt mon han vil.

Siette

Sjette Scene.

De Forrige. En Tjener.

Tjeneren.

Jeg skulde have den Være at tale med Hans Excellence Hr. Grev Stjernschjold.

Stjernschjold.

Det er mig. Hvad godt?

Tjeneren.

Den afdøde Byefoged havde før sin Død ønsket at tale med Deres Excellence; men da han frygtede for, at det kanske ikke vilde ske, saa har han frevet et Brev, og befalet, at det, tilligemed denne forseglede Bæske, skulde leveres i Deres Excellences egne Hænder.

(Han leverer ham Brevet og Bæsen og vil gaae.)

Stjernschjold.

Skal han ikke have noget Svar tilbage?

Tjeneren.

Nei jeg skal ikke. Min Herre er død, og jeg har nu efterkommet hans Befaling.

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Rheinfeld. Stjernschjold.

Stjernschjold

(aabner Brevet og læser.)

"Jeg nærmer mig til det Dødblik, da jeg skal
"gøre Regnskab for alle mine Handlinger, og min
"Sam-

"Samvittighed befaler mig at opdage en Hemmelig-
 "hed, en Misgjerning, hvorfor jeg, i en saa vig-
 "tig Tidspunct, saa høilig behøver og sikkert venter
 "Deres Excellences Forladelse. Sagen er denne:
 "Jeg tjente, for femten Aar siden, som Forvalter
 "hos Grevinde Cronhjelm i Jylland, som, da hun
 "laae paa sin Dødseng, lod mig kalde til sig, og
 "berettede, at hun i et hemmeligt Ægteskab havde
 "avlet en Datter med Deres Excellence, som hun hav-
 "de opkaldt efter sit eget Navn, og ladet opfoede hos
 "den her boende Gjestgiver. Hun leverede mig der-
 "paa de i hoffølgende Æske indlagde Tegn, hvortil
 "Magen af Gjestgiveren skulde fremvises, samt halv-
 "tredstindstyve tusende Rigsdaler i Medgift for hende,
 "og to tusende Rigsdaler til hendes Foster-Forældre,
 "med Ordre, at indsætte hende i de Rettigheder, som
 "hendes Fødsel tillagde hende. Men denne Summa
 "fristede mig saaledes, at jeg blev skyldig i det sorte-
 "ste Bedragerie, som nu forskyldig angreer mig. Jeg
 "sender altsaa herved en Obligation paa Kapital og
 "Renter, samt Tegnene." — Af bydige Christiane!
 "Himlen veed jeg er uskyldig; den veed, hvad Taar-
 "rer jeg har faldet over din Død.

Heinrich.

Hvorledes er Sammenhængen? Fortsæt mig den!

Stjernschjold.

Du kjendte jo den unge Grevinde, og veed, hvor

døde.

dødelige Fiender hendes Fader og jeg vare. Efter at jeg var bleven Enkemand, fandt vi ikke desmindre Leilighed til at forlove os hemmeligt. Vores Omgang blev i en Hast alt for fortroelig, og et hemmeligt Ægteskab forbandt os dog tilsidst, til Trods for Faderens Fiendskab; men strax derefter fik jeg i en Hast en Kongelig Befaling, at gaae i et vigtigt Errende til Berlin, hvor jeg, istedet for, som jeg haabede, at komme igjen om en Maaned, blev ved en haard Sygdom opholdt over et Aar. Jeg skrev Brev paa Brev til hende, men fik intet Svar, og da jeg endelig kom til Kjøbenhavn igjen, berettede man mig, at hun var reist til Jylland, og strax efter død.

Rheinfeld.

Og denne Datter har du da ikke vidst af at sige?

Stjernschjold.

Jeg vidste at Grevinden var frugtsommelig; men da jeg efter hendes Død ikke hørte noget videre derom, og ikke erfarede, at noget Menneske vidste, at hun havde været gift, langt mindre at hun havde ventet en Arving, saa troede jeg, at det var aldeles usandsynligt, at aabenbare vores hemmelige Givtermaal. Men jeg maa se Tegnene. (Han aabner et Brev.) Ha! denne Kjæde kjender jeg, (høser den.) jeg har selv foræret hende den. Men min Utaalmodighed er saa stor, at jeg ikke kan bide, jeg maa løbe for

for at omfavne min Datter. Kom med min Ven!
og vær Vidne til min Glæde.

(De vil gaae, men møde i det samme Berten i Døren.)

Sttende Scene.

De Forrige. Plump.

Stjernschjold.

Velkommen, min Ven! see her, kjender De
dette? (han viser ham Kjæden og Pergamentet.) Siig mig
det snart!

Plump.

Deres Ord i Vren, ja bitterdød gjør jeg det,
det ligner noget som jeg har.

Stjernschjold.

Jeg har da altsaa en Skat, en Datter at af-
hente hos Dem, imod at betale to tusende Rigsda-
ler. Skynd Dem, og siig mig om hun er her i Huset.

Plump.

To tusende Rigsdaler! Deres Ord i Vren. Ja
vist er hun her i Huset, og Verdementet med; men,
fort at fortælle, Kjæden har jeg ikke i Huset; dog
skal jeg nok skaffe den.

Stjernschjold.

Det siger intet. Snart, snart, min Ven!
Skynd Dem at stille min Længsel. Lad hende kom-
me ind.

Plump.

Plump.

Strax, Deres Excellence. (Han gaar til Dørren og kraaler.) Heida! Christianse! Moder! kom ind strax.

Niende Scene.

De Forrige. Mad. Plump. Christianse. Grethe.

Mad. Plump.

Hvad er paa Færde?

Christianse.

Hvad fattes?

Plump.

Kort at fortælle, der er hun.

Rheinfeld.

Er det hende, som De fik Kjeden og Pergamentet med?

Plump.

Deres Ord i Eren, det er netop denne Tys.

Stjernschjold.

Min Datter, omfavn din Fader!

Christianse.

Min Fader? hvorledes? Er De —

Stjernschjold.

Ja, jeg er din Fader! din Fader, der indtil dette lykkelige Øjeblik lige saalidet har vidst af dig at sige, som du af ham.

Gre

Grethe (affides.)

Saa bliver Dyret da Frøken!

Plump (til Grethe.)

Spring hen paa Øjeblikket til Borgemeesteren,
og beed ham, at han strax umager sig hid i en me-
get vigtig Sag. Spring! siger jeg.

(Grethe gaaer.)

Tiende Scene.

De Forrige, undtagen Grethe.

Rheinfeld.

Men vi skulde dog see nogen af Deviserne derfor.

Plump.

Deres Ord i Eren! strax, Deres Excellence!
Hør, du Moder! fort at fortælle, gaae strax og
hent os det Stykke Perdement, du veed nok.

(Hun gaaer.)

Ellevte Scene.

Rheinfeld. Stjernschjold. Plump. Christiane.

Christiane.

Men jeg indseer ikke Mueligheden deraf, og jeg
maae troe, at man allene vil drive Gjak med mig.

Plump.

For en Ulykke, naadige Frøken. Deres Ord
i Eren!

Chri:

Christiane.

Naadige Frosen — ak! det Ord gjorde min Ulykke fuldkommen; hvad Forseelse har jeg da begaaet, siden De ikke længere vil erkjende mig for Deres Datter, og oven i Kjøbet spotter mig? hvor er min Moder? mon hun ikke heller vil kjendes ved mig?

Stjernschjold.

Nei, min Datter! han spotter dig ikke, han glæder sig meget mere over din Lykke. Og min Glæde er alt for stor til, at jeg nu kan oplyse dig om Sagens Sammenhæng. Lad det være dig nok, at jeg er din Fader, som glæder sig over, at have fundet en Skat i en saadan Datter. Resten skal jeg oplyse dig siden.

Christiane.

Forlad mig, at min Glæde er saa stor, at jeg ikke kan ret ytre den. Jeg har altid beklaget mig over Skjæbnens Haardhed, der havde nægtet mig at kjende mine Forældre; men dog tillige takket den, som har erstattet mig dette Tab ved et Par Foster-Forældre, som jeg, for Deres Omhyggelighed og Godhed for mig, bestandig skal og bør ære, som mine Forældre; og deres Belgjerninger har eengang vænnet mig til at give dem dette Navn, saa at det nu vilde være tungt at vænne mig derfra.

Stjernschjold.

Vær forvisset om, min Datter! at den Omsorg,
disse

disse gode Folk har baaret for dig, skal blive dem efter Fortjeneste belønnet, saavidt som Penge kan belønne saadanne Tjenester. Imidlertid gjør saa ædle Tanker dig endnu kjerere for mig. Jeg veed altsaa, at du vil ansee det for een af dine behageligste Pligter, at vise den samme Omsorg for dem paa deres gamle Alder, som De har viist for dig i din Barndom.

Christiane.

Gud veed, der skal ingen Ting være mig kjerere.

Plump (græder.)

Min Datter!

Christiane (ryster ham.)

Ha! nu fik jeg Liv igjen. Vær mig altid med dette Navn, og vær vis paa, at jeg, i hvor fornem jeg endogsaa bliver, dog vil ansee det for min største Værestitel.

Plump.

For en evig Ulykke! min Tøs! Dine Ord i Vren! Du er dog endnu den samme, som du altid har været. Men der har vi Borgemeesteren.

Tolvte Scene.

De Forrige. Borgemeesteren.

Borgemeesteren

(hviser. — Til Plump.)

Deres Pige traf mig her tæt ved, og sagde, at De vilde tale med mig strax i en vigtig Sag; derfor kyndte jeg mig.

Genbergs Skuespil. 2den Deel. 3 Plump.

Plump.

Deres Ord i Eren, Deres Velbaarenhed! see paa den Tøs: hvem skalde sige, at hun var Grevinde, og det er hun dog, ja ret en stor Grevinde, og, fort at fortælle, der staaer hendes Fader; har De Kjæden hos sig?

Vorgemesteren.

O ja, fattes der ikke andet, saa er den her. Hvem har Magen dertil?

Trettende Scene.

De Forrige. Mad. Plump.

Mad. Plump.

Og, Summa Summarum, her er Verdementet.

Stjernschjold.

Her er Magerne. Lad os nu see. (De sætte Pergamentstykkerne tilfammen og læse følgende Ord. "Christiane, fød Grevinde af Stjernschjold." Ja, min Datter! snart skal jeg stræbe at erstatte dig den Uret, du imod min Villie og Vidende har lidt. Og De, brave Folk, hendes Moder har tiltænkt Dem to tusende Rigsdaler, jeg lægger to tusende til, og forbeholder mig at vise Dem, saa ofte der gives Leilighed, hvor meget jeg skylder Dem.

Mad. Plump.

Summa Summarum, fire tusende Rigsdaler! nej, det er for meget.

Plump.

Plump.

Deres Ord i Eren. Fire tusende Rigsdaler!
Jeg kan sværge paa, at jeg troer, jeg vilde ikke bryde
mig om de Penge, om jeg bare havde beholdt Es-
sen. Kort at fortælle, jeg troer, for en Ulykke,
ikke, jeg kan miste hende.

Heinrich (til Christiane.)

Jeg har den Lykke at være en oprigtig Ven af
Deres Fader, jeg behøver da altsaa ikke at sige Dem,
hvor stor Deel jeg tager i denne Hændelse.

Borgemeesteren.

Uagtet Deres Stand ikke kan formere den Høi-
agtelse, som De, som Vondepige, havde erhvervet
sig hos mig og alle, som havde den Lykke at kjende
Dem, saa kan jeg dog ikke andet, end ønske Dem
til Lykke med en Rang, som Deres Dyder og ype-
perlige Egenskaber fortjener. Vel seer jeg, at alt
Haab —

Tjortende Scene.

De Forrige. Grethe

(kommer hastig ind.)

Grethe.

Himmel og Jord! her var Mord paa Gårde.

Borgemeesteren.

Hvor? hvor? hvad siger du?

Grethe.

Paa Gaden, paa Gaden! (Rheinfeld og Stjernschjold gaar hen i den bagste Kulisfe og aabner et Vindue for at see ud af.) Den Bondepige, som nyelig var her, blev angreben af en Flok Mattesværmere; Bægterne kom, men de bleve drevne tilbage med et Par blanke Kaarder; hvorover jeg troer, at der var nogle Rytttere eller Underofficerer iblandt. I det samme kom den Gandens Tærsker flyvendes som en Piil, sprang ind paa den ene, og rev Kaarden fra ham, og Pokkeren veed, hvordan han bar sig ad, men i et Øjeblik slog han Kaarden udaf Haanden paa den anden, og da Bægterne saae det, fik de Mod, og kom ham til Hjælp, saa Hovedmændene bleve arresterede. Den stakkels Pige var halvdød af Skæk, og alle Mennesker forsikrede, at Anton var allene den, der havde reddet hende, og at han havde viist et Mod, som er usædvanligt hos en Bondekarl. Men det, som jeg nær havde glemt, var, at da Pigen blev anfaldet, raabte hun, at hun var forklædt, og Borgemeesterens Datter.

Borgemeesteren.

Himmel! min Datter?

(Borgemeesteren vil løbe; men i det samme kommer Anton ind med Kaarden i den ene, og Marie ved den anden Haand, saaledes, at han, naar han taler til Borgemeesteren, vender Ryggen til Rheinfeld og Stjernschjold, som staar ved Vinduet bag paa Theatret.)

Femtende Scene.

De Forrige. Anton. Marie.

Marie.

Taf, min Befrier! — Gud! min Fader! —

Anton

(til Borgemeesteren.)

Der er Deres Datter. Hvor er jeg ikke lykkelig, at jeg kom saa betids til at redde en saa dyrebart Person!

Borgemeesteren.

Pige! Pige! atter en Forklædning! Der kan du see hvad Ubehageligheder, der kan følge af saadant Spøg! Du skulde dog betænke, hvad Fare du saaledes stiller dig blot for?

Marie.

Venskab for min Broder, og Lyft til at befordre en Kjærlighed, som jeg har hørt, at De selv vil ligede, drev mig til denne Forklædning. Straf mig, om min Hensigt fortjener det; men elsker De mig, da glem ikke at belønne den, som jeg skylder mit Liv.

Anton.

Taf ikke om Belønning, naadige Frøken! Glæden over denne Lyfte er mig Belønning nok. Men maaſke jeg snart tør lade mig see i en saadan Situation,

tion, hvor De skal faae Leilighed at vise mig Deres
Erkjendtlighed.

(Imedens Anton siger dette, nærmer Rheinfeld og Stjernes-
schjold sig, de kjende ham, og han dem.)

Stjernesdjold.

Min Søn!

paa
eengang

Anton.

Min Fader!

Rheinfeld.

Stjernesdjold!

De Andre.

Hans Fader!

Marie.

Gud! hvilken uventet Forvandling.

Stjernesdjold.

Men hvad er Hensigten med denne Forvandling?

Anton.

Venskab for et Menneske, som jeg —

Rheinfeld.

Hvor er min Søn?

Anton.

Hvor hans Ven er. Venskab for ham drev mig
til en saa underlig Handling.

Stjernesdjold.

Og hvad bevagede ham dertil?

Anton.

Det nytter nu ikke at bølge Sagen. (til Rheinfeld.)

Ja viid da, at Kjerlighed drev ham dertil. Kjerlighed til et af de deiligste og dydigste Menneſker, Jorden eier, Kjerlighed til denne ſmukke Pige.

Rheinfeld og Stjernſchjold

(paa eengang.)

Til (Deres)
(din) Søſter?

Anton.

Min Søſter? Jeg forſtaaer ikke diſſe Ord. Forklar mig hvorledes —

Stjernſchjold.

Ja, kjend i hende en Søſter, ſom Himlen i Dag uventet har ſkjenket dig; og du, min Datter! kjend i ham en Broder, ſom altid har viiſt ſig vær dig til at have en ſaadan Søſter, og en ſaadan Ven, ſom den unge Grev Rheinfeld.

Anton.

Ha! glædelige Tidende!

(De omfavne hinanden.)

Rheinfeld.

Hvor er min Søn? (til Berten.) Skynd Dem, min Ven, og ſkaſ mig ham! lad ikke mig være den eneſte bedrøvede iblandt Jer.

Plump.

Deres Ord i Æren, Deres Excellence! jeg kjender ham ikke.

Anton.

De hørte jo, at han var min Ven, hvem kun-

de

de det da være andre end Carl? Skynd Dem, og
før os ham hid.

Plump.

Deres Ord i Treen, strax. Kom med, Grethe!
og lad os søge ham op.

(Plump og Grethe gaaer.)

Sextende Scene.

De Forrige, undtagen Plump og Grethe.

Rheinfeld.

Men er det mueligt, at Kjerlighed har kundet
bringe ham til en saadan Beslutning? hvis saa er,
da prisser jeg ham lykkelig for sin Daarlighed.

Anton.

Ja, Kjerlighed allene har brevet ham til at give
sig i Tjeneste her som Foerkarl, for at vinde en Bon-
depiges Hjerter, og denne Bondepige, haaber jeg, ikke
vil nægte en Broder hans første Begjering: den nem-
lig, at gjøre en værdig Ven lykkelig.

Christiane.

Jeg staaer under en Faders Myndighed; og saa
gjerne, som jeg end søiede en Broder, saa høilig
fulde det dog fortryde mig, om jeg, for at søie ham,
handlede imod mine Pligter mod en Fader.

Stjernschjold (til Rheinfeld.)

Hvad siger du? min Ven!

Rhein-

Rheinfeld.

Intet, uden at jeg vil agte det for en stor Lykke, saa vel for min Søn, at blive Gjere af en saa deilig Person, som for mig, da dette Vaand vil saa meget nærmere forene mig med en Ven, som jeg saa høilig elsker og ærer.

Stjernschjold.

Naa, min Datter, tael nu! Du staaer det til dig at sige os din Mening.

Anton.

Min Søster! afsjör nu min Vens Skjebne, og viis, at du vil søie din Broder i en Ting, som du seer ikke strider imod dine Pligter mod en Fader.

Christiane.

Jeg maatte kanske gjøre mig skyldig i en liden Usandhed, om jeg sagde, at jeg heri vilde søie dig. Jeg ønsker, at du vilde give mig Leilighed til at vise dig min Føielighed i andre Ting. Om jeg heri efterkommer din Begjæring, da maae jeg reent ud tilstaae, at det mere seer af egen Fordeel, end af Føielighed. Ja, jeg bekjender, at jeg elsker ham, og at Himlen i Dag saaledes overvalder mig med sine Velsignelser, at jeg neppe er i Stand til at troe, at det er andet end en Drøm.

Marie (til Christiane.)

Ha, ha, min aabenhjertede Pige! blæser Vinden fra det Hjørne? Nu har vi Morten i Fælden.

Ant.

Anton.

Jeg vil da tie med den Versømmelse, jeg havde
tillænkt dig; du gjør min Venlykkelig, og lægger
derved en anseelig Deel til min Lykke. Du kan og
være vis paa, at jeg snart skal faae Leilighed til at
sætte Prøve paa min søielige Søster (han kysker hende.)

Syttende Scene.

De Forrige. Plump. Carl.

Plump

(Noder Carl ind.)

Ei, fort at fortælle, herind uden Omstændig-
heder!

Carl

(affædes, i det han ser Anton kysse Christiane.)

Nedrige! Troeløse!

Rheinfeld.

Tie stille! Jeg har Lyst at straffe ham lidt. Kom
hid min Søn! Velkommen tilbage fra Sverrig!

Carl.

Forlad mig, min Fader; den Forseelse, jeg har
begaaet imod Dem! Jeg tilstaaer, at jeg har for-
tørnet Dem; men jeg haaber dog, at min Fader
ikke troer, at mine Hensigter have været nedrige.

Rheinfeld.

Det er jeg overbevist om. Men for at du ikke
oftere skal forfalde til en saadan Daarlighed, saa
har

har jeg besluttet at give dig andet at tænke paa, og vil derfor give dig med min Vens Grev Stiern-
 schiolds Datter.

Carl.

Min Fader! straf mig ikke saa haardt —

Anton.

Hvad? Skal min Søster være Syndestraf? Hvad mener min lille Christiane om det?

(Hun kysser hende.)

Carl.

Falste Ven! nu kender jeg din sorte Sjæl. Vliid da, min Fader! at jeg har elsket, at jeg har været dydelig forelsket i en Bøndepige, i denne Pige, som jeg troede var værdig en kongelig Krone; at jeg er bleven bedraget i min Kjerlighed; at en anden, en Ven, har røvet den største Skat fra mig, som jeg ønskede at eie; og at et Menneske af min Tænkmaade kan ikkun een Gang i sin hele Levetid elske.

Anton (deklamerer)

Har du nu freget ud din Brede's Naserie?

Carl.

Nedrige! triumpheer længe nok! snst dig selv til Lykke med dit Bedragerie; men vliid jeg skal have mig!

Rheinfeld (seer.)

Ha, ha, ha, jeg kan ikke høre mig længere. Hvem mener du det er?

(Veger paa Christiane.)

Carl.

Carl.

En uskoldig Pige, som ikke har kjendt min oprigtige Kjerlighed; men har ladet sig sammelig narre af en Bedrager.

Det hetsfeld.

Styr dig, min Søn! og kjend i hende din Vens Søster; din, og ikke hans, Elskerinde; og lær deraf, ikke saa hastig en anden Gang at dømme en Ven uredelig, fordi din Mistrækkelighed siger det.

Carl.

Hans Søster? (til Stiernskiold.) Deres Datter?

Stiernskiold.

Ja, hun er min Datter. Jeg er underrettet om, at De elsker hende, og at hun elsker Dem. Min Søn, Deres falske Ven har talt Deres Sag, saavel hos hende som hos mig, som om det havde været hans egen. Er han nu en Troeløs? en Nedrig?

Carl.

Jeg tilstaaer, at jeg har fortjent en saadan Udmyggelse. Men kan De —

Anton.

Al Undskyldning er overflødig. Tænk ikke paa andet, end at forsikre dig selv om min Søsters Kjerlighed.

Carl.

Deiligste Christiane! Deres Fader sagde, at De elskede mig, værdiges at forsikre mig om Sandheden
der

deraf. Behag nu for første Gang at nævne disse
 flere Ord. De seer nu, at den eneste Forhindring,
 Forskjellen i vores Stand, er hævet. Bestem der-
 for min Skjæbne, og affig en Dom over mig; men
 betænk ogsaa, at denne Dom gjør mig for bestandig
 dig enten lykkelig eller ul lykkelig.

Marie (beklamerer.)

En Zephyr blæser nu, og Stormen er forbi.

Plump.

Fanden fare i den Bondekarl, saa han kan tale
 for sig.

Mad. Plump.

Tyst, tyst, er du gal? Mand!

Christiane.

Sa, jeg elsker Dem.

Carl.

Al! min Lykke er fuldkommen.

Christiane.

Naar De troer, at jeg er i Stand til at gjøre
 Dem lykkelig; naar min Fader og Deres Ven, min
 Broder, de to dyrebareste Personer, jeg eier i Ver-
 den, ønsker det; saa maae jeg give efter, allerhelst
 da jeg troer at have erfaret, at Deres Hjerte ingen
 Falskhed eller Forskillelse kjender.

Anton.

Du, min søielige Søster, kunde du indlægge et godt Ord for mig! du veed —

Christiane.

Die stille! (til Marie.) Tør Greven, min Veninde! vente sig den Gunst hos Frøkenen, som Datteren ønskede sig hos Bondepigen?

Marie.

(Trækker Christiane til Siden.)

Hør, spørg Deres Broder, om han kan synge, danse og spille.

Carl.

(Som har hørt hendes Ord.)

O, er der ingen anden Hinder, saa svarer jeg for ham.

Stjernschjold.

Hvad er det?

Borgemeesteren.

Hvad taler du om? min Datter!

Anton.

Disse Forklædninger har i Dag havt samme Virkning paa mig, som paa min Ven; jeg har seet den deilige Frøken; min Fader begriber lettelig min Mening, og indseer, hvor stor Gudhed han viser mig, om han er i Stand til at overtale hendes Fader til at gjøre mig lykkelig.

Stjern:

Stjernschjold.

Min Hr. Etatsraad! De hører min Søn Tan-
ker, jeg behøver ikke at sige, at jeg elsker ham, og
ville være særdeles fornøiet over at komme i nærmere
Forening med en Mand af Deres Karakter.

Borgemeesteren.

Hans udviste Tjeneste giver ham den billigste For-
dring derpaa. Jeg havde gjort mig det Haab, at
see min Søn lykkelig ved Besiddelsen af Deres dei-
lige Datter, som han elskede som en Bondepige.
Min Datter havde brugt denne Forklædning for at
hjælpe ham; men jeg mærker, at hun er selv bleven
fanget. Jeg vil holde det for en stor Ære, at hun
har et Hjerte, som, om jeg selv skal sige det, er
hendes Befrier værdigt.

Anton.

Nu, min deilige Frøken! min Lykke er ube-
skrivelig —

Marie.

Sagte, sagte, forhast Dem ikke. Der er me-
get tilbage endnu. Hvad Overbevisning har jeg om,
at De mener mig det oprigtigt?

Anton.

Jeg svær ved alt det, helligt er —

Marie.

Lyst. Jeg hører hellere en Hund gnave paa et
Been,

Deen, end jeg hører, at et Mandfolk sværger paa at han elsker mig. Eder og Forbandelser ere altid nd myge Tjenere af Folk, som vil bedrage. Mener De det oprigtig, saa behøves ingen Eder; og mener De det anderledes, saa kan De sværge og forbande Dem, saa at en Steen maae gysse derved, og bedrage mig ligesuldt. For altsaa ikke at sætte Dem i Fare for at forsværge sig, saa vil jeg troe det beste om Dem. Der er min Haand. Er De nu fornøiet?

Anton.

Min Glæde er ubeskrivelig.

Christiane.

Seer De nu, at Hans Velbyrdighed Hr. Cupido traf Dem dog med sine Pile.

Marie.

Troer De, at jeg tager ham for andet end for at betale min Gjæld, saa tager De feil? — Han laante mig sin Haand før; og naar jeg nu giver ham min, er den ikke da betalt med Rente og Rentes Rente? Og siden vi vare fire forklædte, og alle fire forvandlede, saa var det en ubodelig Skade, om vi ikke alle fire skulde have eens Skjæbne.

Plump.

Ja, Deres Ord i Verden. Jeg maae sige det var underligt nok; kort at fortælle, det er just, Wo-der! som det jeg læser for dig om Vinter Aftener af den

den gamle Krønike. Dersom Ovidius Mette Morfuses levede endnu, saa kunde hun her faae Materie til at skrive en lige saa stor Krønike.

Mad. Plump.

Summa Summarum. Jeg er dog vis paa, at du fornøier dig lige saa meget derover, som jeg.

Plump.

Dine Ord i Eren, det gjør jeg, bitterdød! rigtig; men kort at fortælle, jeg vilde dog nødig have mistet Løsen. — Forlad mig! jeg glemmer hvem jeg taler om.

Christiane.

Jeg haaber, at den Forandring der er skeet i min Lykke, ikke berøver mig Deres Kjerlighed, og at De ikke nægter mig den Fornøielse, at kalde Dem med samme Navn som før.

Plump.

Dine Ord i Eren, min Pige! det kan jeg for en Ulykke lide, at du ikke bliver storagtig. Det pleier ellers saa gjerne at vilde skee.

(Mad. Plump græder.)

Borgemeesteren.

Jeg har uventet kommet til at tage saa stor en Deel i denne Dags Glæde, at jeg haaber, de allesammen ikke nægter mig den Fornøielse, at følge Seibergs Skuespil. 2den Deel. R Hjem

hjem med mig. Vær saa god, Hr. Bert, tillige med Deres Kone, at spise til Aften hos os!

Marie.

Ja, lad os gaae. Det vil ret blive en fornøjelig Aften; for jeg synes, at vi fire Forkladte har spillet vores Roller saa godt, som om det havde været en virkelig Comedie.

Mad. Plum p.

Summa Summarum, det synes jeg ogsaa.

Duel.

D u e l l e n .

Comedie i to Acter.

Personerne:

Oberkrigs-Commissair Schwarzenberg.

Frue Schwarzenberg.

Henriette, hendes Datter af første Røstestab.

Sallmann Lieutenant.

Ringsied Student.

} Henriettes Elskere.

Sabius, en Gjestgiver.

Skuepladsen forestiller en Sahl i Gjestgivergaarden hos
Sabius.

Første Act.

Første Scene.

Hallmann. Fabius.

Fabius.

Som jeg siger, Herr Lieutenant! De maae tage
Mod til Dem.

Hallmann.

Gode nok! men det er just det der mangler mig.

Fabius.

Sy skamme Dem! en Krigsmand! og mangle Mod.

Hallmann.

Naar det gjelder at bruge Munden, er jeg en Pol-
tron. Kom det derimod an paa at bruge Hænderne.

Fabius.

Hu hvem forbyder Dem da at bruge Hænderne?
Har ikke Naturen lært enhver Skabning, hvorledes
den skal angribe og forsvare sig? Sneglen kryber ind
i sit Hus, naar nogen vil røre ved den. Har ikke
Tyren sine Horn, Hesten sine Bagbeen, Fuglen sine
vinger og Mennesket sine Hænder? siger Salomon.

Hallmann.

Jeg troer nok, at det er Anacreon der siger det;
men han siger at Mennesket har sin Forstand.

F 2.

Fabius.

Kan nok være. Men jeg skulde dog troe at Mennesket ogsaa har Hænder.

Hallmann.

Og hvad siger han strax efter om Fruentimmerne? at de har Skjønheder, der er stærkere end alle Vaaben.

Fabius.

Med al Respekt for Herr Anakreon, om han endog havde været Bogtrykker paa Baisenhuset, hvor de trykker Bibelen, saa kan han seile som et andet Menneske; og jeg har endnu ikke seet nogen Skjønhed, der var uovervindelig. Jeg siger nok engang: De maae tage Mod til Dem.

Hallmann.

Det er egentlig ikke Feighed, der binder min Tunge, men Verbødighed.

Fabius.

Verbødighed! væk med den! De kjender ikke Verden nok. Hvor langt kommer man vel i den med Verbødighed? Hos store Herrer kan den være god nok til sine Tider; men Skam saae mig! om det lykkes nogen ret paa de Steder, isald man ikke forstaaer at spæde sin Verbødighed op med en god Portion Uforsammenhed. Og hos smaae Piger! der skulde De bare see mig; der er jeg altid uforskammet.

Hallmann.

Og altid lykkelig?

Fa

Fabius.

Nu; man praler ikke af sine Seirvindinger.

Hallmann.

Og endnu mindre af tabte Batailler. De er dog vel undertiden bleven slaaet af Marken?

Fabius.

Slaaet? Ja jeg skal ikke nægte, at jeg jo har faaet mangt et godt Dreffigen for min Uforskammenhed; men hvem tager ikke gjerne et Dreffigen af en smuk Pige? Naar man forstaaer sin Konst ret, saa holder man sig en anden Gang skadesløs derfor. Dog! lad os ikke tale herom, men tænke paa at gjøre Ende paa Sagen med Frøken Henriette.

Hallmann.

Henriette! . . . O at jeg dog ikke var saa frygtsom! Men hør engang: Jeg har just ikke sagt hende, men dog ladet hende mærke, at jeg elsker hende.

Fabius.

Mærke; hvad vil det sige? Hun vil høre det først, og siden vil hun mærke det. Desuden maae jeg sige Dem reent ud, at De maae skynde Dem, ellers vil, at hun skal blive snappet bort lige for Næsen af Dem. De veed dog at De har en Medbeiler?

Hallmann.

O ja desværre! og hendes Stiffader er hans Patron.

Fa:

Fabius.

Saa hvad siger det? Det er kun en Patron,
og De har tre.

Hallmann.

Tre? det er mere end jeg veed. Og hvem er
da disse tre?

Fabius.

Deres Person, Deres Uniform, og mig.

Hallmann.

Saa det er tre dygtige Patroner, det maae jeg
tilstaae.

Fabius.

Hvad de to første angaaer, saa veed De nok selv
hvor betydelige de ere; og hvad mig betræffer, saa
har jeg fortalt Frøken Henriette om Dem saa meget
godt lige fra Deres Barndom af, da jeg tjente hos De-
res Fader, og indtil denne Dag. Dette har hun altid
hørt paa med saa stor Fornøielse, at jeg skulde tage
meget Feil om hun ikke var Deres fjerde Patron.

Hallmann.

Kjære Fabius! De gjør mig uendelig lykkelig.
Moderen veed jeg . . .

Fabius.

Frygt ikke for hende. Udentvivl forestiller hun
den bevæbnede Neutralitet. Jeg troer nok at hun
vil at Frøkenen skal have sin frie Billie, saa at hun,
ligesom Kommendanten i Ancona, kan overgive sin

Fæst.

Fæstning til den af de beleirende Generaler, som hun synes best om.

Hallmann.

Jeg staaer mig godt hos Moderen, det veed jeg. Det kostede mig ikke halv saa meget Mod at tale til hende. Hun har vel ikke billiget min Kierlighed, men dog tillige sagt, at hun ikke misbilligede den, og at jeg, naar jeg bare kunde faae den Tjeneste, som De veed nok, skulde være lige saa nær til hendes Datters Haand som en anden.

Fabius.

Seer De, man kommer Dem imøde paa Halvveien, og dog har De ingen Courage. Gribe Mod, Herr Lieutenant! Der kommer Frøkenen. Lad mig nu see, at De benytter Dem af Leiligheden. (Singer.) Skal Besøg hos Piger lykkes . . .

Hallmann.

Gud! hvor jeg skjelver!

Fabius.

Hy for en Ulykke! at skjelve! Og gid det var mig isteden for Dem.

Anden Scene.

De Forrige Henriette.

Fabius

(Roder Hallmann frem.)

Du friste!

Hall

Hallmann (forvirret.)
 Tillad mig, smukke Frøken! . . . tillad mig
 . . . at ønske Dem en god Morgen.

Fabius (afledes.)

Det var en god Begyndelse.

Henriette.

God Morgen, Herr Lieutenant! God Morgen,
 Herr Fabius! hvordan er Veiret i Dag?

Fabius.

Solen skinner altid, hvor De er, min smukke
 Frøken!

Henriette.

De er galant, Herr Fabius! Deres Complimen-
 ter ere altid Charmante.

Fabius.

Det er Solen, der giver enhver Blomst sin Far-
 ve. Det er Deres Yndighed, der gør enhver
 Compliment Charmant, fordi en Compliment, naar
 den adresseres til Dem, er altid Sandhed.

Henriette.

Hvem skulde vel vente saa fin en Smiger af
 Dem?

Fabius.

Jeg vilde heller ikke være nær saa galant, naar
 jeg talte til en Skjønhed af en ringere Rang.

Henriette.

Lad os afbryde denne Diskurs, om De saa be-
 hager.

Fa:

Fabius.

Som De befaler. Jeg viger Pladsen for Herr Lieutenanten, der har meget vigtige Ting at sige Dem; og vær vis paa, at alt, hvad han vil sige Dem er Sandhed, fordi han vil tale om Dem. (Udgaar til Hallmann, i det han gaar.) Gjør Alvor af Sagen.

(Gaar.)

Endte Scene.

Henriette. Hallmann.

Henriette

(Efter nogen Tausched.)

Jeg lider ikke meget disse Verders Complimenter. Jeg troer at de har Priis-Courant paa deres Høfligheder, og at de sætter enhver Compliment paa Regning.

Hallmann.

Vel mueligt, min smukke Frøken! Jeg maae imidlertid tilstaae, at jeg har megen Gudhed for denne Mand. Jeg har kjendt ham da jeg var et Barn; for han har tjent hos min Fader som Forvalter.

Henriette.

Jeg veed det; han taler ogsaa om Dem med den største Varme; og har fortalt mig meget til Deres Berømmelse.

Hallmann.

Hvor vilde jeg ikke ønske at De havde Deres Efterretninger om mig fra mere tilforladelige Kilder.

Hen

Henriette.

Det mangler ikke, Herr Lieutenant! Jeg er vis paa at der er Kilder nok til at øse af; thi ellers vilde min Moder ikke tale om Dem med saa megen Agtelse.

Hallmann.

Deres Moder! o hvor jeg er lykkelig! Jeg tør da ogsaa smigre mig med at være noget yndet af Dem? min deilige Frøken!

Henriette.

Herr Lieutenant! dette Spørgsmaal er noget delikat. Tillad mig derfor at undvige det, og at erindre Dem om, at Herr Fabius sagde, at De havde Ting af Vigtighed at fortælle mig.

Hallmann.

Kan nogen Ting være vigtigere for mig end den at erfare hvorledes jeg er anseet i Deres Øjne? Desvar dette Spørgsmaal! jeg beder Dem.

Henriette.

Nu vel da! jeg bærer for Dem al den Agtelse, som De fortjener.

Hallmann.

Henriette! . . . Tillad mig at jeg kalder Dem ved Deres Navn . . . Jeg er stolt af Deres Moders Agtelse . . . Jeg er stolt af Deres . . . Men tillad mig at sige, at Deres Agtelse er ikke nok til min Lykke.

Hen

Henriette (forvirret.)

Jeg . . . Jeg forstaaer Dem . . . De ønsker . . . De ønsker . . . (Hastig.) De ønsker mit Vensteb. Nu, det har De, ifald det er Dem derom at gjøre.

Hallmann.

Tak, æble Pige! for denne Gave; den er uskar-
teelig. Men . . . o jeg er som den Gjerrige, jo
mere Guld han opdynger, jo mere tørster han der-
efter. Jeg er umættelig. Jeg begjærer endnu mere.
Kjæreste Henriette! (griber hendes Haand.) Deres
Kjerlighed!

Henriette.

Hallmann! De overrasker mig. Det er ikke
smukt.

Hallmann.

O! jeg er lykkelig. De misbilliger ikke min
Kjerlighed.

Henriette

(trækker sin Haand tilbage.)

Har jeg svaret Ja? Herr Lieutenant!

Hallmann.

Gud! hvad hører jeg? (vender sig om.) O jeg
ulykkelige!

Henriette

(klapper ham paa Skulderen.)

Har jeg sagt Nei? Kjære Hallmann!

Hall

Hallmann

(seer hende stiv i Øjnene.)

Henriette! hvorledes forstaaer jeg Dem?

Henriette.

Er jeg min egen Herre? Fordrer Deres Forslag ingen Estertanke? Er Haabet ingen Ting i Deres Øjne?

Hallmann.

De tillader mig at haabe?

Henriette.

Kan jeg tillade Dem mere?

Hallmann

(griber hendes Haand og kysser den.)

Elfskærdigste Pige! o hvor fortryllende er ikke dette Haab, som De giver mig?

Fjerde Scene.

De Forrige. Frue Schwartzenberg.

Frue Schwartzenberg.

(som har seet og hørt det sidste.)

Saa sagte, Herr Lieutenant! De gaaer temmelig hastig til Værks.

Hallmann.

Naadige Frue!

Henriette.

Kjæreste Moder!

Frue Schwartzenberg.

Jeg finder Dem ret artig, Herr Lieutenant,
midt

midt i den ordentligste Kjerligheds Erklæring til min Datter, og jeg har dog endnu ikke tilladt Dem at tale til hende derom.

Hallmann.

Naadigste Frue! tilgiv! . . .

Frue Schwartzenberg.

Tilgive! Nu det skal ikke holde saa haardt. Sandt at sige finder jeg denne Scene hverken uventet eller urimelig.

Hallmann.

Henriette! hvilken Moder De har!

Frue Schwartzenberg.

Men kan De ogsaa tilgive mig, at jeg afbrød Deres interessante Samtale førend De endnu havde faaet Svar? Det er det eneste jeg vil udbede mig hos min Datter, at hun ikke vil haste for meget med at decideere.

Hallmann.

Naadigste Frue! Deres Villie er en Lov.

Frue Schwartzenberg.

Stille, kjære Hallmann! om jeg maae bede. Sagen er ikke dermed afgjort. Hør hvad jeg har at sige, og hvad jeg sagde Dem i Aftes: Jeg har aldeles intet imod Dem eller Deres Hensigter. Har Eljebnen bestemt Dem for min Datter, skal jeg med Glæde antage Dem til min Ewigersøn. Det var netop — jeg nægter det ikke — een af mine Hensigter,

da

da jeg reiste herover fra Sylland, at lade Henriette see flere unge Mennesker end min Mands Søstersøn, der, saa at sige, er den eeneste, som hun hidtil har lært at kjende. De veed, at han er Deres Rival, og et ret elskværdigt unge Menneske. Min Mand interesserer sig meget for ham.

Henriette (affides)

Desværre!

Frue Schwarzenberg.

Uagtet han kun er Henriettes Stiffader, saa fortjener han dog at tages paa Raad med. Jeg, som Moder, har kun eet Vilkaar, og den, der opfylder det, har mit Samtykke.

Hallmann.

Jeg skal opfylde det.

Frue Schwarzenberg.

Henriettes Fødrenearn er ikke saa stor, at De kan leve deraf. Deres egen Formue er ubetydelig. Jeg og min Mand kan leve længe endnu, og vi har flere Børn. De er desuden ung, og maae, som andre unge Mennesker, arbejde Dem frem i Verden. De behøver altsaa et Levebrød. Jeg har sagt Dem, at min Fader var Lærer i Mathematiken ved Kadet-Akademiet; min første Mand fik Tjenesten efter ham. Havde jeg en voren Søn, saa vilde jeg see at faae ham emploieret i det samme Embed, som just nu er ledigt. Hvad der nu ikke kan skee med min Søn,

kan

kan skee med min Svigersøn. Min Mands Søster-
søn søger Tjenesten og har gode Forhaabninger . . .

Henriette (affides.)

Gud lade dem blive til intet!

Frue Schwartzenberg.

De søger ogsaa Tjenesten, og hvem af dem der
faaer den, faaer tillige mit Samtykke til at ægte
min Datter.

Hallmann.

O jeg er usigelig lykkelig! Jeg kan forsikre, at
jeg har de paalideligste Løfter.

Henriette (forlegen.)

Lor De ogsaa stole paa saadanne Løfter?

Frue Schwartzenberg.

Jeg vil just ikke dermed have sagt, at min Dat-
ter skal være et Appendix til et Levebrød; men De
veed nu min Mening. De veed, hvem der er Deres
Rival i begge Henseender. Jeg har Agtelse for dem
begge; og Opfyldelsen af mit Vilkaar er det eneste,
der kan bevæge mig til at give den eene Fortrinnet
for den anden.

Femte Scene.

De Forrige. Schwartzenberg.

Schwartzenberg.

Min Beste! jeg kommer for at sige dig, at Bogs-
nen holder og venter paa dig i Porten.

Seibergs Skuespil. 2den Deel. 2

Frue Schwartzenberg.

Kom da, Henriette! men først to Ord, lille Mand! Jeg præsenterer dig her Herr Lieutenant Hallmann som din Søstersøns Rival.

Schwartzenberg.

Det gjør mig ondt.

Hallmann.

Og hvorfor? om jeg maae spørge.

Henriette (affides.)

O jeg veed det alt for vel.

Schwartzenberg.

Jeg er ikke saa lykkelig at være hendes Fader; ellers veed jeg vel, hvad jeg gjorde. Og hvad er din Mening?

Frue Schwartzenberg.

Jeg har sagt Lieutenanten mit Vilkaar. Den, der faaer Tjenesten ved Kabet-Akademiet, faaer og saa min Datter.

Schwartzenberg.

Det trostede mig noget, for der er ingen Tvivl om at min Søstersøn faaer den; og Henriette er jeg vis paa. Ikke sandt?

Henriette.

De er vis paa min uindskrænkede Erbsdigheb.

Frue Schwartzenberg.

Farvel min Ven!

Henriette.

Farvel kjære Fader! Hall-

Hallmann.

Tillad mig at geleide Dem til Vognen.

Schwartzenberg.

Nei bie lidt, Herr Lieutenant! jeg ønskede at tale med Dem. Farvel Værn! Kom snart igjen.

(Frøen og Henriette gaar.)

Sjette Scene.

Schwartzenberg. Hallmann.

Hallmann.

Hvad har De at befale? Herr Ober-Krigs-Commissaire?

Schwartzenberg.

De er mig her ret i Veien, Herr Lieutenant!

Hallmann.

Det gjør mig ondt, men jeg kan ikke gjøre ders for; og jeg ønskede intet mere, end at De vilde billige min Kjerlighed.

Schwartzenberg.

J Evighed aldrig. Pigen er bestemt for min Søstersøn.

Hallmann.

Af Dem, det mærker jeg, — men ikke af Deres Frue.

Schwartzenberg.

Hvad tager De mig an for? Ansæer De mig for en Mand, der regieres af sin Kones Løffel?

Hallmann.

Langt fra. Men De er, som De sagde nyelig, ikke Henriettes Fader, og Deres Frue er hendes Moder.

Schwartzenberg.

Det er sandt. Men hør engang: Kjære Herr Lieutenant! fraskald Deres Kjerlighed til Vigén!

Hallmann.

Det er mig umueligt.

Schwartzenberg.

Hun elsker Dem ikke, det veed jeg. Og De faaer ikke Tjenesten, altsaa faaer De ikke Moderens Samtykke.

Hallmann.

Den Sag er ikke afgjort.

Schwartzenberg.

Jeg beder Dem, vær mig ikke i Veien!

Hallmann.

Jeg vilde gjerne, men jeg kan ikke undgaae det.

Schwartzenberg.

Jeg veed ret vel, at det ikke er for Vigens Skyld.

Hallmann.

De fornærmer mig.

Schwartzenberg.

Det er Sandhed. Gaae i Dem selv og tænk Dem om, saa vil De see, at det ikke er hendes Verson, men hendes Penge, der stikker Dem i Dinene.

Hall.

Hallmann.

Herr Ober-Krigs-Commissaire! glem ikke, hvem
De taler med!

Schwartzenberg.

Hvem jeg taler med. . . En fattig Lieutenant.

Hallmann.

Der er i Stand til at lære en rig Mand, som
De, Levemaade.

Schwartzenberg.

Der vil forøbe Pigens Midler, og saaladehen-
de ligge Forsældrene til Byrde.

Hallmann.

Død og al Ulykke! veed De, hvad De siger?

Schwartzenberg.

Troer De, at jeg er fuld eller gal? Jeg gjenta-
ger hvert Ord.

Hallmann.

Og forsvarer det, haaber jeg.

Schwartzenberg.

Det forstaaer sig.

Hallmann.

Altsaa veed De, hvad herved er at gjøre?

Schwartzenberg.

Nei jeg veed ikke.

Hallmann.

Jeg fordrer Satisfaction.

Schwartz

Schwartzenberg.

Ja saa! og hvori skal den bestaae?

Hallmann.

Det veed De, isald De er en Mand af Værd.

Schwartzenberg.

Jeg haaber, at jeg er det. Alle Mennesker erkjender mig derfor.

Hallmann.

Nu saa forstaae De mig. Saa vær saa god og følg med.

Schwartzenberg.

Nu begynder jeg at forstaae Dem. Vi skal slaaes? Er det ikke saa?

Hallmann.

Hvad andet?

Schwartzenberg.

Det er al den Satisfaktion, som De fordrer?

Hallmann.

Sandske rigtig.

Schwartzenberg.

Men om jeg nu tager Livet af Dem, har jeg saa Ret?

Hallmann.

Lad Deres Anmærkninger blive borte!

Schwartzenberg.

Eller om De dræber mig, har jeg saa Uret?

Hallmann.

Hallmann.

Det er ikke med Ord, men med Handlinger, vi skal afgjøre Sagen.

Schwartzenberg. (afides.)

Jeg troer virkelig, at jeg har fornærmet ham.
(Høit.) Herr Lieutenant! har jeg fornærmet Dem?

Hallmann.

Jeg mener, at det Spørgsmaal er overflødigt.

Schwartzenberg.

Øst nu engang, at jeg har fornærmet Dem, forbrer da denne Fornærmelse Blod?

Hallmann.

Behøver jeg at besvare Dem?

Schwartzenberg.

Jeg mener Ja. Er der ingen anden Maade at afgjøre Sagen paa?

Hallmann.

Nei.

Schwartzenberg.

Kan De intet Middel dertil udfinde, uden netop en Duel?

Hallmann.

Deres Spørgsmaal trætter mig. Er De bange.

Schwartzenberg.

Det kan jeg egentlig ikke sige, men jeg vilde gerne give Dem Anledning til at udfinde.

Hallmann.

Hallmann.

De er en Poltron, siger jeg.

Schwartzenberg.

Saa sagte, saa sagte! nu fornærmer De mig.

Hallmann.

Og De er uværdig til at bære den Raarde, De har ved Siden.

Schwartzenberg.

Der skal mere end Deres blotte Paastand til at bevise, hvad De der siger.

Hallmann.

Vil De give mig Satisfaction?

Schwartzenberg.

Ja vist vil jeg.

Hallmann.

Saa kom da!

Schwartzenberg.

Men jeg har just ikke lyst til at slaes med Dem.

Hallmann (inderst opbragt.)

Nederdrægtige feige Karl!

Schwartzenberg.

Det er vel haardt, min Herre! og jeg synes at vores Fornærmelser nu vel kunde gaae op, den ene imod den anden.

Hallmann (vil gaae.)

Jeg gaaer; men troe ikke, at jeg lader Sagen blive derved. Jeg skal vel vide at finde Dem.

Schwartz

Schwartzenberg.

Bliv, Herr Lieutenant! Jeg spørger Dem endnu eengang, om det er aldeles nødvendigt, at vi skal slaaes?

Hallmann.

Og jeg svarer Dem eengang for alle: Ja.

Schwartzenberg.

Saa at De ikke vil høre noget Forslag til at afgjøre Sagen i Mindelighed?

Hallmann.

Nei, siger jeg, Nei!

Schwartzenberg.

Nu saa seer jeg da, at jeg faaer slaaes, og jeg skal da vise Dem, at jeg hverken er feig eller nederdrægtig.

Hallmann.

Det glæder mig; og jeg skal være villig til at tage mine Ord tilbage.

Schwartzenberg.

Det er det, jeg har villat gjøre for længe siden, men De er jo ikke fornøiet dermed?

Hallmann.

Det er for sildig.

Schwartzenberg.

Ja saa er jeg da til Deres Tjeneste.

Hallmann.

Saa behager De at følge med mig.

Schwartz

Schwartzzenberg.

Hvorfor det? Vi er jo ret vel her?

Hallmann.

Hvordan? . . . her? . . . i et Vertshuus?

Schwartzzenberg.

Ja, hvorfor ikke? Er det ene Sted helligere end det andet? og spørger vel den, der vil begaae en Daarlighed, om Stedet? Vi sukker Dørren.

(Slaaer Slaaen for Dørren til Trappen.)

Hallmann.

Men Sekundanter?

Schwartzzenberg.

Hvortil behøves de? Jeg holder for, at naaar man vil gjøre Sottiser, saa skal man gjøre dem i Cenrum, og vogte sig for at have Bidner derpaa.

Hallmann.

Som De behager. Saa træk da! (trækker sin Kaaarde.)

Schwartzzenberg.

Forlad mig, Herr Lieutenant! Jeg er udfordret. Jeg er tvunget til at slaaes. Jeg vælger Vaabenene. Og jeg slaaes ikke med Kaaarde.

Hallmann.

Nu vel da! Pistoler i dens Sted. Jeg er tilfreds dermed. (Stikker Kaaarden ind.)

Schwartzzenberg.

Det er mig fjert. En Pistol er netop mit Vaaben; og den er strax ved Haanden. Et Øjeblik,

Herr

Herr Lieutenant! og jeg har den Ære at være hos Dem.

(Gaaer ind i sit eget Værelse.)

Syvende Scene.

Hallmann (allene.)

Mon han er bange, eller ikke! . . . Jeg for-
staaer mig ikke paa ham . . . Han kommer dog vel
igjen, vil jeg haabe . . . Men, hvad har jeg gjort?
Henriettes Fader! . . . O jeg ulykkelige
Menneske! . . . Og han vilde have taget sine For-
nærmelser tilbage . . . men jeg var døv . . . O
at dog denne Daarlighed var ugjort! . . . Men
jeg er gaaet saa vidt at jeg ikke kan trække mig tilba-
ge uden Skjendsel.

Attende Scene.

Hallmann. Schwarzenberg.

Schwarzenberg

(med en Pistol i Haanden, som han lægger paa Bordet.)

Seer De, Herr Lieutenant! De skal faae De-
res Billie. De kan troe mig, at jeg er hverken Poh-
tron eller Nederdrægtig. De skal see, at jeg ikke
mangler Mod; og der vil snart vise sig, hvem af
os der har meest.

Hallmann.

Men jeg seer kun een Pistol. Hvor er den
anden?

Schwart-

Schwarzenberg.

Der behøves ikke flere. Jeg troer ikke, at Forbrydelsen er saa stor, at der behøves to Menneskers Blod; men at den ret vel kan affones med Blodet af den eene.

Hallmann.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Schwarzenberg.

Jeg skal forklare mig. Seer De: det store Spørgsmaal om, hvem af os der har fornærmet den anden, skal afgjøres ved en Duel. Hvor usikker denne Decision er, det indseer De letteligen. Hvor let kan det ikke hændes sig, at den, der har den fletteste Sag . . . thi, forlad mig! . . . sjelden duer Sagen noget paa nogen af Siderne, naar man vil duellere . . . at han, siger jeg, er yngre end hans Modstander, at han har en stivere Arm, et skarpere Diesyn, større Hærdighed, mere Dvølse, mindre Frygt . . . for De maae dog tilstaae mig, at man ikke saa gandske uden Frygt gaaer til det store Arbejde at dræbe en anden eller at lade sig dræbe.

Hallmann.

Og hvad lærer vi deraf?

Schwarzenberg.

Lærdommen er gandske simpel: at den der virkelig er fornærmet, saa let kan blive fornærmet anden Gang, og det paa en reent forbandet Maade,
naar

naar han oven i Kjøbet bliver dræbt. . . forudsat, at det ikke i Forveien er aftalt imellem dem, hvor meget Blod der maae flyde; og denne Aftale er der jo dog ikke imellem os!

Hallmann. . .

Videre! videre! om jeg maatte bede.

Schwartzenberg.

Jeg skal snart være færdig. Naar nu den, der virkelig havde fornærmet sin Kontrapart, vilde tilstaae Fornærmelsen, og den anden vilde tage imod Raisson, saa var Sagen let afgjort, for enten forligede de sig, og blev Venner igjen, eller ogsaa overlod Fornærmeren det til den Fornærmede at fæste paa med Hug, Stik, eller Skud, alt efter Omstændighederne; og saa var man vis paa at ingen blev dræbt eller fik Skavank, uden den Skyldige; og Fornærmeren viiste da, at han havde virkelig Mod; for det vil De da vel ikke nægte, at der skal en god Portion Mod til, at lade en anden arbejde paa sig med en Kaarde eller en Pistol, uden at sætte sig til Modværge.

Hallmann.

Jeg begriber ikke, hvor De vil hen med alt, hvad De der siger.

Schwartzenberg.

De skal strax begribe det. Siden det nu ikke er at formode, at den eene vil tilstaae sin Feil, og at

den

den anden vil modtage Tilstaaelsen, og siden det saa let kan hende sig, at den Uskyldige kan blive sendt i Madskabet isteden for den Skyldige, og siden . . .

Hallmann.

Og siden . . . og siden . . . det faaer aldrig Ende.

Schwartzenberg.

Et Øjeblikks Taalmodighed! Vi kommer tids nok til det Arbejde. Og siden det endelig skal koste Blod, saa synes mig at det er den mindst ufornuftige Maade, at lade Sagen komme an paa den blinde Lykke.

Hallmann.

Og hvorledes det?

Schwartzenberg.

(tager et Dager og et par Terninger op afommen.)

Bed at kaste Terninger om, hvem der skal flyde. Den der faaer højeste Dine har Ret, og han tager Pistolen; og den anden har intet andet at more sig med, end at staa stille, og tage imod, hvad Skieb-
nen vil sende ham.

Hallmann.

Det er ikke min Maade at duellere paa.

Schwartzenberg.

Men det er min. Behag at tage Terningerne.

(Dækker ham dem.)

Hallmann.

Jeg tager dem ikke.

Schwartz

Schwartzenberg.

Jeg skal vel nøde Dem dertil. De er hange.
De har ikke Mod.

Hallmann.

Jeg troer at have viist Prøver paa det modsatte.

Schwartzenberg.

Det er nu min Tid at tale høit. De er en
Poltron.

Hallmann.

Det skal blive afgjort paa en anden Tid og
Sted. Jeg gaaer. (Vil gaar.)

Schwartzenberg
(Nisser sig for Dorren.)

De bliver! De har ikke Mod til at see Døden
under Dinene. De kalkulerer paa min Svagthed.
De beregner at jeg er en Høben ældre end De; at
min Arm er mindre sikker, mit Hie mindre skarpt,
at De har mere Dvølse end jeg. Sy skamme Dem!
er det at behandle en gammel Militær, der var Ka-
pitain og havde tjent med Ere førend De blev født?

Hallmann.

De veed ikke hvad De siger, Her Ober: Krigs-
Kommissaire!

Schwartzenberg.

Jeg sværger Dem til ved alt hvad helligt er, at,
saa længe som mine Dine er aabne, skal ingen er-
kjende

kjendt Poltron faae Lov til at gjøre Kuur til Henriette.

Hallmann.

Henriette! . . . O Gud! . . . Velan, min Herre! jeg kaster.

Schwartzzenberg.

Der har De min Haand og min Agtelse igjen. Behag nu først at examinere Terningerne og Vægeret.
(Leverer ham dem.)

Hallmann.

Behøves det? De er en Mand af Ære.

Schwartzzenberg.

Og De med. I Sandhed! der er saa lidt Ære i Verden, at jeg synes det er Synd at sende nogen Deel deraf ud af Verden; og det er dog det, vi belaver os paa. De er altsaa færdig?

Hallmann.

Ja vist. Hvem kaster først?

Schwartzzenberg.

Terningerne ere i en god Haand. Men vil De ikke examinere Pistolen først? Der er to gode Rugler for.

Hallmann.

Jeg tvivler ikke derpaa.

Schwartzzenberg.

Altsaa, Lykke til Arbeidet!

Hall

Hallmann.

Jeg kaster altsaa.

(Kaster ti Dine.)

Schwartzenberg.

Ti Dine! De har et forbandet godt Spil. Jeg pærerer sandelig ikke imod Dem. Men hvad mon Folk vilde sige om os, ifald de saae, at vi stod saaledes og spillede om Livet, som om vi havde gjort falske Bankosedler? Jeg har ikke nogen Lyst til at kaste.

Hallmann.

Jeg fraskalder min Ret, paa Vilkaar, at vi afsjør Sagen paa sædvanlig Maade.

Schwartzenberg.

Det er hæderligt af Dem. Og denne sædvanlige Maade er . . .

Hallmann.

To Raarder eller to Pistoler.

Schwartzenberg.

Nei Tak! Jeg holder meget af den Mand, der aldrig reed med mere end een Spore, fordi han engang ved en Hændelse var kommet under Veir med, at naar man bare kunde faae den ene Side af Hæsten til at gaae, saa fulgte den anden efter af sig selv; og jeg husker ret godt endnu fra min Barnedom, at min Regnemester altid sagde til mig: Hvad du kan gjøre med eet Tal, skal du aldrig bruge to til. Altsaa kaster jeg (kaster.) Serer alle.

Zeibergs Skuespil. 2den Deel.

M

Hall

Hallmann

(forundret.)

Serer alle!

Schwartzenberg.

Ja maae De ikke sige det? Gud veed, hvor jeg fik det Haandelaug fra? Det er den første Gang jeg har kunnet kaste Serer Alle, naar jeg har bes høvet dem. Altsaa Herr Lieutenant Pistolen hører mig til.

Hallmann.

Ja.

Schwartzenberg

(tager Pistolen.)

Men maae De ikke tilstaae, at det er en Hestehytte? De havde vel heller seet at jeg havde kastet Fire Alle?

Hallmann.

Spot mig ikke; men benyt Dem af den Fordeel over mig, som Lykken har givet Dem.

Schwartzenberg.

De angrrer altsaa ikke, at De har antaget mit Forslag?

Hallmann.

Nei, nei, nei!

Schwartzenberg.

Og det gjør Dem ikke ondt at forlade Verden i Deres blomstrende Ungdom?

Hall-

Hallmann.

Tyran! hold op med at pine mig, og gjør Ende paa Sagen!

Schwartzenberg.

Saa De har virkelig Lyst til at døe?

Hallmann

(river Vesten op, stiller sig for ham, og viser sit Bryst.)

Ja, ja ja! og dermed Basta.

Schwartzenberg.

Men jeg har ingen Lyst til at dræbe Dem.

(Lægger Pistolen fra sig.)

Hallmann.

Vil De spotte mig! Troer De jeg frygter for Døden.

Schwartzenberg.

Nej. Jeg er overbevist om det modsatte.

Hallmann.

Mit Liv hører Dem til.

Schwartzenberg.

Det veed jeg.

Hallmann.

Nu saa tag det da! tag det!

Schwartzenberg.

Nei, De kan beholde det, indtil jeg behøver det.

Hallmann.

Jeg vil ingen Gaver imodtage af Dem.

Schwartzzenberg.

Det behøver De ikke heller; for De er død.
De er, paa min Sjæl! død.

Hallmann.

De spøger, og Sagen er alvorlig.

Schwartzzenberg.

Jeg spøger ikke. Kjere Hallmann! De er en
brav Karl; og naar De er død i mine Hine, kan
det da ikke være Dem fjert, at De alligevel behol-
der Livet?

Hallmann.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Schwartzzenberg.

Hør nu, min Ven! i Henseende til mig er De
død, stofs steen-død; men i Henseende til alle an-
dre Mennesker er De lys levende, saa levende som
en Rotte. Gaae nu; og vor Herre lade Dem leve
i mange hundrede Aar endnu, isald De kan, og
De har Lyst til det.

Hallmann.

Jeg kan ingen Belgjærning modtage af Dem.

Schwartzzenberg.

Det skal De ikke heller. Deres Liv hører mig
til. Jeg giver Dem det ikke igjen, men jeg laa-
ner Dem det.

Hallmann.

Men et Aar er en Belgjærning.

Schwartz-

Schwartzenberg.

Ikke naar man laaner imod Rente. Og jeg forsikrer, at jeg skal lade mig betale, som en Aargerkarl.

Hallmann.

Og Renterne? . . .

Schwartzenberg.

Er alt det meget gode, som De, med Deres Ungdom, Deres Kundskaber og Deres ædle Hjerter endnu kan udrette i Verden.

Hallmann.

Edelsmodige Mand!

Schwartzenberg.

De laaner altsaa denne Kapital af mig, og jeg kræver den igjen, naar jeg vil, og naar jeg behøver den. De kan være roelig for Opsigelsen. De modtager altsaa mit Tilbud. Ikke saa?

Hallmann.

Jeg modtager det med Taknemmelighed.

Schwartzenberg.

Altsaa top! der er min Haand. Vi ere Venner. (De tager hinanden i Haanden.) Og gaae nu for at adsprede Tanterne! men lad Sagen blive en Hemmelighed imellem os.

Hallmann.

Jeg gaaer, og skal aldrig glemme Deres Edelsmodige

modighed. Mit Liv tilhører Dem. Kræv det, hvor og naar De behøver det. Farvel.

(Gaaer. I det han aabner Døren, støder han Fabius overende, som har luret.)

Niende Scene.

Schwarzenberg. Fabius.

Schwarzenberg.

Velbekomme Dem, Herr Bert! det er Løn som forskyldt, naar man lurer.

Fabius.

Saa sandt som jeg er en ærlig Mand, har jeg ikke luret. (Udfædes.) Jo, min Troe! har jeg baade hørt og seet alting.

Schwarzenberg.

Det pleier saa at være en Maneer hos Barterne, at de lurer sig paa hvad Gjesterne foretage sig, men det vil jeg have mig frabedet.

Fabius.

Det er i det mindste, ikke min Maneer, det forsikrer jeg. (Udfædes.) Det er en løierlig Krop, den.

Schwarzenberg.

Hvad havde De da ved Døren at bestille?

Fabius.

Oh min Gud! det var gandske naturligt. Jeg kom for at sige Dem at Maden staaer paa Bordet.

Schwartz

Schwartzenberg.

Men min Kone og Datter er jo ikke kommet hjem endnu?

Fabius.

Jo vist er de. De er nede i Stuen. (Affdes.)
Den forbandede Pistol!

Schwartzenberg.

Ja det er en anden Sag. Saa skal jeg komme strax. Men er min Søstersøn her ikke?

Fabius.

Jeg har ikke seet ham. (affdes.) Gid jeg kunde faae fat paa de Tærninger!

Schwartzenberg.

Jeg ventede ham dog her til Middag.

Fabius.

Jeg troer, han kommer der paa Gaden. Der kan De see igjennem Vinduet. Nei nu er han inde i Porten.

Schwartzenberg.

Nu, saa gaar da! jeg kommer strax efter.

Fabius (affdes.)

Jeg faaer vel gaar; men maaskee kan jeg endnu faae noget at høre her udenfor. Man forøger dog altid sine Kundskaber ved at lure. (Gaar.)

Fien

Tiende Scene.

Schwarzenberg (allene.)

Det er vel best at gjemme denne Pistol, for at ingen skal komme til Ulykke med den. (Lægger den og Tærningerne i et Chatol og tager Nøglen til sig.) See saa! Nu bliver vores Heltedaad en Hemmelighed for den hele Verden.

Ellevte Scene.

Schwarzenberg. Ringsted.

Ringsted.

Kjære Onkel! jeg har her faaet en meget bedrøvelig Tidende.

Schwarzenberg.

Saa! og hvori bestaaer den?

Ringsted.

Jeg faaer nu nylig et Brev fra den gode Ven, som havde lovet at tale med Ministeren. See her, hvad han skriver. (Tager et Brev op af Lommen.)

Schwarzenberg.

Læs det selv for mig.

Ringsted (læser.)

"Jeg har talt med Ministeren, og han svarede mig bogstaveligen saaledes: Student Ringsted er beskjendt, som en meget duelig Mathematiker, og foresjener at komme i Betragtning ved Besættelsen af
det

"det vakante Embede. Men da han har til Medkom-
 "petent Lieutenant-Hallmann, der i Kundskaber er hans
 "Ligemand, og hvis Moralitet er lige saa god, saa
 "følger det af sig selv, siden alle andre Omstændig-
 "heder ere lige, at denne sidste, der er Officer, bør
 "have Fortrinet ved et militær Institut. Naar Hall-
 "mann ikke søgte, er der ingen Tvivl om at jo Ring-
 "sted maatte blive Manden."

Schwartzberg.

Nu . . . og dette Brev . . .

Ringsted.

Gjør, som De seer, mit Haab til intet.

Schwartzberg.

Jeg er af en ganske anden Mening.

Ringsted.

Men naar Hallmann faaer Tjenesten, kan jeg
 jo ikke faae den?

Schwartzberg.

Hallmann faaer den ikke. Han er død.

Ringsted.

Død?

Schwartzberg.

Sa vist; død. Die lidt, saa skal jeg skrive ham
 et Brev til.

Ringsted.

De vil skrive ham til, og han er død?

Schwartz-

Schwartzzenberg.

Ja, det forstaaer sig. Det er min Invention. Du skal see, at det gaaer an, uagtet der staaer skrevet: Fra Paradis til os er nu fast ingen Fart.

(Sætter sig ned og skriver.)

Ringsted.

Jeg forstaaer Dem ikke kjere Onkel!

Schwartzzenberg.

Det kan ogsaa være lige godt, naar kunns han forstaaer mig.

Ringsted.

Det er en mørk Tale.

Schwartzzenberg

(leverer ham Papiret.)

Læs nu, og see om det gaaer an!

Ringsted (læser.)

"De er død, Herr Lieutenant! og min Søster's søn lever. De søger begge om den vacante Lærere-tjeneste ved Akademiet! men De begriber letteligen "at en levende Mand bør have Fortrin for en død; "og altsaa venter jeg, at De tager Deres Ansøgning "tilbage."

Schwartzzenberg.

Naa! hvad siger Du om det?

(Tager Brevet, lægger det sammen, og forsegler det.)

Ringsted.

Naar Onkel ikke vilde blive vreed, saa synes jeg, at det er gal Mands Snak.

Schwartz

Schwartzenberg.

Deri tager Du Feil. Dette Brev bringer Du
ham. (Skriver udskriften.)

Ringsted.

Jeg kan ikke gaae med et Brev af den Beskaf-
fenhed.

Schwartzenberg.

Nu vel! saa sender jeg en Tjener dermed.

Ringsted.

Men, kjereste Onkel! betænk dog . . .

Schwartzenberg.

Naar har Du seet, at jeg gjorde noget uden at
vide, hvad jeg gjorde? Og jeg svarer dig for at dette
Brev skal gjøre sin Virkning.

Ringsted.

Jeg vil troe Dem, endskjøndt jeg ikke begriber
Deres Fremgangsmaade. Saa slye mig da Brevet!

(Tager det.)

Schwartzenberg.

Men kom først ned at spise; og — hører du
— ikke et Ord derom til noget Menneske.

(Gaaer.)

Ringsted

(i det han følger efter)

Jeg veed ikke, hvad jeg skal tænke om min Onkel;
enten han er klog eller gal.

(Gaaer.)

An.

Anden Act.

Første Scene.

Frue Schwartzenberg. Henriette.

Frue Schwartzenberg.

Du veed, min Datter! at jeg paa ingen Maade vil tvinge din Tilboielighed.

Henriette.

Jeg veed det! kjereste Moder! og er Dem usiggelig taknemmelig for denne Godhed.

Frue Schwartzenberg.

Forsældres Myndighed kan i den Post i det høieste gaae til at forbyde, men aldrig til at befale. En Fader eller Moder kan vel sætte sig imod, at deres Datter ikke gjør et slet Parti; men de bør aldrig kunne tvinge hende til at gjøre et Parti imod sin Villie, i hvor fordeelagtigt det endog maatte være.

Henriette.

Jeg skal aldrig glemme Deres Kjerlighed for mig. O at jeg dog kunde bidrage noget til at gjøre Dem lykkelig! saa vist som De fortjener det af mig!

Frue Schwartzenberg.

Det kan Du, min Datter! Meget, saare meget. Du har nu to Friere; begge ret elskværdige unge Mennesker; begge vil gjøre sin Lykke; begge
for

fortjener din Kjerlighed; begge har mit Bifald i lige høi Grad. Jeg formoder, at du har samme Tanker om dem.

Henriette.

Jeg anseer dem begge, hver paa sin Maade, for ret elskværdige Personer.

Frue Schwartzberg.

Det er mig meget kjert, at vi ere saa enige i den Post. De har nu begge erklæret sig for Dig; men du har dog vel endnu ikke bestemt dig for nogen?

Henriette.

Kjæreste Moder! uden Deres Samtykke? Naar vilste jeg Dem Mangel paa Fortrolighed?

Frue Schwartzberg.

Tak, min Pige! det glæder mig. Uagtet den ene er min Mands Søstersøn, saa gjør jeg ingen Forskjel imellem dem; og jeg antager ligesaa gjerne den ene til Svigersøn som den anden. Kunns veed du mit Vilkaar; og siden du endnu ikke har bestemt dig, saa er jeg vis paa, at du opfylder det med Glæde.

Henriette.

Men, kjæreste Moder! der hører ofte Lykke til at faae et Embede; og hvorfor skal min Skjebne beroe paa den blinde Hændelses Capriser?

Frue Schwartzberg.

Derpaa skal den ikke beroe; du er jo overbevist

om

om, at du ikke bliver ulykkelig med hvem af de to unge Mennesker, der er saa høilig at trække det store Lob med Embedet?

Henriette.

Jeg tilstaaer det. Men — gode Moder! — mindre lykkelig, er det ikke ofte det samme som ulykkelig?

Frue Schwartzenberg.

Jeg begynder at forstaae dig. Du veed, at jeg er neutral; men du veed ogsaa, at min Mand gjør sig megen Umage for sin Søstersøn?

Henriette.

Jeg veed det.

(Sukker.)

Frue Schwartzenberg.

Du sukker! er dit Ansigt ikke for ham? Giver du maaskee Lieutenant Hallmann Fortrinet?

Henriette

(falder Frue Schwartzenberg om Halsen.)

Beste Moder!

Frue Schwartzenberg.

Nu vel an da! Saa lad os ønske, at Lieutenanten maae triumfere. Men, min Pige! her kjender jeg ikke din Oprigtighed igjen. Du sagde jo nyelig, at du endnu ikke havde bestemt dig?

Henriette.

Med Munden, gode Moder! men Hjertet . . .

Frue

Frue Schwartzenberg.

Er borte. Naa, Gud velsigne dig, i hvordan det gaaer! jeg skal vide at finde mig i at jeg ikke faaer min Grille frem, i hvor fjer den end var mig.

Henriette.

O gid jeg dog altid maatte fortjene at have en saadan Moder!

Frue Schwartzenberg.

Men hør nu Henriette! har du erklæret dig for din Cousin?

Henriette.

Nei.

Frue Schwartzenberg.

Det gjør mig ondt for det unge Menneske. Du maae ikke opsette det. Man maae ikke nære et falskt Haab hos nogen, hvem det ogsaa er. Dog! — endnu bedre: Hør ham først endnu engang! Maa- skee du forandrer din Mening, naar du erfarer at han har reusséret i Henseende til Embedet?

Henriette.

Forandrer min Mening? Aldrig, kjære Moder! aldrig i den Post.

Frue Schwartzenberg.

Jeg troer det gjerne. Imidlertid er det saa let Tilfældet med unge Piger, at de troer at kjende sig selv og bedrage sig. Det skader derfor ikke at gaae lidt langsomt til Værk. See der kommer han.

Un

Anden Scene.

De Forrige. Ringsted.

Ringsted.

Gode Tante! kjære Henriette! jeg bringer en vigtig Nyhed.

Frue Schwartzenberg.

Nu lad os høre!

Ringsted.

Lieutenant Hallmann har frasagt sig Tjenesten.

Henriette.

Gud! er det muligt?

Frue Schwartzenberg.

Frasagt sig den?

Ringsted.

Ja.

Frue Schwartzenberg.

Og Aarsagen?

Ringsted.

Den er en Hemmelighed for mig. Men De kjenner jo hans Haand? Her er sort paa hvidt derfor.

(Leverer Fruen et Papir.)

Frue Schwartzenberg (læser.)

"Jeg erklærer herved, at jeg ikke mere attraaer
"det ledige Lærer-Embedet ved Kadet-Akademiet, og
"at jeg ufortøvet skal tage min Ansøgning tilbage."

Hallmann.

Hen-

Henriette (affides.)

O jeg ulykkelige! hvad hører jeg?

Frue Schwartzenberg.

Jeg begriber aldeles ikke, hvorledes det hænger sammen.

Kingsted.

Der er altsaa ingen Tvivl om at jeg saaer Tjenesten.

Frue Schwartzenberg.

Men dermed er endnu ikke alt afgjort. I den anden og Hovedpunkten har min Datter den afgjærende Stemme. Jeg forlader Dem. Bring mig hendes Samtykke; og De har med det samme mit.

(Gaaer.)

Endre Scene.

Henriette. Kingsted.

Henriette.

Beste Cousin! forklar mig dog Sammenhængen i denne Sag!

Kingsted.

Det er en Gaade, saa vel for mig som for Dem.

Henriette.

Han kjender min Moders Bestemmelse og frastger sig Embedet! Skulde han have forandret sine Tanker? O den grusomme Uvisshed!

Kingsted.

Jeg kjender hans Motiver ligesaalidt som De. Zeibergs Skuespil. 2den Deel. N Jeg

Jeg veed, han er min Rival; men jeg vilde foragte mig selv, om jeg kunde befordre min egen Interesse ved at svarte ham. Vær vis paa, beste Henriette! i hvordan end hans Bevæggrunde maatte synes at være, saa ere de saadanne som en retskaffen Mand kan vedkjende sig.

Henriette.

Det er ædelt af Dem at forsvare Deres Medbeiser med saa megen Varme.

Kingsted.

Kan jeg handle anderledes? Er det ikke Sandhed? Og vilde han ikke, under lige Omstændigheder, bedømme mig med lige Redelighed?

Henriette.

Jeg troer det. Men, kjære Ven! Er det ikke mueligt at opløse Gaaden? Kan De ikke give mig lidt Lys i dette Mørke?

Kingsted.

Alt, hvad jeg kan sige Dem — og jeg siger Dem maaskee mere end det er mig tilladt at sige — er at han har gjort denne Opoffelse efter Anmodning af Deres Stiffader.

Henriette.

Af min Stiffader?

Kingsted.

Ja. Og han maae have sine gode Grunde for denne Følelselighed.

Hen:

Henriette (affides.)

O det trøstede mig. (hoit.) Altsaa, beste Cousin!

Kingsted.

Cousin! . . . Henriette! tør jeg nu ikke gjøre mig Haab om snart at kaldes af Dem med et kjerere Navn?

Henriette (forlegen.)

Det er . . . det er . . . for tidlig. Glem ikke det Vilkaar som min Moder har foreskrevet!

Kingsted.

De seer nu at der er ingen Tvivl om at jeg bliver den der skal opfylde det.

Henriette.

De maae tillade mig at jeg endnu ytrer nogen Tvivl.

Kingsted.

Hvorledes? . . . Kan De mistænke mig.

Henriette.

Jeg mistænker Dem aldeles ikke, men . . .

Kingsted.

Er ikke dette Papiir tydeligt nok?

Henriette.

Upaatvivleligen. (affides.) O Gud! det er als for tydeligt. (hoit.) Men, tillad mig! dette Papiir beviser blot at Hallmann ikke faaer Tjenesten. Beviser det ogsaa at De faaer den?

Ringsted.

Han er den eneste af mine Medsøgende der kunde komme i Betragtning.

Henriette.

Kan vel være. Men der gives tusende muelige Tilfælde, der ansees for umuelige. Og om nu eet af dem indtraf her, saa seer De jo at jeg staaer paa samme Fod, som jeg stod førend min Moder fastsatte det Vilkaar, der skulde bestemme min Skiebne.

Ringsted.

Jeg vil for et Øjeblik antage Mueligheden af Deres Sætning, at hverken jeg eller Hallmann, men en tredje Mand fik Tjenesten. I dette Tilfælde, kjereste Cousine! hvad Haab kunde jeg da gjøre mig?

Henriette.

De er alt for paatrængende. Lad os først see Udfaldet paa Sagen!

Ringsted.

O at De dog vilde give mig et lidet Glimt af Haab!

Henriette.

Vor jeg bedrage Dem?

Ringsted.

Bedrage mig! O Gud! hvad hører jeg? De har allerede lovet min Medbeiler . . .

Hen-

Henriette.

Intet.

Ringsted.

Hvorledes det endog hænger sammen, kjereste Henriette! saa lad mig vide min Dom; og hold mig ikke længer i denne grusomme Uvisshed!

Henriette.

Naar Gaaden er opløst skal jeg forklare mig.
(Udfædes i det hun gaar.) Ulykkelige Henriette! O at du dog vidste hvorledes denne Sag hænger sammen!

(Gaar.)

Fjerde Scene.

Ringsted (allene.)

Henriette! . . . hun er borte! . . . O min Dom er allerede affagt . . . Jeg læste den i hendes Brie . . . hun elsker Hallmann . . . Det er tydeligt . . . Jeg har Faderen paa min Side. Jeg faaer Embedet, og altsaa Moderens Samtykke. Men Henriette . . . Om hun, for at føie sin Moder . . . hun er i Stand til en saadan Opoffrelse . . . Nei aldrig skal jeg benytte mig af de Fordele, som Skiebnen har givet mig over en Rival. Han er en fortræffelig ung Mand. Elsker hun ham da maae hun blive lykkeligere ved ham end ved mig; og Henriettes Lykke var jo stedse Maalet for alle mine Ønsker.

Fem-

Femte Scene.

Ringsted. Schwartzberg.

Schwartzberg.

Nu hvad Svar bringer du mig?

Ringsted.

De er mig en ubegribelig Mand! Det gik som
De sagde. Læs engang selv! (Rækker ham Papiret.)

Schwartzberg

(efter at have læst.)

Sagde jeg det ikke nok? Altsaa kan jeg gratu-
lere dig.

Ringsted.

Gratuleer mig ikke, kære Onkel!

Schwartzberg.

Og hvorfor ikke?

Ringsted.

Det vigtigste er endnu tilbage.

Schwartzberg.

Du mener Pigen? Det er sandt nok. Det bli-
ver da din egen Sag at faae bragt i Stand. Men
betænk da ogsaa hvilket Fandens Forspring du har
for din Medbeiler, siden du kommer med et godt
Embedet i Haanden.

Ringsted.

Jeg frygter for at det hos hende siger inter.

Schwartzberg.

Hun er vel ikke anderledes end andre Piger. En
Mand

Mand med gode Indkomster er dem altid kjerere end
en Mand med smaae.

Ringsted.

Men om hun nu elsker Hallmann?

Schwartzenberg.

Har hun ladet sig mærke med det?

Ringsted.

Ikke saa aldeles tydelig, men jeg synes at spore
det af adskillige Omstændigheder.

Schwartzenberg.

Og om nu saa var, saa er Ulykken ikke saa stor.

Ringsted.

Hvorledes det?

Schwartzenberg.

Hallmann faaer hende ikke.

Ringsted.

Og hvorfor ikke?

Schwartzenberg.

Han er jo død? Kan hun være tjent med en død
Mand?

Ringsted.

Nu spørger De.

Schwartzenberg.

Jeg spøgede ogsaa før med Embedet; og det har
har han dog frasagt sig.

Ringsted.

Det seer jeg; og det er mig aldeles ubegribeligt.

Schwart:

Schwartzzenberg.

Han skal ogsaa frasiqe sig Pigen.

Ringsted.

Det gjør han i Evighed aldrig.

Schwartzzenberg.

Det vil vi faae at see. Det skal vi sætte et Forsøg paa. Jeg skriver ham et Brev til igjen.

(Sætter sig ned og skriver.)

Ringsted.

Som jeg tilforladelig ikke bringer ham, kjere Onkel!

Schwartzzenberg.

Du kan lade være.

Ringsted.

Jeg beder Dem indstændig ikke at udføre Deres Forsæt. Det hjælper dog ikke.

Schwartzzenberg.

Snik Snak! et Forsøg skader ikke, om det endog skulde mislykkes.

Ringsted.

Der er ingen Tvivl om, at det jo vil mislykkes.

Schwartzzenberg.

Jeg er vis paa min Sag. Og naar det nu lykkes, hvad saa?

Ringsted.

Troer De mig i Stand til at benytte mig til min
Forsøg.

Fordeel af den Indflydelse, som De har faaet, Gud
veed hvorledes, hos min Rival.

Schwarzzenberg.

Du er gal. See her! læs nu.

Ringsted.

Forlad mig: jeg læser ikke. Jeg beder Dem
indstændig at lade det Projekt fare. Og for at være
aldeles uden for Sagen saa tillade De mig at gaar.

Schwarzzenberg.

Du har din Libertatem.

Ringsted (affides.)

Jeg maae tale med Henriette igjen for at høre
min Dom. (Gaar ud af samme Dør som Henriette.)

Sjette Scene.

Schwarzzenberg (allene.)

Gaae du kans! Jeg gjør hvad jeg vil. Lad nu
see! (læser.) "Herr Lieutenant! Jeg maatte erindre
"Dem om, at De er død. De begriber letteligen, at
"min Stisbatter ikke kan være tjent med en død Mand;
"og derfor venter jeg at De frasiager Dem al Ret til
"hendes Haand; men vær tillige forvisset om, at
"denne er den sidste Gang jeg skal benytte mig af
"den Omstændighed med Deres Dødsfald." — See
det er tydeligt og bevægeligt nok. (forsegler det og kris-
ter Udskriften.) Nu maae man faae det affende. (ringer.
En Diener kommer ind.) Bring dette Brev til Lieute-

nant

nant Hallmann. (Tjeneren gaar med Brevet.) Vi faaer nu see hvorledes han flikker sig deri. Det gjør mig dog ondt for den Stakkels Fyr. Dog! hvad? han har det vel ikke saa hæftig, haaber jeg.

Syvende Scene.

Schwarzenberg. Fabius.

Fabius (affides.)

Nu Dreng stive. Det var vel at jeg ogsaa skulde at vide. Havde jeg ikke lurt havde jeg aldrig kommet efter det. (Sigt.) Herr Ober-Krigs-Commis-saire!

Schwartzenberg.

Hvad godt? Herr Fabius!

Fabius.

Ikke just synderlig godt. Jeg har erfaret noget . . .

Schwartzenberg.

Det gjør mig ondt.

Fabius.

En Handling af Dem . . .

Schwartzenberg.

Af mig?

Fabius.

Som er imod Lovene.

Schwartzenberg.

Ja saa.

Fabius.

Og, hvad der er værre, som kan bringe mit
Huus i Vanrygte.

Schwartzenberg.

Det var meget. Og hvori bestaaer den?

Fabius.

De har duelleret.

Schwartzenberg.

Og hvem har sagt Dem det?

Fabius.

Ligegodt hvem der har sagt det! nok at jeg veed det.

Schwartzenberg.

Men det er ikke sandt. Jeg har ikke duelleret.

Fabius.

Kan saa være. Men De har dog udfordret
Lieutenant Hallmann.

Schwartzenberg.

Det troer jeg ikke. Men om nu saa var?

Fabius.

Saa veed De vel, hvad der staaer i Lovens sjette
Bogs ottende Kapitel? Hvo som udfordrer nogen i
Duel, enten til Hest eller Fods . . .

Schwartzenberg.

Til Hest har jeg, min Troe! ikke været.

Fabius.

Og den som møder, naar han i saa Maade en-
ten mundelig eller skriftelig bliver udfordret . . .

Schwartzenberg.

Schwartzenberg.

Hvad gaaer alt det mig an, som De der staaer og ramser op?

Fabius.

Gaaer det ikke Dem an, hvad der staaer i Loven?

Schwartzenberg.

Jo vist; men ikke i den Post. Vi Militære retter os efter Krigs-Artiklerne. Har De læst dem?

Fabius.

Nei jeg har ikke.

Schwartzenberg.

Ja saa gaae hen og læs dem, saa skal De see at jeg har Lov til at duellere.

Fabius.

Det er forbandet. Det vidste jeg ikke. Gjelder disse Krigs-Artikler for alle Militære?

Schwartzenberg.

Det forstaaer sig.

Fabius.

Altsaa gjælder de ogsaa for mig. Jeg maae kjøbe dem.

Schwartzenberg.

Er De militær? De er nok en aandelig Stridsmand.

Fabius.

Jeg har drevet det til Korsgevæhr. Jeg er Corporal ved Borgereskabet.

Schwart-

Schwartzenberg.

Jeg gratulerer Dem.

Fabius.

En anden Gang; en anden Gang. Jeg vil da sige Dem, at De har behandlet Lieutenant Hallmann ilde.

Schwartzenberg.

Det er ikke sandt. Men overalt, hvad angaaer det Dem?

Fabius.

Jeg er hans Ven, hans Patron og Belynder.

Schwartzenberg.

Han er lykkelig, det maae jeg tilstaae.

Fabius.

Og i disse Qualiteter kommer jeg og fordrer at alt, hvad der er imellem Dem og Lieutenant Hallmann, skal være som om det var ugjort.

Schwartzenberg.

Gjør Dem ingen Umage, for det nytter Dem ikke.

Fabius.

Det maae nytte, eller og De har med mig at bestille.

Schwartzenberg.

Jeg beder Dem, tag ikke Tønen saa høit, ellers kaster jeg Dem paa Dørren.

Fabius.

Paa Dørren? og det i mit eget Hus?

Schwartz

Schwartzenberg.

Huset er Deres, men det er min Stue, saa længe som jeg betaler Leie af den.

Fabius.

Jeg tager Lieutenantens Partie, og fordrer Satisfaction.

Schwartzenberg (seer.)

Løstelig nok! og hvori skal den bestaae?

Fabius.

Er De militær, og spørger derom?

Schwartzenberg.

Jeg skal dog vel aldrig staaes med Dem?

Fabius.

Jeg mener, at der kan ikke være anden Mening i, hvad jeg siger.

Schwartzenberg.

Ha ha ha! nu maae jeg lee. Hvem skalde drømme derom? Men husk paa, hvad der staaer i den fjerde Artikel i det samme Kapitel i Loven, som De har citeret: Ingen som omkommer i nogen Duel, maae enten i Kirken eller i Kirkegaard begraves.

Fabius.

Det angaaer ikke mig. Det staaer ikke i Krigs- Artiklerne.

Schwartzenberg.

Men De husker dog vel paa at De er Gjestgiver?

Fa

Fabius.

Lige godt hvad jeg er. Jeg haaber at De har
Mod. Det skal ikke mangle hos mig.

Schwartzenberg.

Jeg duellerer ikke med en Episevært.

Fabius.

Og hvorfor ikke?

Schwartzenberg.

Med en Marketerter.

Fabius.

Død og Fordærvelse! Skjelder De mig ud?

Schwartzenberg.

Jeg skjelder Dem ikke. Det var aldrig min
Maneer.

Fabius.

Men De maaskee at min Byrd, min Familie,
min Herkomst ikke er lige saa god som Deres?

Schwartzenberg.

Kan gjerne være.

Fabius.

Naar jeg faaer bevist Dem det, vil De saa staaes?

Schwartzenberg.

Og hvorledes beviser De det?

Fabius.

Med mange gode Argumenter.

Schwartzenberg.

Lad os høre nogen af dem.

Fa

Fabius.

Pro primo er jeg et Hittébarn.

Schwartzenberg.

Det er et herligt Argument; det maae jeg tilstaae.

Fabius.

Jeg haaber at det beviser at jeg er af en fornem Extraction; for naar saae De, at Smaaefolk satte Deres Børn ud?

Schwartzenberg.

Det er ikke saa galt, det Argument.

Fabius.

Pro secundo kan jeg aldrig see en lille Pige uden at faae Lyst til at gjøre Skjelmstykker, eller Morder, som vores unge Herrer kalder det.

Schwartzenberg.

Og det er ogsaa et Devils paa . . .

Fabius.

At mine Forældre ikke hørte til, hvad man kalder Pøbel. Det kjereste Bærelse og hvor jeg helst opholdt mig medens jeg var Forvalter hos Lieutenantens Fader, det var Malkepigernes Kammer.

Schwartzenberg.

Deres Beviser ere soeleklare.

Fabius.

Pro tertio gider jeg gjerne spille

Schwartzenberg.

Schwartzenberg.

O jeg har nok. Jeg seer at der intet andet for end at jeg maae slaaes. Men det maae De dog tilslade mig at sige, at det er komist nok, at vi to skal slaaes. Hvor er da Deres Kaarde? (affides.) Jeg faaer dog see, hvorvidt den Nar vil gaae.

Fabius.

Min Kaarde hænger nede, men jeg troer ikke, at den har været brugt siden den Svenske Krig. Den Tid hørte den Alexander Magnus til, som man kan see paa Klingen, for der staaer A. M. 1718 paa den.

Schwartzenberg.

Du saa hent den da.

Fabius.

Jeg troer ikke, den duer til det Brug. Den er god nok til at trække paa Bagt med et Par Gange om Aaret. Forresten slaaes jeg ikke gierne med Kaarde.

Schwartzenberg.

Kankee vi skal bruge Glitsbue eller Pelikan? Er De i Skydeselskabet?

Fabius.

Ja jeg er, men jeg har i lang Tid ikke øvet mig.

Schwartzenberg.

Maa, hvad siger De da om en Nøglebøsse, et Marvebeen, en Nissel, eller en Kanon?

Seibergs Skuespil. 2den Deel. O

Fa

Fabius.

En Pistol, om De saa behåger. Jeg veed at De har een ladts, og den er nok.

Schwartzenberg.

Skal vi da ikke have hver sin?

Fabius.

Jeg ønskede, at vi maae slaaes affurat paa samme Maade, som De sloges med Lieutenanten.

Schwartzenberg.

Veed De, hvorledes det gik til?

Fabius.

Gandske fuldkommen. Med een eneste Pistol, og at Lykken maae afgjøre Sagen.

Schwartzenberg.

Jeg kan mærke at De er Elsker af Spil, som De sagde før. Nu velan da! De skal faae det, som De vil have det. Et Djeblig, saa skal jeg være hos Dem. (Udfædes) Han har Skjelmstykker bag Øret. Jeg maae komme efter hvori de stikker.

(Saaer ind i et Sideværelse.)

Sttende Scene.

Fabius (allene).

Jeg skal, paa min Sjæl! pudse ham; det lover jeg for. (Tager et Par Tærninger op af Kommen.) Her har jeg et Par Tærninger, som aldrig kaster andet end Serer Alle. Lad see! (Kaster adskillige Gange.) Det er

er rigtig. Probatum est. Det er dog godt at kunne lide Tassenspillerkonster. Det er ingen Sag at forverle Lærningerne. Livet vil jeg just ikke skille ham ved. Jeg vil bare bytte hans Liv om for Lieutenantens, og saa gjøre dem levende begge to. Men — om han nu skulde vinde . . . O det er umueligt . . . Imidlertid skader det dog ikke at være belabet paa alle Ting . . . Lad see . . . Det gaaer an . . . (Sætter sig ned og skriver.) Forsigtighed kan aldrig være skadelig . . . See saa. (Putter Papiret iommen.) Nu maae han komme, naar han vil.

Niende Scene.

Fabius. Schwartzenberg.

Schwartzenberg

(med et Spil Kort og en Snaupose.)

See her har De et Spil Kort og en Snaupose. Nu kan De vælge. (Lægger dem paa Bordet.)

Fabius.

Hvad skal vi med dem?

Schwartzenberg.

Siden vi endelig skal spille om Livet, saa synes mig at det er mere bevægeligt at lade Udfaldet komme an paa enten Kløver-Knægt eller Ratto.

Fabius.

Jeg har sagt Dem, Herr Ober-Krigs-Commité

faire! at jeg ønskede, at Sagen maatte afgjøres af Kurat paa samme Maade som med Lieutenanten.

Schwartzenberg.

Ja, det er netop det jeg vil, at vi skal spille sammen. Tag nu Kortene, isald De saa behager, og træk af! det vil jeg gjerne overlade til dem. Den der faaer Kløver-Knægt, faaer ogsaa Pistolen; og vil De holde noget aparte uden om paa sort eller rødt, eller De vil lægge en lille Hundebanke op, saa er jeg til Deres Tjeneste, og punkterer imod Dem.

Fabius.

Jeg er ingen Elsker af at spille Kort.

Schwartzenberg.

Nu vel da. Saa tager vi Gnauposen. Vil De at vi skal holde paa Matto allene, saa at den der faaer Matto Ryder? eller at vi skal spille en ordentlig Pullje med tre Streger og Apeller? og hvad sætter vi saa ind aparte? Lad mig see! De har dog vel ingen Hugaf i Støvlerne?

Fabius.

Jeg spiller heller ikke Gnaup.

Schwartzenberg.

Men veed De vel at jeg, som er udfordret, er den der har Ret til at bestemme Spillet?

Fabius.

Kan gjerne være; men jeg spiller ingen af disse Spil.

Schwarze

Schwartzenberg.

Og hvad for et Spil er det da, som De spiller?

Fabius.

Intet uden høieste Dine med Tærninger.

Schwartzenberg.

Ja saa. Jeg forstaaer Dem. Man siger at der skal et godt Haandelag dertil. Har De ogsaa det?

Fabius.

Haandelag til at kaste Tærninger?

Schwartzenberg.

Ja vist. Og Deres Gjester faaer vel ogsaa undertiden at føle at De har det? Spiller De ikke undertiden med Dem?

Fabius.

Kuns sjelden; ikke uden i Terminerne, naar mine gamle Venner Forvalterne og Forpagterne kommer herind for at kræve Rentepenge.

Schwartzenberg.

Og De vinder vel altid?

Fabius.

Det gaaer saa om hinanden. Snart vinder, snart taber jeg.

Schwartzenberg.

Udprop! Hvor kjober De Deres Tærninger? lever Jesper Beendreier endnu?

Fabius.

Min Herre! De driver Tiden hen med Snal
og

og unyttige Spørgsmaale. For at De kan see, hvor ærlig jeg vil gaae til Værks med Dem, saa er De saa god at tage Deres egne Tærninger.

Schwartzenberg.

Hvor De er ærlig, Herr Fabius! (affides.) Den Spidsklub! (hoit.) Jeg saaer da vel hente dem. De husker dog vel, at det er Deres egne Tærninger, som jeg har laant af Dem? og at De altsaa kjender dem.

Fabius.

Ja vist. (affides.) Ellers kunde jeg have blevet narret, naar de ikke lignede dem, jeg har iommen. (hoit.) Men glem ikke Pistolen; for alting ikke.

Schwartzenberg.

Troe ikke det. (Gaaer til Skatollet for at tage Pistolen og Tærningerne.) Jeg har begge Delene her. (affides.) Jeg tør døe paa at han har falske Tærninger.

Fabius.

Det er besynderligt. Jeg gad dog nok vide, hvem det er, der først har fundet paa at duellere.

Schwartzenberg.

Det skal jeg sige Dem. Det var en Markfenter.

Fabius.

Det er en nem Maade at afgjøre Dispyter paa.

Schwartzenberg.

(Som bringer Pistolen og Tærningerne med Bageret.)

Ja; og ifald alle bare sig ad som vi, saa var den saamænd moersom nok. (Lægger Pistolen og det øvrige paa Bordet.)

Fa

Fabius

(tager et Papiir op af Lommen.)

Endnu een Ting; Førend vi kaster, fordrer jeg, at De antager det Vilkaar, som jeg har skrevet her paa dette Papiir.

Schwartzenberg.

De har mange Cauteler. Nu da. Lad mig see det.

Fabius.

Ikke førend vi har kastet.

Schwartzenberg.

Velan! det faaer saa være. Men saa vil jeg ogsaa gjøre en Bestemmelse. (Sætter sig ned og skriver.)

Fabius.

Og det er?

Schwartzenberg.

Naar vi læser den eene skal vi læse den anden med. See her! (han folder sit Papiir sammen og lægger under den eene Ende af Pistolen; tager Papiiret fra Fabius, og lægger under den anden Ende af Pistolen.) Nu ingen flere Omständigheder. Vær nu saa god.

(Rækker ham Vægeret og Tarningerne.)

Fabius.

Gud bevare mig derved! De behager at kaste først.

Schwartzenberg.

Uden Omständigheder, Herr Fabius!

Fa

Fabius.

Erre den som Erre hør.

Schwartzenberg.

De kan jo være Søn af en Keiser, efter Deres egen Berregning.

Fabius.

Ja det er dog noget uvist. Deres Rang er vis.

Schwartzenberg.

De kaster først, siger jeg endnu engang, eller der bliver intet af.

Fabius.

Nu saa faaer jeg da føie Dem. Men hør nu: Tillader De mig ikke først at prøve Tærningerne nogle Gange?

Schwartzenberg.

Efter Behag. Det er vel meest for at øve Deres Haandelag?

Fabius

(kaster adskillige Gange.)

Og endnu een Ting: Er vi sikker paa at ingen skal overraske os i vores gudelige Foretagende? hvad om De sloeg Slaaen for Døren ud til Trappen?

Schwartzenberg.

Ogsaa det skal skee. (Gaaer hen og lukker Døren. Imidlertid forbytter Fabius Tærningerne.) Nu, hvorledes finder De Tærningerne?

Fa

Fabius.

Meget rigtige. Alting er i sin Orden.

Schwartzenberg.

Udsaa til Sagen. Gjør Ende derpaa og kast!
Hvem der nu havde Musik!

Fabius.

Nu saa staae mig bi, Frue Fortuna! (taaler.)
Serer alle.

Schwartzenberg.

Serer alle!

(Slaaer Hænderne for Panden og gjør en Bægelse, som om han blev meget forkrækket. Imidlertid forbytter Fabius anden Gang Tærringerne.)

Fabius.

Herr! Ober-Krigs-Commisfaire! De seer at jeg har vundet. Vi kan nu afgjøre Sagen i Mindelighed uden at De behøver at kaste og uden at staaes.

Schwartzenberg.

Hvordan! troer De om mig at jeg ikke har Mod?

Fabius.

Jeg er overbevist om det Modsatte. Men hør nu, hvad jeg har at sige.

Schwartzenberg.

Gjem Deres Forslag. De veed dog vel at det er mueligt at jeg ogsaa kan kaste Serer alle? og saa begynder vi paa nye igjen.

Fabius.

Det er rigtigt nok. Men der skal nogen Lykke til.

Schwartzenberg.

Schwartzenberg.

Nu, den vil jeg lade det komme an paa. Altsaa har De her mit Rast. (læser.) Hvad seer jeg? Kun fem Dine!

Fabius.

Errieduus! Nu! hvorfor loeb De det da ogsaa komme an paa en Errieduus? Det er da afgjort at jeg har vundet, og at Pistolen hører mig til.

(Griber med Hestighed efter den.)

Schwartzenberg

(Naaer ham over Ringene.)

Ikke saa rast, om jeg maae bede. Vi skal dog vel læse de to Papirer først?

Fabius.

Det havde jeg nær glemt.

Schwartzenberg

(tager det ene Papir.)

Dette er Deres Bestemmelse. Lad os see hvad den indeholder. (læser.) "Den Tabende har otte Dages Tid til at bringe sine Sager i Orden, og Forpligtelsen gjælder allene i Kjøbenhavn." Seer man, hvor De er forsigtig. De havde vel altsaa i Sinde at løbe Deres Bet, ifald De havde tabt?

Fabius.

Ja, jeg nægter ikke at Livet er kært. Og jeg vil reent ud tilstaae at jeg har en Gaard i Gjentofte, hvor jeg havde i Sinde at flytte ud indtil De var reist

reist til Jylland igjen. Og seer De: denne Forsigtighed har jo nu De Gavn af.

Schwarzzenberg.

Det tilstaaer jeg. Der er ingen Ting der undgaaer Deres Forsigtighed.

Fabius.

Ja jeg er en gammel skimlet Karl, der veed at vende sig allevegne.

Schwarzzenberg.

Det er da altsaa overflodigt at lase mit Papiir?

Fabius.

Hvorfor det? Ingen maae kunde sige, at jeg har havt nogen Fordeel som De ikke her har havt. (Tager Papiiret.) Gud veed hvor han kan være saa koldfsindig! (laser.) "Den der kaster lavest Dine faaer "Pistolen og flyder." . . . Nu saa gid Djævelen annamme den, der lærte Dem det Kneb!

Schwarzzenberg.

(tager Pistolen.)

Altsaa, Herr Bart!

Fabius.

Gevalt! Gevalt!

Schwarzzenberg.

(holder ham Pistolen for Dristet.)

Stille! eller De er dødsens. (Tager fat paa ham.)

Fabius.

Jeg tier. Jeg tier. Jeg vil heller hvikke.

Kjære

Kjære Herr Ober-Krigs-Commissaire! Husk dog paa at jeg har otte Dages Tid for at berede mig til Døden.

Schwartzenberg.

Ja vist; og det i Gjentofte.

Fabius.

Naa saa slip mig da. Slip mig!

Schwartzenberg.

Først frem med de falske Tærninger!

Fabius.

Falske Tærninger? Hvad vil De sige med det?

Schwartzenberg.

Herud med dem, siger jeg, eller.

Fabius.

Ja ja ja ja! Der har De dem da!

(Tager Tærningerne afommen og leverer dem.)

Schwartzenberg.

Det er et smukt Haandværk De driver. (Prever Tærningerne.) Jo saa min Troe! er de gjorte for at kunde være sikker. Sy skamme Dem, at ville stjele Livet af Folk!

Fabius.

Jeg svær Dem til, det har jeg aldrig havt i Sinde.

Schwartzenberg.

Og hvad var da Deres Hensigt?

Fabius.

Intet andet end at løse den Stakkels Lieutenant Hallmann ud af Deres Gjeld.

Schwarze

Schwartzenberg.

Troer De at han vilde være fornsiet med, at det
skede paa en saadan lumpen Maade?

Fabius.

Kjere Herr Ober-Krigs-Commissaire!

Schwartzenberg.

De fortjener at straffes. Hør nu engang! Skyd
de Dem ihjel det vil jeg ikke; men jeg vil bare give
Dem et lidet Streiffkud i Tyndstegen eller det tykke
af Laaret.

Fabius.

Maade! Maade!

Schwartzenberg.

Eller vil De heller have det i den Deel som De
sidder paa? Fort! vælg hvad De helst ønsker, og
stil Dem saa hen ved Bæggen!

Fabius (paa Knæ.)

Barmhjertighed, kjere Herr Ober-Krigs-Com-
missaire! Lad det gaae om igjen, siden der var fals-
ke Tærninger i Spillet.

Schwartzenberg.

Det er sandt; naar Skød man Spurrer med
Rendefugler? Jeg vil tage Ruglerne ud og lægge
et Skud Spurrehagel for. De kan ingen Skade
gjøre Dem.

Fabius.

Men for Himmels Skyld! . . .

Schwartz

Schwarzenberg.

Lidt Svide maae De nødvendig have. Jeg vil lade med Salt.

Fabius.

Min Gud! De glemmer vores Betingelse. Jeg har jo otte Dages Frist?

Schwarzenberg.

Maa saa gaae da! men tag Dem i Agt for at jeg ikke træffer Dem, naar de otte Dage er forbi.

Fabius.

Jeg skal vel vogte mig derfor. (Staaer op.)

Schwarzenberg.

Og nu kan jeg lade Dem vide at jeg har sat mig for ikke mere at reise til Jylland, men at blive bestandig i Kjøbenhavn, og at logere her i Huset.

Fabius.

O Gud naade mig arme Mand! Jeg er ruineret; aldeles ødelagt.

Schwarzenberg.

Fort herud!

(Mabner Dorren og støder ham ud.)

Fabius.

(Der møder Hallmann i Dorren.)

Kære Herr Lieutenant! Det er en Djevel. En levende Djevel.

(Gaaer.)

Tiende Scene.

Schwarzenberg. Hallmann.

Hallmann.

(Kommer stormende ind.)

Min Herre! De misbruger Deres Magt over mig. Jeg vil ikke længere være i Deres Gjeld! Tag Deres forhadte Laan tilbage!

Schwarzenberg.

Jeg forstaaer Dem ikke.

Hallmann.

Drøb mig! det har De Ret til, men ikke til at fornødre mig.

Schwarzenberg.

Og hvem har tænkt derpaa?

Hallmann.

Kræv af mig hvad De vil! Kræv mit Liv, og De skal faae det! men kræv ikke at jeg skal frasige mig Henriette.

Schwarzenberg.

Elsker De hende da saa høit?

Hallmann.

Om jeg elsker hende? O langt mere end det usle Liv jeg bærer paa, og som tilhører Dem.

Schwarzenberg.

De kan altsaa ikke taale at en anden bliver Eier af Henriette?

Hall.

Hallmann.

Jeg skulde kunne see Henriette i en andens Arme?

Schwartzenberg.

Men om hun nu elsker en anden?

Hallmann.

Henriette elsker en anden? O saa har jeg intet mere at tabe. Tag Deres forhadte Eiendom tilbage! Brug den Pistol De har i Haanden! Dræb mig! Jeg beder Dem derom som om en Naade.

Schwartzenberg.

Men jeg har slet ingen Lyst til at bevise Dem denne Naade.

Hallmann.

De vil ikke? Nu velan da!

(Springer til og vil rive ham Pistolen af Haanden.)

Schwartzenberg.

Saa sagte, saa sagte, Herr Lieutenant! hvad vil De med den!

Hallmann.

Glyk mig den!

Schwartzenberg.

Men erindrer De at det er kun mig der har Ret til at bruge den?

Hallmann.

Du, saa brug den!

Schwartzenberg.

Siden De da endelig vil have det saaledes, saa
saaer

faaer jeg føie Dem. (Styder en Pistol af i Luften og falder ham om Halsen.) Deres Gjeld er betalt, Herr Lieutenant; De skylder mig intet mere. Vær min Ven! Jeg tilstaaer Dem herved at det var mig der fornærmede Dem først i Morges.

Hallmann.

Edelmodige Mand!

Elleve Scene.

De Forrige. Frue Schwarzenberg.

Ringsted, og Fabius, som staar udenfor og pletter hovedet ind ad Døren.

Henriette.

Min Gud! Hallmann!

(Falder i en Kanestol, Hallmann og Ringsted løbe hen til hende.)

Frue Schwartzberg.

Hvad betyder det Skud?

Schwartzberg.

Intet andet end at jeg har skudt Liv i Herr Lieutenanten.

Frue Schwartzberg.

Hvorledes forstaaer jeg det?

Hallmann.

Henriette! kom til Dem selv igjen og see mig for Deres Fødder!

Henriette (aabner Øinene.)

Kjære Hallmann! De har ingen Skade faaet?

Seibergs Skuespil. 2den Deel. P Ring

Ringsted. (affides.)

Kjære Hallmann! O de Ord affiger min Dom.

Schwartzenberg.

Veed du hvad? min Veste! Lieutenanten er rasefende af Kjerlighed til din Datter.

Frue Schwartzenberg.

Og Henriette elsker ham ikke mindre.

Schwartzenberg.

Hun elsker ham. Ja saa. Altsaa, min kjære Søstersøn! hvad er herved at gjøre?

Ringsted.

At ere Henriettes Valg, og bære sin Skjebne med Taalmodighed.

Schwartzenberg.

Bravo!

Ringsted.

Henriette! Gud er mit Vidne, hvor inderlig jeg elsker Dem; og hvor dybt jeg faler Smerten af at miste Dem! Men hvad er der vel til i Verden, som jeg ikke opoffer for Deres Lykke?

Henriette.

Veste Ven! Jeg kjender Deres Edelmødighed.

Ringsted.

Herr Lieutenant!! vær lykkelig! Der har De Deres Papiir tilbage. Jeg behøver nu ikke mere Tjenesten. Jeg reiser udenlands i et Par Uar for at adsprede mig. Tag det! (Giver ham Papiiret.)

Hallmann.

Hallmann

(tager Papiret og falder ham om Halsen.)

De glæder og bedrøyer mig inderlig paa eengang.
O at en Pige saa skøn og saa fortræffelig som Hen-
riette snart maatte erstatte Dem Deres Tab.

Frue Schwartzenberg.

I Sandhed De fortjener det.

Schwartzenberg.

Det gjør han, paa min Sjæl! Det vilde jeg
sige om han saa ikke var min Søstersøn.

Hallmann.

Kjæreste Henriette! bestem nu min Skjebne!

Henriette.

Min Moder!

Frue Schwartzenberg.

Tag hende, Herr Lieutenant! Gud velsigne Dem!

Schwartzenberg.

Amen!

Hallmann.

O min Lykke er ubeskrivelig. Tak, beste Mo-
der! og De, dyrebare Henriette! modtag min For-
sikring om evig Kjærlighed. (Kysser hendes Haand.)

Henriette.

Min er uforanderlig indtil Døden.

Fabius

(Gedse med Hovedet ind igjennem Døren.)

Gud velsigne Dem, Herr Ober-Krigs-Commis-
saire! Vil De ikke ogsaa sige Liv til mig?

Schwartzenberg.

Skyde? Nei det gaaer ikke an, min Ven!
Slaae Liv i Dem — det kunde saa være. Dog!
kom!

(Sigrer med Pistolen.)

Fabius.

Ikke andet! Jeg veed, den er ikke ladet.

Frue Schwartzenberg.

Hvad vil alt dette betyde? Jeg forstaaer ikke et
Ord deraf.

Ringsted.

Jeg begynder at gjette mig frem til Gaaden.

Schwartzenberg.

Jeg skal fortælle Jer det siden, Børn! Veed
De hvad? Hallmann! Fabius har villet tage Deres
Forsvar imod mig.

Hallmann.

Fabius har altid havt megen Godhed for mig.

Fabius.

Ja, men det har, paa min Sjæl! kommet mig
dyrt at staae.

Schwartzenberg.

Og det nagter han havde betjent sig af en lille
Skurkestreg til sin Sikkerhed.

Hallmann.

Hvorledes?

Fabius.

Tyst! lad den Fugl flyve!

Schwartz

Schwartzenberg.

Naa det er lige godt. Deres Hensigt var god nok, men Midlerne som De anvendte dertil buede intet. Tag Dem i Aft for det en anden Gang. Kom nu kuns ind! Jeg giver Dem Deres Liv tilbage.

Fabius (springer ind.)

Tak skal De have. Og Guden fare i mig, om jeg sætter det oftere paa Spil.

Frue Schwartzzenberg.

Paa Spil? Alle Mennesker taler i mørke Taler i Dag.

Schwartzenberg.

Veed du hvad? min Veste! jeg skal fortælle dig Forteligen, at Lieutenanten, Fabius og jeg vi har spillet om vores Liv i Dag. Fabius er en stor Mester i Spil. Han forstaaer alle Kneeb og alle Finesser.

Fabius.

Skam faae mig, om De ikke forstaaer Dem langt bedre end jeg.

Schwartzenberg.

Men bruger Dem ikke, uden naar jeg spiller med en Skjelm. Med Hæve skal man Hæve fange.

Fabius.

Tal ikke mere om det!

Schwartzenberg.

Ja vel da. Hør nu, Hallmann! Kuns eet Ord: Sid alle Dreller maae faae saa lykkelig et Udfald som vores!

Hen

Henriette.

Gud! De har duelleret med min Fader.

Kingsted.

Gid alle Dueller kunde udryddes! det var endnu
fligere.

Hallmann.

Jeg istemmer Deres Onske.

Fabius.

Og jeg skal takke Himlen paa mine Knæ, som
i Dag har reddet en duelig Vorders Liv.

Schwarzenberg.

De har Ret, for der hører Duelighed til at om-
gaaes med falske Lærninger.

Fabius.

Naa naa! intet mere om den Sag. Jeg maae
ned i min Kjelder og have mig et Glas Viin oven
paa den Skrak. Jeg anseer det som min Fødsels-
dag i Dag, og altsaa er den bedste Viin ikke for god.
Jeg fordrer Dem ud allesammen . . . paa at drikke.
Hurra! vil Iat drikke Brudens og Brudgommens
Skaal.

—

—

—

—

—

—

—

Hof.

H o f s o r g e n

eller.

Testamentet.

Comedie i een Act.

Personerne:

Madame Krenpreis.

Charlotte, hendes Stisbatter.

Agnere, hendes Pige.

Secretair Stram.

Reinhard, Isenkræmmer.

Rose, Estrader.

Mogens, Mad. Krenpreis's Tjener.

Skuepladsen forestiller en Stue i Madame Krenpreis's
Huus, hvori staaer et Natbord, med Speil paa.

Første Scene.

Mad. Wrenpriis (Kaaer ved Natbordet og pnter sig.)

Agnete (hjælper hende.)

Agnete

(sefterat hun har bundet Liobaander.)

Har Fruen nu mere at befale?

Mad. Wrenpriis

(seer sig i Spejlet paa alle Kanter.)

Nei nu kan du gjerne gaae, Mette!

Agnete.

Naadige Frue! . . .

Mad. Wrenpriis.

Hvad godt?

Agnete.

Fruen maae ikke tage min Driftighed ilde op, men jeg heeder Agnete, og Fruen kalder mig Mette, og det har jeg altid hørt var et Hundenaavn.

Mad. Wrenpriis.

Veed du hvad, min Pige? vil du tjene hos mig under Navn af Mette, saa kan du; og vil du ikke det, saa kan du faae din Løn, og saa maae du gjerne fæste dig, hvor du vil, og lade dig kalde Agnete.

A g.

Agnete.

Fruen maae ikke blive vreed; men førend jeg skulde forlade en god Tjeneste, før vil jeg da finde mig i, hvad Fruen behager at kalde mig.

Mad. Vrenpriis.

Det er godt; saa kan du gaar. (Agnete neder og vil gaar.) Wie lidt! Ere alle de Sminketruffer tomme, som jeg fik fra Frankrig i Bjar?

Agnete.

Ja de ere, naadige Frue!

Mad. Vrenpriis.

Saa spring strax og kjøb mig een.

Agnete.

Paa Øjeblikket. Jeg tænker jeg faaer den i Urteboden paa Hjørnet.

Mad. Vrenpriis.

Jeg troer du vil, Nette! Hos Girard i Gøttersgaden maae du kjøbe den. Tænker du at Urteframmerne handle med saadanne Vahre?

Agnete.

Da husker jeg dog at Fruens salig Mand handlede dermed.

Mad. Vrenpriis.

Du er impertinent, Nette, veed du det? Troer du at jeg ikke erindrer hvad min Mand handlede med? Vil du bare gaar og udrette hvad jeg befalede dig?

(Agnete neder og gaar.)

Un=

Anden Scene.

Mad. Wrenpriis (allene.)

Den fordomte Urtekrammer skal jeg nu ved alle
 Leiligheder have paa min Tasterken. Det er dog be-
 synderligt, at de ikke kan lade den salig Mand ligge
 i Ro i sin Grav. Kan det ikke være ligemeget en-
 ten han var Urtekrammer eller hvad han var? —
 (der høres et Klammerie udenfor.) Hvad er det for en
 Alarm? — (hun ringer.) Det er nok Mosis Mag-
 nus igjen, der gjør Narrestreger?

(Hun ringer atter.)

Tredie Scene.

Mad. Wrenpriis. Mogens.

Mogens.

Der er Nvisen, naadige Frue!

(Han lægger den paa Natbordet.)

Mad. Wrenpriis.

Hvad var det for en Alarm du gjorde derude i
 Antichambret? min kjære Magnus!

Mogens.

Det var en Tølper, en Stud, en Grobian,
 naadige Frue, som jeg maatte lære Mores, maatte jeg.

Mad. Wrenpriis.

Hvem var det da?

M o s

Mogens.

Jh det var — o! jeg maae blive gal over en saadan Ejel, maae jeg — det var Budet med Avisen, han bragte en Qvittering for forrige Aar, gjorde han.

Mad. Erenpriis.

Saa den skal jo betales?

Mogens.

Det er sandt, men den var ikke til os, var den ikke.

Mad. Erenpriis.

Hvem var den da til?

Mogens.

Saa det maae Gud i Himmelen vide. Han spurgte efter Madame Erenpriis, og jeg svarte ham at her boede ingen Madam Erenpriis, sagde jeg, men at her boede derimod en Frue Erenpriis, sagde jeg. Saa sagde han, at det var det samme, sagde han. Nei, svarte jeg, det er en Fandens Forfæls, sagde jeg. Saa toeg jeg Qvitteringen fra ham, og saae paa den, gjorde jeg. Og saa stod der — o! jeg vil døe paa at det er Ondskab af dem der henne paa Adresse-Contoiret, vil jeg — saa stoed der, min Ejel! med rene og tydelige Ord: Til Urtekrammer Enken Madame Erenpriis, stod der. Men saa maae Fruen troe at jeg blev gal i Parykken, blev jeg; og saa sagde jeg ham at han kunde gaae Fanden i Bøld, og søge efter sin Madame Erenpriis, sagde jeg;

jeg; og saa fortalte jeg ham, at her ikke i de sidste tolv Aar havde boet nogen Madame Erenpreis her i Huset, sagde jeg; og at hun vel havde boet her eengang, men at hun var flyttet ud, sagde jeg, strax da Fruens salig Mand var død, og at Frue Erenpreis var flyttet ind igjen, sagde jeg, og saa jog jeg ham paa Døren, gjorde jeg.

Mad. Erenpreis.

Du er en Døsmer, Magnus! Kunde du ikke have sagt ham reent ud, at de en anden Gang maatte være mere høflige der henne; og saa havde den Præl været ude?

Mogens.

Nei, Frue! de Karle maae, min Troe! ikke have det saa fiint, maae de ikke, for saa forstaader de det ikke. Gid Fanden være deres Utefræmmer-Enke!

Mad. Erenpreis.

Det er godt, Magnus! gaae nu din Vej!

Mogens.

Om Forladelse, naadige Frue! jeg takker Fruen, gjør jeg, fordi hun har døbt mig om, har hun, og skildt mig ved det gemene Navn Mogens; men jeg ønskede dog gjerne at jeg kunde faae et andet Navn, gjorde jeg, for det Navn Magnus kan jeg inte ikke lide.

Mad. Erenpreis.

Hvorfor ikke det?

M o

Mogens.

Jeg har gaaet i Latine Skoole i et halvt Aars Tid, har jeg, og der herte jeg, at mine Kammerater sagde, at alle de der havde faaet det Tilnavn Magnus, havde været nogle Epidsbuber, Kjeltringer og Røvere, sagde de; og tilmed saa kjender jeg en Toldfisenter, gjør jeg, som ogsaa hedder Magnus, og disse Toldbetjenter kan jeg for min Død ikke lide, for de bedrøver saa mange Uffelige Borgersfolk, gjør de.

Mad. Erenpreis.

Hvad vilde du da hede, naar du nu skulde have et andet Navn?

Mogens.

Ga, seer Fruen, jeg er saa lidt curiøss, er jeg. Jeg stoed nu i to Aar som Dreng i Urteboden hos den salig Herre, gjorde jeg.

Mad. Erenpreis.

Det kommer jo ikke Sagen ved?

Mogens.

Jo det gjør, naadige Frue, gjør det. Kunde nu den naadige Frue ikke ligesaa glerne kalde mig Allehaande eller Ingefær, eller saadant noget, for saa erindrebe dette Navn mig om hvad jeg havde været, gjorde det; og jeg husker saa godt, gjør jeg, hvad den gode Herre saa tidt sagde, at man aldrig burde skamme sig ved hvad man havde været, sagde han.

Mad.

Mad.

Mad. Wrenpriis.

Du er en Slynge! Magnus! og gjorde jeg dig
din Ret, saa joeg jeg dig af mit Liberi.

Mogens.

Det var bedre om Fruen joeg Libriet af mig,
var det; for det er saa gammelt, er det. Ellers
har jeg min Troe inte ikke sagt noget for at lade
Fruen høre, hvad hun har været, har jeg ikke.

Mad. Wrenpriis.

Fort herud, Slynge!

(Han gaar.)

Fjerde Scene.

Madame Wrenpriis (allene.)

Atter en uforkammet Næsviis! Jeg troer at
Verden har sammensvoeret sig imod mig; og min
jaukede Stisfætter er nok Hovedet for dette gemene
Complot.

Femte Scene.

Mad. Wrenpriis. Mogens.

Mogens.

Herr Sikketeer Stram vilde gjøre sin Opvart-
ning, vilde han.

Mad. Wrenpriis.

Luf op, og heed ham komme ind.

(Mogens aabner Døren, og naar Secretairen er kommen
ind, gaar han ud.)

Siet-

Sjette Scene.

Madame Wrenpriis. Stram.

Stram.

Underdanige Tjener! min charmantе Frue.

Mad. Wrenpriis.

Tjenerinde, kjere Stram! Men, hvorledes er det fat? Det er jo over fjorten Dage siden De lagde Sorgen for Deres salig Kone; hvorfor er De da nu saa sort?

Stram.

Af to Marsager. — For det første er der i Dag anlagt en dyb Høfforg paa tre Uger —

Mad. Wrenpriis.

Hvad siger De?

Stram.

Intet andet end hvad Naisen siger.

Mad. Wrenpriis

(tager Naisen og læser.)

Min Gud! og vi skal spise hos Commmerceraadens til Middag.

(Hun ringer af alle Kræfter.)

Syvende Scene.

De Forrige. Mogens.

Mad. Wrenpriis.

Hør, Magnus! spring mig strax ind her næst ved til min Skræder, og beed ham at han paa Dje-
blis

blikket kommer ind til mig. Han maae slet ikke op-
holde sig. Hører du? Skynd dig, alt hvad du kan!

(Mogens gaar, og i det samme kommer Agnete ind.)

Attende Scene.

Mad. Wrenpriis. Stram. Agnete.

Agnete.

Her har jeg det, som Fruen befalede mig at kjøbe.

Mad. Wrenpriis.

Det er godt, Nette! Kom strax og løs mig dette
Livbaand af, og giv mig det sorte igjen! Om For-
ladelse Herr Secretair! at jeg er saa frie i Deres
Nærværelse.

Stram.

Jeg beder Dem at benytte Dem af Deres Fri-
hed. Det er desuden en Lykke, som mangfoldige
ville misunde mig, at indlades ved en Kjøb Dames
Toilette.

Mad. Wrenpriis.

De smigrer, Herr Secretaire! — (Til Agnete,
som har bragt hende det sorte Baand.) Jeg skal nok
hjælpe mig selv, Nette! Gaae strax op til Charlotte,
og sig hende, at der er Høfforg, og at hun maae
klæde sig derefter. Og bring mig saa begge vores
sorte Silkekledninger ned fra Garderoben! Og hør:
glem ikke at sive sorte Baand i min Nattrøje.

(Agnete gaar.)

Niende Scene.

Mad. Wrenpriis. Stram.

Stram.

Vil De tillade mig at forrette Deres Kammers
piges Forretning?

Mad. Wrenpriis.

Jeg takker Dem, kjære Stram! De er saa vant
til at assistere mig, at jeg ikke kan undslaae mig for
at modtage Deres Tilbud.

Stram

(binder det sorte Piobaand om hende.)

Hvilken Taille! Gratierne selv kunne ikke have
den nydeligere.

Mad. Wrenpriis.

Immer den samme spøgende, flygtige Coridon,
som for tyve Aar siden. Hvem skulde sige om Dem,
at De er tredsindstyve Aar gammel?

Stram.

Og, om Dem, min Charmante! Skulde man
troe, at De ikke endnu havde opnaaet Deres tredivte
Aar.

Mad. Wrenpriis.

Imidlertid kom vi fra det, som De vilde have
sagt. For det første, sagde De, er der i Dag an-
lagt Hofforg.

Stram.

Og for det andet har jeg sørgelige Tidender at
berette Dem.

Mad.

Mad. Vrenpriis.

Saa? og hvori bestaaer de?

Stram.

Bores Plan i Henseende til Charlotte ryger t
 Pyset. Hør engang hvad den forbandede samvittig-
 hedsfulde Præst i Jylland skriver: (han tager et Brev
 op af Lommen og læser.) "Indsluttet følger den for-
 "langte Døbeattest for Jomfrue Charlotte Vren-
 "priis, men saasom min Samvittighed forbyder mig
 "at gjøre hende to Aar yngre, end hun virkelig er,
 "saa sendes den mig tiltænkte Hundrede-Rigsdalers
 "Seddel ogsaa hermed tilbage." — Sid Ganden ha-
 ve en saadan Samvittighed, der ikke lader sig be-
 væge ved Hundrede-Rigsdalers Sedler!

Mad. Vrenpriis.

Men kan Planen derfor ikke iværksættes?

Stram.

Banffelig, min Charmante! Jomfrue Charlotte
 er saa forbandet kræsen i sit Valg. Dersom vi hav-
 de faaet den fordomte Attest, saa havde vi i det
 mindste vundet to Aar. I den Tid kunde man dog
 vel sagte have faaet udmonderet en eller anden Aar,
 der kunde have stultet hende i Dinene, og som hav-
 de ladet sig affordere i Henseende til hendes Arve-
 midler; endstjændt det hidindtil ikke har villet gaae an.

Mad. Vrenpriis.

Er der da intet Middel tilovers, kjære Stram?

Q 2

Stram.

Stram.

Eet, men farligt. Nemlig at supprimere Codicillen eller det sidste Tilleg til Deres salig Mand's Testamente. Som Formynder for Jomfrue Charlotten, og hendes salig Faders Fortroelige, har jeg den i Hænde, men maaskee een eller anden kan vide Indholden deraf.

Mad. Erenpriis.

Og De tager i Betænkning at brænde den op, blot af Frygt for Bagvaskelsen?

Stram.

Secrétaire Stram har aldrig frygtet for Bagvaskelsen; men han vilde gjerne vide hvad han faaer til Gjengjeldelse derved. Altsaa maae jeg spørge Dem, min Charmante! Bliver Deres Haand og Hjerte Belønningen for det lille Skalkestykke?

Mad. Erenpriis.

Skjælsnæst! Du veed hvor store Udkomster du har til begge Delene. Hjertet har du; Haanden følger villig efter.

Stram

(leverer hende et Papiir.)

Velan da! dette offres da til Venus paa Kjærligheds Altar.

Mad. Erenpriis.

(Seer paa det og rider det i mange Stykker.)

Og herved forsikrer jeg da Dem og mig en aarlig

lig

lig Indkomst af to tusende Rigsdaler, som vi dog i det mindste beholder, om endog Charlottes tilkommende Brudgom ikke skulde ville lade sig affordere og afflaae en Deel af Kapitalen.

Stram.

Hare vi havde en Brudgom til hende; men De tillader dog vel ikke, at hun faaer den unge Reinhard?

Mad. Erenpreis.

Kan De troe det? En Mand, der er saa utaaeligt stolt, at han synes at see al Verden over Hovedet. Desuden troer jeg at Charlotte kan gjøre et langt bedre Partie end med en Isenfremmer.

Stram.

Upaatvivlelig. Mangen en fornemme Mand har allerede forgjeves heilet til hende; og dog et det netop et saadant Partie hun bør gjøre, thi derved forskaffer man sig i Nødstilfælde et Rygstød.

Mad. Erenpreis.

Og man faaer en Rettighed til at give sig en vigtig Mue, som er en meget betydelig Omstændighed. Naar man ved sin Indflydelse kan udrette eet eller andet ved Hoffet; hjelpe een eller anden til en lille Tjeneste; eller og lægge Hindringer i Veien for dem, da først er det at man faaer Ansæelse i Verden.

Stram.

De er sin, som Politiken, mr Charmante!

Mad.

Mad. Vrenpriis.

Glem ikke Dem selv, kjære Stram, De er jo listig, som Kabalen.

Stram.

Altsaa bliver vores Giftermaal ingen Mesalliance. Kabalen og Politiken har altid været Egtesfolk.

Mad. Vrenpriis.

I det mindste har de levet som Egtesfolk med hinanden.

Tiende Scene.

De Forrige. Mogens

(med sort Flor om den hoire Arm.)

Mogens.

Mester Rose lod formelde sin Compliment, gjorde han.

Mad. Vrenpriis.

Hvorledes er det at du har skabt dig ud?

Mogens.

Hvad befaler den naadige Frue? Det forstaar jeg inde ikke.

Stram.

Hvad betyder det Flor du har om Armen?

Mogens.

Hofforg, Herr Siffeteer!

Mad. Vrenpriis.

Hvor kommer din Nar til at bære Hofforg?

Mo

Mogens.

Meget naturlig, fordi jeg er en Borgermands Søn, er jeg, og min Fader var en god Borger i Kjøbenhavn, var han, med adelige Privilegier, og boede i Peder Madsens Gang og handlede med Læsker, gjorde han. Og dernæst tog jeg dette Flor om Armen til Vre for mit Herskab, gjorde jeg.

Mad. Vrenprits.

Og til Vre for dit Herskab er du saa god strax at plukke det Narrefias af dig.

Mogens

(tager Floret af sig.)

Herre Gud! naar det sidder paa Herskabet, saa er det fornemt, og sidder det paa en stakkels Tjener, saa hedder det Narrefias, gjør det; ret som en Tjener var et Fæ, og inte kunde føle ligesaa meget for den salige Marggrevinde som hans Herskab.

Mad. Vrenprits.

Monsieur Magnus behager at tie stille med sine Reflexioner, og udrette sit Vrende.

Mogens.

Det er sandt; Mester Rose lod formelde sin Compliment; han vilde komme strax, men jeg forhindrede ham, gjorde jeg.

Stram.

Det kan man kalde at gaae Vrender.

Mad.

Mad. Vrenpriis.

Hvorfor forhindrede du ham? Dosmer! da jeg dog befalte dig at skynde paa ham.

Mogens.

Det skal jeg sige Fruen, skal jeg: det var for hendes egen Honneurs Skyld, var det. Jeg kommer ind til Skræderen, gjør jeg, og saa sagde jeg ham mit Vrende, og saa staaer han op og vil trække sine Støvler paa, vil han. Men saa seer jeg i det samme, gjør jeg, til Lykke, at han havde, reventer talt, med Permission at sige, gule Skjæggs Buxer paa, havde han. Jeg blev heed om Drene, blev jeg, og skraalte: stop Mester! er han gal at komme i en fornemme Dames Huus med gule Buxer paa, naar der er Hofforg, sagde jeg? Hm! svarte han, og loe i Skjægget, en fornemme Dame! det huffede jeg saamænd ikke paa, sagde han. Ja lee kuns ikke, fjere Mester! sagde jeg, jeg vil give min Hals paa at han ikke faaer den Naade at røre min naadige Frue med en Finger, naar han har de gule Buxer paa, sagde jeg. Og saa gif han hen og klædte sig efter sin Stand, gjorde han.

Gram.

Saa! en Skræder efter sin Stand! det maae være brillant!

Mad. Vrenpriis.

Du er et Fæe, Magnus! i hvad jeg saa gjør
ved

ved dig. Kan du dog ikke eengang lære at gaae dine
Vrender ligesrem, uden at bekymre dig om andet?
Skal jeg da nu vente paa Skræderen til han faaer
flædt sig om?

Mogens.

Fruen skal ikke vente paa ham; men han venter
paa hende, for han staaer her ude i Antes-Kammeret,
gjør han.

Mad. Vrenpriis.

Og saa holder din Døsmer mig op med saa me-
gen Sladder?

Mogens.

Herre Gud! jeg maatte jo svare paa alle de
Spørgsmaale jeg fik, maatte jeg.

Mad. Vrenpriis.

Fort, lad ham komme ind; og løb saa op til
Nette, og spørg hende hvor hun bliver af med —
Naa der er hun.

(Agnette kommer ind og lægger Klæderne fra sig paa en
Stoel, og gaar. Mogens gaar ud, og aabner Døren
for Skræderen.)

Ellevte Scene.

Mad. Vrenpriis. Stram. Rose.

Mad. Vrenpriis.

Det havde været bedre at han havde kommet som
han var, Mester! end at han har opholdt mig med
at flæde sig om.

Rose.

Rose.
Naadige Frue! jeg frygtede for at støde an imod
Etiquetten.

Stram.
Ha ha ha! saa kommer da Etiquetten ogsaa
Skæderne ved?

Mad. Er en priis.

Bravo! Bravo! kjære Stram!

(De lee begge.)

Rose.
De har fuldkommen Ret i at lee. Jeg leer selv
saa tidt ad disse Narrestreger.

Stram.

Saa De leer selv deraf? Det er, ved Gud!
herligt. (Leer.) O lee med, min Charmante!

(De lee begge.)

Rose.

Ja rigtig nok leer jeg deraf. Seer De, jeg
tænker som saa: Naar Kongen og hans Familie læg-
ger Sorg an, saa er det enten for en Vekjendt eller
for en Beslægtet, eller ogsaa har de andre Marsager
derfor; og saa maae de Folk, som de har til deres
daglige Opvartning, ogsaa gaae med sorte Klæder.
Alt dette kan jeg finde mig i; men hvad Fanden
kommer det Folk i Byen ved? tænker jeg. Seer
De: da jeg mistede min første salig Kone, saa gav
jeg mine Folk Sørgeklæder, efter god gammel Skik.

og Brug, og dem maatte de gaae med. Men nu
boer der tre Familier i mit Huus foruden mig, og
om nu disse ogsaa havde lagt Sorg an, saa havde
jeg sagt om dem, at de vare nogle Narre.

Mad. Vrenpreis.

Om Forladelse, Mester! hvorfor klæder han sig
da selv som en Nar?

(Hun leer.)

Stram.

Charmant! min Naadige!

(Heer.)

Rose.

Jeg ventede mig dette vittige Spørgsmaal. Det
er fordi jeg og Folk af min Profession maae leve af
Verdens Daarlighed; og dersom alle Folk paa eens
gang bleve kloge, saa sulde vi ihjel. Derfor gjør
jeg selv saadanne Narrestreger med.

Stram.

Mester Rose forstaaer sig nok bedre paa at til-
kjere Klæder end den fine Verdens Levemaade?

Rose.

Af et forskaarent Arbejde er det vanskeligt at
faae noget godt ud; og den fine Verdens Levemaade
er saa forskaaret, at jeg vil see paa den Mester, der
kan gjøre noget fornuftigt af den.

Mad. Vrenpreis.

Ja, her er andet at bestille end at ræsonneren
i Taaget. Her er Hastarbejde, Mester! Min Datter
og jeg skal spise til Middag hos min Svoger

Com:

Commerceraad Reinhard; og vores sorte Klæder ere ikke saaledes at vi kan bruge dem. See her!

(Hun viser ham Klæderne.)

Rose.

Her er saa meget kort Tid, kun et Par Timer. Det er ikke mueligt at faae to Klædninger ændret paa saadant et Øeblik. (Seer paa Klæderne.) Ja jeg seer nok hvad der fattes dem, og jeg vil see hvad jeg kan gjøre ved Jomfruens; men Fruen kunde vel sagte bruge sin for een Gang; hun er dog en gammel Kone.

Mad. Vrenpriis.

Han er sandelig meget høflig, Monsieur Rose!

Stram.

Er han gal? Mester! Kan Fruen gaae med en Kjole, som skal snøres bag til. Skal der ikke et Halsbelad omkring med Garnering? og hvem Fanden bruger Robearmer nu, undtagen til Cour? og veed han da ikke, at der skal lange Ermer i Kjolerne?

Mad. Vrenpriis.

De har Ret, Herr Secretaire! man er ilde færen med disse Haandværksfolk, de har ingen Smag, ingen Skjønsmhed. Veed han hvad, Mester! Kjolerne maae gøres i Stand, hvorledes han saa bærer sig ad.

Rose.

Det er mig umueligt at skaffe Dem mere end den ene,

een, thi et Par af mine beste Svende ere syge, og jeg har saa overmaade meget at bestille med denne Hofforg.

Stram.

Ja saa tag da fat paa Fruens først. Beed De hvad De kan gjøre, min Charmante! De kan laane en sort Kjole til Deres Datter hos Madamen, som boer her oven paa.

Rose.

Hvorledes vilde den klæde Jomfruen? De husker dog vel, at Madamen har en lille Skavank i Ryggen, og at Kjolen er gjort derefter?

Mad. Grenpreis.

Lad det være min Sag, Mester! Den rækker sig nok ud, naar hun faaer den paa Kroppen.

Rose.

Desuden er denne Madame for corpulent. Hendes Klæder vilde bedre passe Fruen end Jomfruen.

Stram.

Er han gal? Mester! vil han at Fruen skal gaae som et Spektakel?

Mad. Grenpreis.

Vil han kun behage at gjøre som jeg vil have det. Altsaa, om to Timer faaer jeg min Kjole?

Rose.

Ja, naadige Frue! men førend at Jomfrue Charlotte skal gaae som et Spektakel, for skal jeg

jeg skaffe hende en Kjole som passer hende. Det tilslader De dog vel?

Mad. Wrenpriis.

Ja det maae han gjerne gjøre, Mester! Skynd sig nu! Farvel!

Rose

(tager Klæderne paa Armen.)

Maae Deres Tjener ikke bringe Kjolerne ind til mig?

Stram.

Dem ville jeg saamænd bære selv, om jeg var Skræder.

Mad. Wrenpriis.

Verden er forkeert. Ja lad da kun min Tjener bære dem. Farvel, Mester!

Rose.

Jeg kan endelig fikke min Dreng efter dem, naar det inkommoderer. Adieu! naadige Frue!

(Gaar.)

F o l v t e S c e n e.

Mad. Wrenpriis. Stram.

Mad. Wrenpriis.

Jeg kan da vel være roelig, kjære Stram! og sikker paa at have de halve Renter af min Mand's efterladte Capital?

Stram.

Upaarvivselig. Testamentets Indhold siger det med

med rene Ord, at Kenterne, saa længe De lever, skal deses i lige Dele inellem Dem og Deres Datter. Det var det fordomte Tillæg til Deres Mands Testamente, der saaledes beskjerer Dem Deres Indkomster. Det var ogsaa, om jeg maade sige det, eenfoldigt af Dem, at De antog hans Tilbud at gifte sig med ham uden Fælleskab i Formue.

Mad. Tren priis.

Ganske rigtig. Men jeg insinuerede mig dog saa meget hos ham, at han, kort efter vores Giftmaal, gjorde et Testamente, der var saa favoriseret for mig. Hvad Bremser der siden har stukket ham, at han to Aar derefter forandrede det, kan jeg ikke vide.

Stram.

Jeg ikke heller, min Charmante! men mærkværdigt er det, at det skede paa samme Tid, som han forbød Capitainen sit Huus. Imidlertid er det godt at vi nu har revet dette saa farlige Document i Stykker; thi Folkesnaal siger intet, naar Beviser mangle; med den Sag er vi nu i Rigtighed; og med en Stidsdatter behøver man beenden ikke at handle saa delicat.

Tret:

Trettende Scene.

De Forrige. Mogens.

Mogens.

Kræmmer Reinhard er her uden for, og siger at han vilde tale med Madamen, vilde han, men jeg sagde, at han meente nok Fruen, sagde jeg.

Mad. Erenpriis.

Han har nu altid sin egen Maade at tale paa.

Stram.

Han har ikke engang saa megen Ambition, som der behøves til at blive Robemester.

Mogens.

Jeg sagde ogsaa til ham, at det var uanstændigt at tale saadant om en fornemme Dame, sagde jeg; men saa loe han, og bad mig holde Munden, gjorde han, og spurgte mig, om det var nogen Skam at være Madame, sagde han, og om en Kone, der solgte Svedsker, ikke kunde være ligesaa god som den bedste Geheimeraadinde, sagde han; og saa sagde jeg, at han kunde faae en Ulykke for sin Mund, i Fald Fruen hørte det, sagde jeg.

Mad. Erenpriis.

Og du skulde faae en Ulykke for din Mund, min gode Magnus! og ikke besfatte dig med at resonere om det der ikke kommer dig ved.

Stram.

Stram.

De tillader at jeg gaaer, min Charmante! men
De maae endelig give ham et bestemt Svar.

Mad. Vrenpriis.

Det forstaaer sig. Farvel! kjere Stram!

Stram.

Deres Tjener! min Charmante! om en halv
Time har De mig her igjen, for at høre, hvorle-
des Reinhard har modtaget Deres Afslag.

Mad. Vrenpriis.

De er mig velkommen til alle Tider. Farvel!
(til Mogens.) Seed Monsieur Reinhard komme ind.

(Stram gaaer, og Mogens ligeledes, efterat han har aab-
net Døren for Reinhard.)

Fjortende Scene.

Mad. Vrenpriis. Reinhard.

Reinhard.

Yrbødige Tjener! hvorledes befinder Madamen
sig?

Mad. Vrenpriis.

Tjenerinde! Monsieur Reinhard! De har for-
modentligen nye Prøver af Staalearbejde at vise
mig. Engelsk maae det være, det siger jeg Dem.

Reinhard.

Denne Gang er mit Vrende af en ganske an-
den Vessæffenhed.

Zeibergs Skuespil. 2den Deel. N

Mad.

Mad. Erenpriis.

Apropos! De har vel ikke læst Avisen i Dag?

Reinhard.

Jo jeg har. Der er intet nyt.

Mad. Erenpriis.

Ikke det? De spiser da ventelig ikke hos Deres Fader til Middag?

Reinhard.

Jo visselig; og jeg haaber der at have den Ære at see Dem og Deres Jomfrue Datter.

Mad. Erenpriis.

De agter da formodentlig at klæde sig om inden Middag?

Reinhard.

Jeg troer at være saa anstændig klædt, at det ikke skal være fornødent.

Mad. Erenpriis.

Altsaa veed De vel ikke, at der er anlagt Hofforg i Dag?

Reinhard.

Jeg veed det meget vel; men jeg veed ogsaa, at jeg er Borger og ikke Hofmand; og at min Klæde-
dragt altsaa rene og allene berøer paa mine egne Læder.

Mad. Erenpriis.

Men en Borger i Kjøbenhavn er en Mand af Stand.

Rein-

Reinhard.

Min Stand er at være en ærlig Mand; og det er jeg ikke, naar jeg lyver mig en Rang til, som jeg ikke har, og som ikke kan tilveiebringe mig nogen virkelig Hæder; og den indbildte Hæder trænger jeg ikke til.

Mad. Trenpits.

Sætter De da en Vre i at udmærke Dem fra alle andre Mennesker? uden at tale om mangfoldige andre Indvendinger, som jeg i denne Materie kunde gjøre Dem.

Reinhard.

Jeg troer neppe, at De vil kunde gjøre mig nogen eeneste Indvending, der kan synes at have nogen Grund, uden netop denne; og hertil svarer jeg, at jeg stræber efter, ikke at udmærke mig med noget ondt. Det staaer ikke mig selv an at sige, om jeg udmærker mig med noget godt; men denne Udmærkelse bliver i det høieste ikke andet end en Eærlighed, som jeg har mine meget vigtige Grunde for at beholde.

Mad. Trenpits.

Jeg har dog hørt, at man burde lempe sig efter Tiderne, og rette sig efter de Folk, som man lever iblandt.

Reinhard.

Ganske rigtig; men ikke efter Tidernes og Folkernes Daarlighed.

A 2

Mad.

Mad. Wrenpriis.

De maae være i et melankolsk Lune, siden De kalder en saa ligegyldig Handling for Daarlighed.

Reinhard.

Den er sandelig ikke ligegyldig. Den der har seet lidet i Verden vil let have bemærket, at den almindelig herskende Fattigdom reiser sig fornemmelig af den daarlige Forsængelighed at ville efterabe og nærme sig til Hoffet, og agere stoer. Af samme Rilde reiser sig ogsaa disse Tidens fordærvede Tænkesmaade, Mandfolkens Qvindagtighed, Fruentimmernes Flanevorenhed, og den almindelige skammelige Fordom, at en karakteriseret Nar, om han endog desuden var en slet Karl, i alle offentlige Samqvem nyder langt større Agtelse end den retskafne og fornustige Vorger. En karakteriseret Mand, der har sande Fortjenester, er en Guldmünt; den der mangler Fortjenester er dog at ansee, som en autoriseret Bankofseddel, der har sin Værdie, hvorfor vi ere forbundne at modtage den; men de, der selv tilegne sig en Rang og Anseelse, som ikke tilkommer dem, de staae i Klasse med falske Penge, der bør konfiskeres, hvor de forefindes.

Mad. Wrenpriis.

Jeg er bange for at De gaaer saa dybt ind i Moralen, at De ikke finder ud igjen; og derover mister

mister jeg den Fornøielse at høre, hvad det er for et Vrende, der har bragt Dem hid til mig i Dag.

Reinhard.

Jeg beder om Forladelse. De har selv ledet mig til denne Digression. Jeg vil da altsaa uden Ophold komme til mit Vrende, der sandelig er alt for vigtigt til, at jeg skulde glemme det. Jeg kommer her altsaa for at anmode Dem, om et endeligt Svar paa min Begjering.

Mad. Vrenpriis.

Angaaende min Stifdatter, formodentlig?

Reinhard.

Ganske rigtig.

Mad. Vrenpriis.

Jeg maae sige Dem reent ud, Monsieur Reinhard! at Deres Tænkemaade slet ikke stemmer overens med min.

Reinhard.

Men desto meere med Jomfrue Charlottes; og det synes mig at være det vigtigste.

Mad. Vrenpriis.

De flatterer i det mindste ikke. Min Datter har desuden andre Udsigter.

Reinhard.

Deres Datter sikkert ikke; at hun elsker mig, derom er jeg overbevist. Hvad Udsigter De selv har, er mig ubekjendt og ligegyldigt.

Mad.

Mad. Erenpriis.

Immer bedre! Kort at fortælle: jeg maae reent ud sige Dem, at dette Partie ikke er anstændigt for Charlotte.

Reinhard.

Det skulde jeg dog formode. Gensfrue Charlotte har Midler, og De veed, at jeg kan vente mig det samme efter min Fader. Desuden sidder jeg selv i en saadan Næring, at jeg kan underholde hende, om hun end ikke eiede een Skilling.

Mad. Erenpriis.

Det er heller ikke Deres Normue, jeg taler om.

Reinhard.

Ikke det? og dog skulde Partiet ikke være anstændigt? Jeg forstaaer Dem; men at en Kræmmerdatter ikke skulde være et anstændigt Partie for en Kræmmer, det ventede jeg mindst at høre af en Kræmmer-Enke.

Mad. Erenpriis.

De er impertinent, Monsieur Reinhard!

Reinhard.

Er det impertinent at sige Sandhed, naar man nødes dertil, saa har Madamen ret.

Mad. Erenpriis.

Madamen! — De har ingen Levemaade, Monsieur Reinhard! veed De det.

Rein

Reinhard.

Det er een af de Ting, som jeg er stolt af. Det, som man nu omstunder kalder Levemaade, er at lyve sig Tanker, Følelser, Stand, Formue og andet saadant til, som man ikke har, og den Sort Levemaade skyer jeg som en Pest.

Mad. Trenchpriis.

Man kan see det paa Dem, at De skyer den fine Levemaade, som en Pest.

Reinhard.

Begreberne om fint og grovt ere forskjellige. Ofte stikker der en grov Knold inden for en fin Galledragt; og man har fortalt mig om sin Opførsel paa Bal paré, som man vilde have kaldet grov i Skibstrædet eller paa Vandkonsten.

Mad. Trenchpriis.

Har De noget videre at forlange af mig?

Reinhard.

Deres endelige Svar, Madame!

Mad. Trenchpriis.

Det har De faaet, Monsieur!

Reinhard.

Altsaa et Afslag?

Mad. Trenchpriis.

Hvad De behager at kalde det. Men min Datter faaer De ikke.

Rein:

Reinhard.

Og Marsagen? om jeg maa spørge.

Mad. Erenpreis.

Har jeg sagt Dem. Desuden skal min Datter ikke prostitueres ved hendes tilkommende Mandes Griller. Hun skal bruge Høfforg, naar andre gaar dermed.

Reinhard.

Det kan De overlade til hende og hendes tilkommende Mand at afgjøre.

Mad. Erenpreis.

Jeg takker; det vil jeg nok afgjøre. Overalt, De veed min Beslutning, som jeg ikke viger fra. Jeg erklærer Dem endnu eengang: Charlotte faaer De ikke. Verden er jo stor nok!

Reinhard.

Det veed jeg, men — betænk Dem! jeg beder meget derom, ikke for min, men for Deres egen Skyld, Madame!

Mad. Erenpreis.

De har megen Godhed for mig, Monsieur! men jeg erklærer Dem eengang for alle endnu, at De aldrig skal blive Eier af Charlotte.

Reinhard.

Velan da! jeg har gjort, hvad jeg burde. Jeg har villet erholde det af Deres Godhed, som jeg i al Fald kan nøde Dem til at give mig. Vi vil faae
at

at see, om jeg ikke har Midler i Hænde, der kan tvinge Dem til at forandre Deres Beslutning.

(Saaer.)

Femte Scene.

Mad. Wrenpriis (allene.)

Hvad i al Verden mon han vilde sige med disse Trudler, og hvad Midler kan han vel have i Hænde til at tvinge mig? Dette sætter mig i en stor Uro: lighed.

(Han ringer.)

Sextende Scene.

Mad. Wrenpriis. Mogens.

Mad. Wrenpriis.

Hør Magnus! spring strax hen til Secretaire Stram og sig til ham, at han maae komme til mig.

Mogens.

Men om Sikketeren ikke er hjemme, Frue! hvad skal jeg da sige til ham?

Mad. Wrenpriis.

Dosmer! saa skal du spørge, hvor han er, og søge ham op.

Mogens.

Nu forstaaer jeg det. (Saaer, men kommer tilbage.) Naadige Frue! jeg har een Ting at bede om.

Mad. Wrenpriis.

Kan du ikke bide med det, til du kommer hjem igjen?

M o.

Mogens.

Nei jeg kan ikke — naadige Frue! Herre Gud!
maae jeg dog ikke binde Floret om Armen igjen?
maae jeg?

Mad. Vrenpriis.

Jeg troer du er gal.

Mogens.

O det seer dog saa godt ud, gjør det, naar man
skal gaae et Vrende til en Dangs person for en for-
nemme Enke efter en simpel Borgermand.

Mad. Vrenpriis.

Uforskammede Knægt! vil du gaae, som jeg siger?

Mogens.

Om Forladelse! jeg gaaer, gjør jeg.

(Han vil gaae, men møder Secrétaire Stram i Døren.)

Syttende Scene.

De Forrige. Stram.

Stram.

Fortryd ikke paa, min Charmante! at jeg gaaer
lige ind; jeg fandt ingen i Korgemakket.

Mad. Vrenpriis.

De er velkommen, kjære Stram! — (til Mogens)
Gaae op til min Datter, Magnus! og beed hende
komme ned.

(Mogens gaaer.)

At.

Attende Scene.

Mad. Wrenpriis. Stram.

Mad. Wrenpriis.

Jeg vilde just have sendt Bud efter Dem, da De kom.

Stram.

Og jeg saae, at Reinhard gif hofra, derfor skyndte jeg mig herhid, for at høre, hvorledes han modtog Afslaget.

Mad. Wrenpriis.

Han truede mig med at tvinge mig til at samtykke i hans Giftermaal med Charlotte. Jeg er overmaade bange, naar jeg tænker paa, at hun just i Dag skylder sit tyvende Aar, og at det er derfor, at hendes Morbroder gjør et Tractement.

Stram.

Disse Trudsel frappe mig ogsaa; skøndt jeg har det Haab at de ikke ere farlige.

Mad. Wrenpriis.

Jeg haaber det ogsaa. Men sæt nu, at han har det i Hænde, som han truede med, hvad er der da for os at gjøre?

Stram.

Ja saa ere sandelig gode Raad dyre.

Mad. Wrenpriis.

Hør: jeg faaer et Indfald: det er haardt for mig,

mig, men det faaer ikke hjælpe. — Jeg opgiver alle mine Prætenſioner paa Dem; frie ſelv til Charlotte! ſaa kommer dog Vidlerne i gode Hænder.

Stram.

Min Charmante! betænk hvad De foreſlaaer! Har De glemt et ti Aars gammelt Vidne paa vor Fortroelighed? Skal vi kalde Himlens Straf ned over os?

Mad. Erenpreis.

Hu! ogsaa dette ſlaaer feil. Hør da: tael med hende! hun kommer ſtrar herved; ſom Formynder har De en Slags Rettighed til at raade hende; beed hende for hendes egen, for min, og for al Verdens Skyld, endnu i Dag at vælge ſig en Brudgom iblandt alle dem, ſom vi har foreſlaaet hende; og kan De finde et Par Narre endnu, ſaa proponeer dem frit! Men for alle Ting afmal Reinhard med den ſorteste Penſel! Jeg gaaer ind i denne Stue, hvor jeg kan høre alſeting. Kom ind til mig naaar De er færdig. Farvel ſaa længe, kjære Stram! og god Lykke til vores Forehavende!

(Gaaer.)

Aktende Scene.

Stram (allene.)

Kommer det an paa at maale med ſort, ſaa gad jeg nok ſee hvad fer en Hoffnog eller politiſk Rabal-
mager

mager der fører en bedre Pensel, end Secretaire
Stram.

Tyvende Scene.

Charlotte. Stram.

Charlotte.

Jeg troede at min Moder var her; hun har for-
langt at tale med mig.

Stram.

Hun har overdraget denne Commission til mig,
som Deres Formynders. De veed jeg elsker Dem.

Charlotte.

Det har De sagt mig hundrede Gange, just naar
De piinte mig meest.

Stram.

Jeg troer, at jeg har vlist det i Gjerningen. Jeg
var Deres Faders fortroeligste Ven. Kun en ene-
ste Gang i hans hele Levetid fornærmede han mit
Venskab, og det var den Gang, da han i sit Testa-
mente forordnede, at hans efterladte Capital skulde
nedsættes i Kongens Kasse, og de halve Renter aar-
lig udbetales til Deres Moder til hendes og Deres
Underholdning. Det skulde have blevet usigelig mere
fordeelagtigt for Dem, isald han havde overladt Be-
styrelsen af Deres Kapitaler til mig.

Stram.

Charlotte.

Min Fader maae dog have havt sine gylldige Aarsager, hvorfor han gjorde denne Bestemmelse.

Stram.

Aarsager har han nu vel havt, Skøndt jeg ikke vil indlade mig i at undersøge deres Gyldighed. Jeg var dog den Gang en rigtig Mand, Skøndt jeg siden ved uventede Uheld mistede min Formue, og blev sat ud af min Vei, saa at jeg nu maae leve af en Pension, som jeg efter lang og troe Tjeneste havde Været nok for at opnaae.

Charlotte.

Jeg har dog hørt at De mistede Deres Formue og Embede ved en Proces, hvori De blev dømt som en Nagerkarl.

Stram (høstet.)

Det er onde Mennesker! troe for alting ikke saadant! — Men tillad mig at rette lidet paa denne Buksel, som er kommen i Vorden. (Han tager et Gulerod op af Lommen med Kam, Pomade og Pudderqvast.) Behag at sidde ned, saa skal jeg strax rette den.

(Han flytter en Stool frem paa Theatret.)

Charlotte.

Om Forladelse! Herr Secretair! det skal nok blive gjort, naar jeg kommer op paa mit Kammer.

Stram.

Og saa maae De tillade mig at anmærke, at det
røde

røde Baand, som De har paa Deres Haar, sidder ikke godt, og passer ikke heller, siden der er Høfforg.

Charlotte.

Det bliver forandret siden, og — dersom det ikke var for at sœie min Stifmoder, saa klædte jeg mig sandelig ikke i Høfforg. Jeg troer ikke, at det er anstændigt for en Borgermands Datter at agere Hofdame.

Stram.

De tænker dog ogsaa alt for borgerligt, min smukke Myndling!

Charlotte.

Det gjør mig ingen Skam, skulde jeg troe; ifald De ellers ikke confunderer Borger og Pøbel med hinanden. Borger er en Væstitel, Pøbel er et Skjeldsord; og Folk af begge Sorter findes der lige saa vel i de høieste, som i de laveste Stænder.

Stram.

Kan vel være. Og aldrig har man kundet overtale Dem til at vise Deres Talenter i vores dramatiske Selskab, hvor Deres Moder spiller med saa megen Held.

Charlotte.

Jeg har hverken min Stifmoders Talenter eller Driftighed. Desuden troer jeg ikke, at det er min Bestemmelse at faase Tiden bort. Men, maae jeg spørge, om det ikke er andet, min Formynders har at tale med mig om?

Stram.

Stram.
 So vist. Jeg havde nær glemt det. De fylder i Dag Deres tyvende Aar. Jeg gratulerer.

Charlotte.
 Jeg takker, Herr Secretaire!

Stram.
 En Pige paa Deres Alder og med Deres Formue og øvrige gode Egenskaber bør ikke gaae længere ugift.

Charlotte.
 Jeg haster ikke. Finder De det at være en Feil, at jeg ikke endnu er gift, saa er Skylden allene hos Dem og min Stifmoder.

Stram.
 De tager feil, min Beste! Vi har givet Dem nok til at vælge iblandt.

Charlotte.
 Ganske rigtig, men ligger Narre. Den eeneste fornuftige Mand, der har tilbudet sig, og som mit Hjerte har valgt, nægter De mig.

Stram.
 Kjære Charlotte! Kalder De ham en fornuftig Mand? En Mand, der tænker paa intet mindre end at omstabe den hele Verden, og forbedre Guds Gjerninger!

Charlotte.
 Forlad mig! det er ikke Verden, men Verdens Laster

Laster og Daarligheder, som han vilde forandre og forbedre; og dem kalder De dog vel ikke Guds Gjær-
ninger?

Stram.

En Mand, der ikke tænker paa i mindste Maa-
de at arbejde sig ud af den Ringhed, hvori han har
nedkastet sig! der endogsaa leer af sin Fader, fordi
han er bleven Commerceraad!

Charlotte.

Deri har han Ret, siden hans Fader er fornuf-
tig nok til at lee med.

Stram.

En Mand, hvis Forsætning er saa slet, at han
behøver Deres Midler til at redde sig fra Ødelæg-
gelse og Slutterie.

Charlotte.

Om saa er, hvorpaa jeg dog tvivler, saa vil jeg
aldrig ønske at anvende mine Midler til noget bedre
Brug, end netop hertil.

Stram.

En Mand, der er saa haard, at han aldrig gi-
ver en Tigger een Skilling paa Gaden!

Charlotte.

Men som maaskee gjør mere godt i Mærke, end
De og Deres Lige ved Dagslys.

Stram.

Ja, hvad hans gode Gjærninger i Mærke angaaer,
Zeibergs Skuespil. 2den Deel. C da

da kan jeg vigtig nok skaffe Attester, derom fra det
hølv Snees Smaapiger.

Charlotte.

Min Herre! Er De betale for at bagvaske, saa
maae jeg tilskaae, at De gjør fyldest for Betalingen.

Stram. Sandhed er ikke Bagvaskelse; og hvad jeg har
sagt, er den rene Sandhed.

Charlotte.

Den forfæstede Ondskab, min Herre! og de skam-
meligste Løgne.

Stram.

Kort sagt: De kan vælge Dem en Mand, og
De maae vælge ham endnu i Dag. De skal have
frit Valg. Kun ikke Reinhard! det maae De vide.

Charlotte.

Og kort sagt, min Herre! mit Valg er gjort!
Reinhard og ingen anden. Det maae De vide.

Stram.

Er det Deres endelige Beslutning?

Charlotte.

Uforanderlig.

Stram.

Godt! vi vil faae at see, om ikke denne stolte
Nakke kan bukke.

Charlotte.

Banfeligt, min Herre!

Stram.

Stram.

Vi vil see! vi vil see!

(Han vil gaae.)

Charlotte.

Endnu eet min Herre! Tag De Deres Narre,
og reis til Marked med, hvorhen De behager! og
gør mig aldrig flere Forslag; thi en Proposition
fra Dem vil være nok til at overbevise mig om, at
den proponerede er en slet Karl.

Stram.

Neget godt, min Smukke! men Enden er ikke
endda. (Han gaar ind til Madame Verenpriis)

Ten og tyvende Scene.

Charlotte (allene.)

Saamænd en nydelig Formynder! hvorledes den
Slange har kundet insinuere sig i min Faders Ven-
skab, det begriber jeg ikke.

To og tyvende Scene.

Charlotte. Mogens.

Mogens

(Kommer ind med sit Floer i Haanden.)

Kjere, gode Jomfrue! De er nu saa iegod ale-
tid, er De; vil De ikke tillade mig at spørge Dem
til Raads i een Materie? vil De?

C 2

Char.

Charlotte.

Meget gjerne.

Mogens.

Seer De, kjære Jomfrue! De veed jo at der er Hofforg? veed De? og jeg siger altid som saa, siger jeg, at en stakkels Tjener er just ikke noget Fæe, mere end andre, siger jeg; og saa binder jeg før dette sorte Floer om min høire Arm, gjør jeg, og kommer ind med et Vrende til den naadige Frue, gjør jeg; men saa skjelder hun mig for en Nar, gjør hun, og siger at jeg skal løse Floret af Armen, siger hun; og nu vil jeg da spørge Dem, min kjære gode Jomfrue! vil jeg, om dette er saa naragtigt af mig, da jeg dog seer saa mange løbe med Floer om Armen, gjør jeg?

Charlotte.

Ja vist er det, min gode Mogens! det passer sig slet ikke til et Liberie.

Mogens.

Ja siden De siger det, saa troer jeg det, gjør jeg; saa vil jeg da heller ikke bruge det, vil jeg. Men, seer De, saa tænkte jeg, noget bør jeg dog have, saavelsom andre Borgerfolk, tænkte jeg; og saa sagde jeg ved mig selv: Du kan binde sorte Baand i dine Skoe, sagde jeg; nei! sagde jeg, det seer ud, som om du havde sat dine Spænder paa Affestences huset, sagde jeg; og saa løb jeg hen til Iisenkræmmer

mer Reinhard og fik mig disse sorte Spænder i Skoene, gjorde jeg; og det kan dog vel gaae an, veed jeg?

Charlotte.

Du er en god Ubekat, Mogens. Du skulde lade saadant Fias være, for det passer sig ikke for dig. Dog, naar eet af to skal være, saa maae du hellere gaae med Spænderne end med Floret.

Mogens.

Maa, saa vil jeg da beholde dem, vil jeg. Jeg maae jo dog ogsaa være med i Sorgen, maae jeg, siden min gode Frue sørger; ellers var det jo en Skam for hende, var det. (Han vil gaae men kommer tilbage) Det er sandt, jeg havde nær glemt, hvad jeg skulde sige, havde jeg: Kræmmer Reinhard er her uden for, er han.

Charlotte.

Hvorfor loed du ham ikke komme ind?

Mogens.

Seer De: Jeg sagde ved mig selv: Gud veed, om du tør lade ham gaae ind, sagde jeg, for han har ingen Hofforg paa, sagde jeg.

Charlotte.

Dit Hoved er forrykt med den Hofforg! Lad ham strax komme ind!

(Mogens aabner Dorren og gaaer, naar Reinhard er kommen ind.)

Fre

Tre og tyvende Scene.

Charlotte. Reinhard.

Charlotte.

Forlad mig, at Tjeneren lod Dem staae saa længe udenfor.

Reinhard.

Skader ikke, min beste Charlotte! Jeg veed jeg seer Dem hos min Faders til Middag, men jeg har et vigtigt Ørende at udrette her i Huset, som jeg ikke har fundet opsætte saa længe.

Charlotte.

Og hvori bestaaer da dette Ørend?

Reinhard.

Først maae jeg spørge Dem; elsker De mig?

Charlotte.

Kan De tvivle derpaa?

Reinhard.

For Guds Skyld sig mig: har De noie nok overveiet Vigtigheden af det Skridt, naar man for binder sig med en Mand for Livs Tid?

Charlotte.

Troer De at jeg skulde være letsinelig nok til ikke at gjøre slige Betragtninger?

Reinhard.

Aldeles ikke. Men skulde vel ikke disse mange

rette

Stette Personer, som Deres Formynder og Stifmors
ded har villet binde Dem til, have givet mig, i De-
res Dine, en Vordie, som jeg ellers ikke kunde ha-
ve faaet?

Charlotte.

Mit Hjerter har valgt Dem; det maae være
Svar nok.

Reinhard.

Har da ikke en eller andens Ondskab opvakt no-
gen Tvivl hos Dem om min Nedelighed og retskafne
Tænkemaade?

Charlotte.

Søgt at opvække, det kan jeg ikke nægte. Men
jeg elsker Dem, det har jeg sagt, og sand Kjerlig-
hed kjender ikke til Mistroe.

Reinhard.

Kjender De da intet Menneſke, som De kunde
foretrække for mig?

Charlotte.

Det er kun ved flere Spørgsmaal af denne Art,
at De kan fornærme mig.

Reinhard.

Ved Gud! det er ikke min Hensigt; men jeg
vil, jeg maae see Dem lykkelig, om det end ſkulde
ſkee ved Opoffrelsen af min egen Lykke.

Char:

Charlotte.
Jeg haaber, at det ene ikke behøver at opoffres
for det andet.

Reinhard.

Velan da! saa er De min, baade for Gud og
Menneskene, og jeg vil see paa den Magt, der skal
adskille os.

Fire og tyvende Scene.

De Forrige. Mad. Erenpriis. Stram.

Mad. Erenpriis.

Her seer De den Magt, der skal adskille Dem.

Stram.

Vi vil see, vi vil see!

Reinhard.

Madam! Min Herre! jeg spørger Dem endnu
een Gang: vil De samtykke i mit Giftermaal med
Jomfrue Charlotte?

Mad. Erenpriis.

Aldrig i Evighed, Monsieur!

Stram.

Man har gode Grunde til at modsætte sig denne
Begjering.

Reinhard.

Denne er altsaa Deres uomstødelige Beslutning.

Mad. Erenpriis og Stram.

(Begge paa reengang.)

Ja.

Char

Charlotte.

Kjære Moder! betank Dem!

Mad. Vrenpriis.

Sic stille, Mamsell!

Reinhard.

Velan da! Jeg vilde spare Dem for en Ydmygelse, men De aftrvinger mig den. De behager altså at høre. (Han tager et Papir op af Lommen.) Deres salig Mand, Madame! og min Charlottes Fader, har ved en Codicil forandret sit Testamente, hvilket maaske være Dem bekjendt.

Stram.

Det er Usandhed; det veed jeg best, som hendes Formynders.

Reinhard.

Taalmodighed! om jeg maaske bede. Paa sit Yderste leverede han min Fader, som De veed er min Charlottes kjædelige Morbroder, et forseglet Brev, med Udskrift: "at aabnes paa min Datters tyvende Fødselsdag" og Datum, som just indtræffer i Dag. De behager at høre Brevet! (Læser.) "Uagtet jeg just ikke tvivler paa min Ven Strams Næderlighed" — det er Dem han taler om — "saa dog, da Menneskens Tankemaade er ubeständig, saa betros indlagde Document til min Svoger Reinhards Oplysning og Afbetjening i fornødent Tilfælde. Et ligegyldende Document har min Ven Stram i Hænde."

Mad.

Mad. Vrenpriis.

De spiller nok Comedie?

Reinhard.

Det staaer til mig, om det skal blive en Tragedie for somme. Hør nu Documentet. (Læser.) "Der som min eeneste Datter Charlotte fylber sit tyvende Aar, uden at være gift eller at have valgt sig en Brudgom, hvori aldeles ingen Tvang maae bruges, men hendes egen Tilbøielighed allene følges, da sættes hun i Kost i en brav Mands Huus; og i dette Tilfælde, samt om hun imod sin Villie skulde være tvungen til et Giftermaal, nyder min efterladte Kone ikke mere end fire hundrede Rigsdaler om Aaret, isteden for Halvdelen af alle Renterne, der, efter Testamentets Indhold, ere hende tilstaaede, men som hun vedbliver at nyde til Charlottes tyvende Aar. Skulde derimod Charlotte til den Tid enten være vel gift, eller have gjort et anstændigt Valg, hvori der hverken maae sees paa Rigdom eller Rang, da nyder den forommeldte min Kone eet tusende Rigsdaler aarlig saalænge hun lever, hvad enten hun saa er gift paa nye eller Enke."

Stram.

Det er et falskt Document; det paastaar jeg.

Reinhard.

Det er dog underskrevet af Bitterligheds Mand, som endnu lever.

Mad.

Mad. Trepriis.

Hvorledes hænger dette sammen? Det maa være
Bedragerie.

Stram (i Forlegenhed.)

Min Charmante! Sløfsen paa Deres Livbaand
er gaaet op. Lillad mig at binde den!

(Han binder Livbaandet igjen.)

Reinhard.

Det dependerer nu af Dem enten De vil have
de fire hundrede eller eet tusende Rigsdaler om Aaret.

Mad. Trepriis.

Hvad er herved at gjøre? kjære Stram!

Reinhard.

Det kunde i al Fald ogsaa beroe paa min Char-
lotte. Hun behøver kun at opsætte sit Ja til i
Morgen. Derved vinder hun sex hundrede Rigsdal-
er om Aaret.

Charlotte.

Det er ikke Deres Mening, Reinhard!

Reinhard.

Nei ved Gud! er det ikke; det forsikrer jeg. (Du
Mad. Trepriis.) De maa selv bestemme Deres Skjeb-
ne, Madame!

Mad. Trepriis.

Det hjælper ikke at staa imod. De har mit
Samtykke.

Stram.

Stram.

Og mit med; man maae gjøre en Dyd af Nodvendighed.

Mad. Vrenpriis.

Kjere Stram! Der har De min Haand. De har ærlig fortjent den, endskjønt vi vare uheldige denne Gang.

Stram.

Tusend Tak, min Charmante! Tusende Rigsdaler er bedre end intet. (Kysker hendes Haand.)

Reinhard.

Jeg gratulerer.

Charlotte.

Ligemaade.

Mad. Vrenpriis.

De behager altsaa herefter at kalde mig Frue! Monsieur.

Reinhard.

Fra Deres Bryllupsdag af, Madame!

Stram.

Og at følge Hof-Etiquetten, naar De kommer inden vores Dørre.

Reinhard.

Det lover jeg ikke. Jeg bliver heller derfra, og følger mine egne Griller.

Mad. Vrenpriis.

Som en gemeen Isenkrammer.

Rein-

Reinhard.

Der heller ikke er anstændigt Selskab for en Dams
me i den Stand, hvori De nu kommer.

Fem og tyvende Scene.

De Forrige. Mogens.

Mogens.

Her er en Dreng ude fra Mester Rose, er her.
Maae jeg lade ham komme ind? for han har sorte
Underklæder paa, har han.

Mad. Erenpriis.

Hvad vil han?

Mogens.

Han har en sort Kjole, har han; og siger, at
Jomfrue Charlotte skulde see, om hun kan bruge den,
siger han. Maae hun prøve den?

Mad. Erenpriis.

Det faaer du spørge hendes tilkommende Mand,
Monsieur Reinhard, om.

Mogens.

Herr Reinhard er Jomfruens tilkommende Mand,
er han? Saa gid Fanden gaae med sorte Spænder i
Skoene! saa er her jo Glæde i Huset!

(Han spænder Spænderne af Skoene.)

Charlotte.

Lad Drengen takke sin Mester og sig ham, at
jeg

jeg ikke behøver den sorte Kjole, siden jeg ikke agter at tage Hofførg paa i Dag.

Reinhard.

Bravo, min Veste! Lad os ærlig deeltage med Kongen og hans Familie i, hvad Sorg eller Glæde der rammer den! men lad os aldrig troe, at han tager os det ilde op, om vi forsømmer en Etiquette, der ved Hoffet kan være en Nødvendighed, men som bliver Narrestreger i Byen!

Stram.

Pøbselsnak! og Pøbseltænkemaade!

Chinafarerne.

Syngestykke i to Acter,

med

en Mellem-Act.

Ver

Personerne.

Bergström, China-Capitain.

Vilhelmine, hans Kjereste.

Merian, hendes Fader, Vært paa Tolbboden i Kjøbenhavn.

Moses, en Jøde, Merians Ven.

Ascher. } Jøder.
Ephraim. }

Birgitte, Kjelderpige.

Just, Buttelerer paa China.

Chor af Jøder.

Chor af Sæesolk.

Handlingen foregaaer deels paa Kjøbenhavns Tolbboed; deels i en Hauge ved Vartshuset sammesteds.

Første Akt.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller Kjøbenhavn's Toldbod; man seer en Mængde Jøder med Kifflerter at see need til Helsingør og vente paa Chinafarerens Ankomst. Man seer ogsaa af og til andre Folk, som ere bestfestede paa Toldsboden.)

Chor af Jøderne.

Leve Reverser und Botmerie,

Den Asiatiske Compagnie,

Och vi, och vi!

Verlierer man lidt,

Har man bisveilen doch lidt

Profit, Profit.

Leve Reverser und Botmerie,

Den Asiatiske Compagnie,

Och vi, och vi!

Ascher.

Bruder! pas paa! sey auf dein Huth!

Seer du dem ei? der Wind ist gut,

Schnart de maae komme.

Ephraim.

Schnart de maae komme.
 Har de ei Geld in deres komme,
 Schlabbe vi dem in Schlutterie.

Ascher.

Schlutterie.

Chor.

Schlutterie, Schlutterie!

Ephraim

(tager et Paptir op af kommen.)

Nach diesem har været
 Penger fourneret
 Und Waare leveret,
 Hvorpaa fortjenes hundred Procent.

Ascher.

Paa den Document?

Chor.

Oh scheent! oh scheent!

Ascher.

Doch Bruder!

Ephraim.

Was? Bruder!

Ascher.

Procesfer schal feres,
 Richterne schmeeres,
 Dispatcher opgieres,
 Hvat du da faaer zumleest, du schal see.

Ephraim.

Oh Jammer! au weh!

Chor.

Au weh! au weh!

Ephraim.

Ephraim.

Doch Bruder!

Ascher.

Was? Bruder!

Ephraim.

Alt hwat ich fourneerte,

Hwat ich leveerte,

Ich det asureerte.

Der ist doch etwas, troe mich, fortient.

Ascher.

Glück auf, das ist scheent!

Chor.

Oh scheent! oh scheent!

Leve Reverser und Botmerie,

Den Asiatische Compagnie,

Dch vi, och vi!

Verlierer man tidt,

Har man bisweisen doch tidt

Proffit, Proffit!

Leve Reverser und Botmerie,

Procuratorer und Schlutterie,

Dch vi, och vi!

Ascher.

Seer du dem ikke, du som har Rifferten?

Ephraim.

Ja, jeg seer dem miseel noch. De gaaer vel
snaart til Ankers; aber jeg troer ikke, at de kan
komme in Land ferend in Estermiddag, und vi kan
ikke bie paa dem, vi maae paa Veersen. Aktierne
vil noch stige.

I 2

Ascher.

Afcher.

Ja ha! hvem der kuns havde nogen; aber jeg har, vær en evig! solgt mine, und det for Rever^s.
Reev.

Ephraim.

Det er galt. Aber so fortiener du ogsaa paa dine mange Botmerier. Du har Captainen i dine Klee, und den er en fet Steeg.

Afcher.

Ja ja! aber han har, vær en evig! ogsaa faaet de reene contante Penge. Du har leveert Bahre, der falder, vær en evig! meere af ved den Handel, Bruder!

Ephraim.

Gut! aber so har jeg ogsaa kuns den eeneste Botmerie paa Skibs-Assistenten. Und fik han ikke firre-tive Rigsdaler in blanke Tiirskillinger? und forresten lauter gute Bahre.

Afcher.

Ja ja! vi kan, vær en evig! ikke saaledes schmeere dem fordærvede Bahre paa, som die Christen, uagtet vi har Skilden derfor. Derom siger Ostindiesarerne und Chinasarerne ogsaa, at de vil meget hellere handle med voreses Folk, end med deres egne. Og de har, vær en evig, Ret.

Ephraim.

O way über die Christen! de wille schmeere den
staf-

Staffels Assistent nogen fordærvet ved Viin paa. Men af mig fik han tree Ankere beste Cotte Viin, for jeg havde ingen Bordeaux. Und so fik han en Tende holsteenſk Herregaards Smer, nogen libſke Pelfer, to Mandals Lare, et Selv Uhr — var miſeel! af Larpents og Jergensens Uhre; alle de Danſke Konger und Dronninger und die Seelandſke Wiſper in Glas und Ramme. Man kunde miſeel klee de en heel Stue med dem; en Duſin Rayknapper; en Veſke med Vornholmske Diamanter, dem ſhulle du bare have ſeet, und ſo en Herbarium fifum.

Aſcher.

En Herbarium fifum? hvat er det for en Ding? Bruder! den kjender jeg, vær en evig! ikke.

Ephraim.

O, det er en alt for herlig Stikke! Det er, miſeel! en Samling af alle de Græs und Grevexter, ſom vorer paa den hele Jord. Dem bruger Chineſerne at male eſter paa Theetaſer. Und de ligger ſo peent und ſo ordentlig imellem til — til Kardus-papir; der var, miſeel! Karduspapir for meere end halvparten af, hvad jeg toeg for den. Troe mich Bruder! det er en koſtbar Schaz, nær den kommer vel til China.

Aſcher.

Ja, ſaa kan Aſſiſtenten heller ikke klage, at han ſo har ſaaet Valuta for ſin Vornmerie. Det er,
 var

var en evig! Vahre, som om det var Presenter til
Keiseren i Marocco.

Ephraim.

Jaa, maae du ikke sige det Bruder! und so vil
jeg, misseel! ogsaa have min Bogmerie reent betalt,
eller ogsaa . . .

Ascher.

Det samme siger jeg om Capitainen; betaler han
mich ikke hver Schilling, so schal han, var en evig!
ogsaa dandse in Schlutteriet, und det lige for hans
Kjerestes Nese.

Ephraim.

Hans Kjereste? har hun braf Geld?

Ascher.

Ne destværrer; hun er en fattig Pige. Der
schtaar hun, und seer ut efter Skibet! Ich kjender
hende ret godt. Und vores Moses, den gamle Re-
negat, som du veet nok, han er hendes Faders got Ven.
(Ascher gaar hen til Wilhelmine, som staaer i Daggrunden.)
Guten Dag, Jungfer! ich gratulire Sie?

Anden Scene.

De Forrige.

Wilhelmine, (som kommer frem.)

Wilhelmine.

Hvorned? Ascher! jeg veed ikke, hvorfor jeg
skal takke.

Ascher.

Na, na! Jungfer! troer hun ikke, at jeg kjen-

der

der Capitaine Berchstem? Jeg er, vær en evig!
hans got Ven, und om en Time er han i Wien.

Wilhelmine.

Jeg troer, Ascher! at De længe lige saa me-
get efter ham, som jeg.

Ascher.

Du! hvorfor ikke det? Det er dog saadan en
schmut Mand.

Wilhelmine.

Ja, naar han kun har brav Penge til Dem,
ellers —

Ephraim.

Ja, ja! Ascher har ogsaa været sin Velsæd
paa ham.

Wilhelmine.

Og det af bare Edelmødighed? Er det ikke sandt?

Ascher.

Jeg svarer Dem ja, Jungsfer! lidt Fordeel maae
man jo dog have. Det er jo det vi skal leve af.
Men (tager Uhr af Lommen.) Ephraim! vi maae paa
Beersen. Klokker er tolv. Kom lad os gaae. (raas
ber høit.) Paa Beersen! paa Beersen!

Alle Tøderne.

Paa Beersen, paa Beersen!

(De gaae efter Haanden bort.)

Tredie Scene.

Wilhelmine (allene.)

Altsaa kommer han dog, uagtet alle mine frygtelige Anelser. Hvor glad vil ikke denne Dag blive! Dog, Gud veed, om han kommer! om han er levende eller død? — Maragtige Pige! — Jo vist lever han! — Altid skal jeg nu forestille mig det værste, enten jeg saa har Marsag dertil, eller ikke.

Snart kommer han! jeg ham skal savne!
 Min Bøn har Himlens Gud bønhørt.
 Jeg skal ei meer den Elsker savne,
 Som Kjerlighed fra mig har ført.

Han gif — Saa hørte jeg ham sige:
 "Jeg gaaer og søge skal mit Brød;
 "Saa vinder jeg min elste Pige,
 "Hvis ikke, finder jeg min Død."

Han gif — Jeg ønskede Held ham følge;
 Jeg bad; — og Himlen Vinden bød,
 At vugge ham paa Havets Bølge,
 Som i det moderlige Skjød.

Nu kommer han: jeg ham skal savne!
 Min Bøn har Himlens Gud bønhørt.
 Jeg skal ei meer den Elsker savne,
 Som Kjerlighed fra mig har ført.

Fjerde Scene.

Wilhelmine. Virgitte.

Virgitte.

Funtus! — Nu har vi dem, Gomsrue! — om et Korteers Tid! De er alt gaaet til Aukers i Kenderen. Deres Fader staaer paa Altanen i Haugen, og seer efter dem med sin store Riffert.

Wilhelmine.

Kan han kjende Bergstrøm?

Virgitte.

Jo vist kan han kjende Bergstrøm og Just med, men han siger, at de seer saa dunkle ud som Saturnus og Brabanterne; — hvad det er for nogen Karle, veed jeg ikke. Chinasarere kan det ikke være, for de ere lystige Folk, og langt fra ikke dunkle. Men — jeg havde nær glemt, at Deres Fader bad mig sige til Dem, at De skulle komme op, naar De saae at Sluppen kom til Lands, for han vilde ikke, at De maatte tage imod Deres Kjæreste her nede.

Wilhelmine.

Hvad mon han kan have under det?

Virgitte.

Ja det maae De nok spørge om. De vil vel ogsaa adlyde ham, ligesaavel i dette, som i alt andet?

Wilhelmine.

Ja hvorfor ikke? er han ikke min Fader?

Vir

Virgitte.

Godt Jomfrue! men om nu Deres Fader vilde, at De ikke maatte faae Bergstrøm, kunde De da ogsaa adlyde ham?

Wilhelmine.

Det vilde være haardt, Virgitte! men endogsaa i dette Tilfælde skulde du see, at jeg havde Mod nok til at sætte min egen Lyksalighed tilside, for at sige ham.

Virgitte.

Men sæt nu, at Deres Fader fik den sære Grille — for hvad kan Folk ikke falde paa i denne søvnige Verden? — at ville gifte Dem med en gammel, skinnet, suurviet, gjerrig, vækbruden, jaloux, tungbåret og riig Ungkarl? Hvad ville De da sige til Deres Fader?

Wilhelmine.

Det er en anden Sag, Virgitte! i dette Tilfælde kan en Fader forbyde meget mere, end han kan befale.

Virgitte.

Det er dog vel, at Deres Lydighed har nogen Grændser. Jeg var saa bange for, at Deres Fader kunde faae Lyst til, at De skulde have den gamle Persersvend med Bukkestjæget.

Wilhelmine.

Hvorfor kan du ikke ligesaa gjerne sige: den gamle Moses?

Vir-

Virgitte.

Jh han er jo en Jøde.

Wilhelmine.

Har du derfor Rettighed til at nægte ham Agtelse? Kan han ikke være en brav Mand fordi han er en Jøde? Kanſkee du ſkulde have ondt ved at pille flere brave Folk ud i en af Byens Kirker, end i Synagogen. Nei Virgitte! Man ſiger at den ſtorſte Deel af Menneſkene ere onde; og er det ſandt, ſaa maae det være ſaaledes imellem de Chriſtne, ligesaa vel ſom i alle andre Religioner. — Hvor man finder en retſkaffen Mand, der maae man holde paa ham, enten han ſaa troer det vi troer, eller ikke. Og at Moſes er en retſkaffen Mand, det er jeg overbeviſt om.

Virgitte.

Jeg troer ſaamænd næſten det ſamme om ham, ſom De, og det juſt fordi jeg ſaa ofte har hørt, hvorledes han har talt for Dem, naar Deres Fader har vaklet, og gjerne ville have, at De ſkulde tage den rige Kammerraad; ſaa er jeg blevet ſaa glad, at jeg gjerne har kunnet kyſſe Jøden, uagtet hans lange Buſ... trr... nær havde jeg ſagt det Ord igjen.

Wilhelmine.

Ja dom da, hvormeget jeg maae holde af ham, og hvor glad jeg maae have været; og dobbelt føler jeg denne Glæde nu i dette Dieblif. O jeg er vis
paa

paa, at min Fader selv er i denne Stund inderlig glad over, at han ikke har overtalt mig. Kunde du ikke mærke det paa ham, Virgitte! om han var meget glad?

Virgitte.

Ja vist var han glad, Jomfrue! men det har ingen Art med de Gamle, naar de ere glade! nei, villige, vi veed bedre at tage Gavn af, hvad der fornøier os. Ikke sandt? Vi trodses begge to den hele Verden, om der er nogen gladere end vi, nu da vi om nogle faa Minuter skal see vores Kjerester, som saa længe har været borte fra os. Derfor staaer der ogsaa i Visen, . . . Ja, det er sandt, det klinger ikke uden vi synger den.

Virgitte.

Al Skabningens Herre os skabte til Lyst,
Og Glæden bød spire i Skabningens Bryst.

Wilhelmine.

Og Veien til Glæden han aaben lod staae,
For Rige og Arme, for Store og Smaa.

Begge.

Men nævn mig den Glæde, der mere er glad,
End Pigen, naar hun hos sin Elsker sad.

Wilhelmine.

Hiin Hofmand, som Verden gik altid imod,
Hvor hopper han munter! hvor danser hans Fod!

Virgitte.

Den Stjerne, han saae før paa andre med Harm,
Den tindrer nu paa hans fornøiede Barm.

Begge.

Begge.

Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Birgitte.

Fra Krigerens Hje, hvad straal'er for Glæds?
Hvi gaaer han fra Fælden saa glad som fra Dans?

Wilhelmine.

Han glæder sig ei for de Laurbar, han vandt,
Nei Døden han trodser, som Helten ei sandt.

Begge.

Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Wilhelmine.

Den Lærde, der udkjendt hængsler sin Tid,
Hvad er det ^{ham} ~~der~~ muntre ^{ham} ~~ham~~ og gjør ham saa blid?

Birgitte.

Han troer sig udødelig hist i sin Krog,
Forbi han nu nyelig sit trykket sin Bog.

Begge.

Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Elskeren paa hende seer.

Birgitte.

Hos Riigmanden Glæden er fælden og rar,
Desmere han sørger, jo mere han har.

Wilhelmine.

Dg seer du ham eengang fornøiet i Sind,
Saa troe kunns forvist, at en Vexel løb ind.

Begge.

Begge.

Men Pigen, men Pigen, hun glædes dog meer,
Naar smilende Eskeren paa hende seer.

Begge.

Og tusinde Menneſker henter ~~sin~~^{sin} Fryd,
Fra ſværmende Selſkab, og Glasſenes Lyd.
Hvor uſel en Glæde, hvor fattig og arm,
Mod den der opliver en Elſkendes Barm!
Thi nævn mig den Glæde, der mere er glad,
End Pigen, naar hun hos ſin Elſkede ſad.

Birgitte.

Men hør engang Jomfrue! der falder mig noget
ind: Skulde vi ikke have et Spøg med vores Kjerest-
ter, nu naar de kommer hjem?

Wilhelmine.

Hvad ſkulde det være for et Spøg?

Birgitte.

Jh for Exempel! vi kunne fortælle dem — lad
mig ſee — indbilde dem — ja, jeg veed i en Haſt ikke
ſelv, hvad det ſkulde være, men vi ſandt vel paa det.

Wilhelmine.

Nei, jeg vil ikke narre nogen.

Birgitte.

Ja narre dem, det var en anden Sag. Dog!
naar jeg tænker mig om, ſaa duer det ikke heller,
hvad Dem angaaer. Deres Kjereste er alt for ſels-
ſom, og hvem veed, om han ikke i Haſtigheden

fun-

kunde skyde sig en Kugle for Panden, og det for
Alvor?

Wilhelmine.

Ja, gjorde han det, saa blev det vist ikke for Spøg.

Virgitte.

Det troer jeg. Just gjorde det saamænd ikke for
Alvor. Han er ogsaa følsom, men det er en un-
derlig Slags Følsomhed; og det kommer sig deraf,
at hans Fader var Statist ved Comedien, og hans
Moder Baskerkone. Han tør kanske nok lege med
en Pistol, men han taer sig vel vare, at der ingen
Kugle er for.

Wilhelmine.

Oh! saa var han jo ret skabt til at være en Helt.

Virgitte.

Gandske vist. For den fornemste Egenskab, som
en Helt behøver, er at holde sig bag ved, naar de
andre slaes, og lide saa længe med sine Fiender,
til han faaer Fordelen fra dem, og saa prygle dygtig
paa dem, naar de ikke kan slaae igjen. Og Just
gier sig aldrig i Slagsmaal, uden han veed vist, han
kan vinde.

Wilhelmine.

Meget ædelmodigt!

Virgitte.

Og saa dygtig jamre sig, naar det engang hæn-
der at man faaer Hug, det er ogsaa Heltens Maneer.

Wil.

Vilhelmine.

Fy! Fy! det er jo kun Blækhelte!

Birgitta.

Ja, men de ere ogsaa Helte. Og jeg skal sandelig ærlig pine ham, siden jeg veed vist, at han ingen Ulykke gjør paa sig selv. Jeg veed nu ikke selv ret, hvordan jeg skal fange Sagen an. Jeg troer jeg vil sige, at jeg har siddet i Spindehuset.

Vilhelmine.

Det vil du vist insinuere dig meget med.

Birgitta.

Nei det duer ikke. Jeg vil da agere fornem, og sige, at jeg er bleven Kammerjomfrue hos en Baron eller Greve — Nei, fy, fy! det var han kanskee fornoiet med, men jeg ikke. — Saa vil jeg da faae min Søsters tre Børn, og sige at det er mine.

Vilhelmine.

Og det uden at være gift?

Birgitta.

Nei vist ikke. Men tænker hun da, Jomfrue! at det skal være saa vanskeligt for mig at faae mig en Mand? Det meeste der staaer mig for Hovedet er, at han kunde være avanceret paa Reisen, og saa have faaet fornemine Nykker.

Vilhelmine.

Hvad var han, da han gik ud?

Bir

Virgitte.

Buttelerer; det er dog et Stykke af en Officier; men hvem veed, om han ikke nu kan være Oberſtyrmand? Dog pines maade han, i hvordan det end gaaer, undtagen han er mindre naragtig nu end da han gif ud.

Wilhelmine.

Hvorfor ſkal du endelig bryde ham? Det er jo dog en ſikkelig Karl?

Virgitte.

Det veed Gud han er; ſaa retſkaffen en Karl, at han kan trodſe mangen een, der er hundrede Gange høiere paa Straaet end han; men han gjør dumme Streger undertiden, og iblandt andre Naragtigheder, har han ogsaa den, at han altid ſkal ſætte mig paa en eller anden Prøve. Det har jeg nutaalt nogle Gange, men ſiden jeg ſeer, at det er en Slags Roman-Følsomhed, ſom bliver en Vane hos ham, ſaa vil jeg dog nu ſee, om jeg ikke engang kan vønne ham af med den Galſkab. — Men ſee, der kommer Sluppen! Hurtig ind til Deres Fader, Jomfrue!

Wilhelmine.

Ja, jeg ſaaer vel. (Hun gaar, men kommer ſtrag tilbage.) Men — det er ſandt! Vergſtrøm veed jo ikke, at vi boer her paa Toldboden? Vi flyttede jo her ud længe efter, at han var reift til China.

Virgitte.

O vær ikke hange for at han jo finder Dem! det første en Chinafarer gjør, naar han sætter Foden paa Land, er at spørge efter sin Pige, isald han har nogen selv; eller andres Piger, isald han ingen har. Skynd Dem, Jomfrue! der har vi dem.

(Wilhelmine gaar.)

Femte Scene.

Virgitte (allene, seer ud efter Sluppen.)

Nei see mig bare, hvilke Atlases Trøier og gule Mantins Burer og Silke-Tørklæder! O det herlige Land, det China! Ja, hvad maae ikke Fruentimmerne der i Landet gaae prægtig klædte, siden Mandfolkene kan stadse saadan! Men skulle jeg ikke kunde faae Die paa Lust? — Jo! faae den Skam! er han i Baaden, og Capitainen med. — Skulde jeg tage imod dem? — Nei, jeg vil skjule mig lidt — Naa Lust! nu begynder dine Løier.

(Hun gaar tilside, og skjuler sig.)

Sjette Scene.

(Man horer, først langt borte, og siden efterhaanden nærmere, det følgende.)

Chor af Skibsfolk.

Fra Chinas Kyst

Til Østersøens Grændser

Den Danske Seemand gaar med Lust;

Med

Med Mod i mandigt Bryſt
 Han ſeiler, pranger, lenſer;
 Og tænker paa ſin rafte Tos,
 Saa tidt han heifer Flag og Gjøs.
 For vakre Danſke Piger
 Hans kjælle Hjerter ſlaaer,
 Langt bort til ſjerne Riger
 For dem han modig gaaer.
 Og ſlog en Lynild i hans Maſt,
 Og om end Stag og Vanter brast,
 En Søemand ſligt ei ænſer;
 Den Skraæk, ſom dræbte Excellencer,
 Den leer han ad,
 Og er ſaa glad.

(Naar Choret er tilende, ſiger Bergſtrøm ud af Vaaden
 og lader ſig ſee.)

Alle Skibsfolkene

(i Vaaden, der ikke ſees.)

Hurra! vores gode Capitaine!

Bergſtrøm,

(ſom er kommet frem, vender ſig, tager hatten af og ſvinger.)

Tak ſkal I have Børn! Det er det bedste Skuds-
 maal, jeg kan ſaae. Gid enhver Capitain maae ſaae
 det ſamme af ſine Folk! I ſkal ogsaa ret have Tak
 for al Jeres Føielighed og Skikkelighed. (Naaber.)
 Juſt!

Juſt,

(ſom kommer frem, men falder næſegrus.)

Capitain!

Bergstrøm.

Hvad fattes dig? Kan du ikke staa paa dine Been?

Just.

Jo jeg kan; men den lærde Professor Ulyssus von Ithacia fortæller i et af sine Skrifter, om de Elamiter og Mesopotamier, at de altid, naar de kom hjem fra en ostindisk Reise, faldt need og kysede Jorden, deres fællede Fader; og dette Exempel har jeg gjort mig til en Regel at følge.

Bergstrøm.

Afbekat! — Naar! vær nu saa god at besørge alt Tøjet op af Vaaden, saaledes som jeg har sagt. (Just gaar i Vaaden.) Nu! saa Himlen være lovet, som bragte mig hjem til mit Fødeland og min Pige! Mine Foresatte maae jeg nu først mælde mig hos, og siden skal mit første Arbejde være at opsøge hende. Gud lad mig finde hende frisk og glad, og lad mig være hende ligesaa kjer, som da jeg forlod hende.

Jeg hilser dig, o Fødeland!

Jeg saae din Ageres skønne Grøde;

Og langs din lyffelige Strand

En Frihed aanded' mig imøde.

O Fryd! Betsignelse og Fred

Omgyrder dig, o kjære Rige!

Saa gjerder du omkring det Sted,

Hvor først jeg saae min elskte Pige.

O Salighed! o himmelsk Lyst!

O dobbelt Fryd at hende stue!
 At see den rene Elskovs Lue,
 Som brænder og i hendes Bryst!
 Paa Volgens Ryg jeg froe tør trine;
 Jeg elsker Havet og min Stand;
 Men du, som gav mig Vilhelmine,
 Vær atter hilset, Kære Land!

Bergstrøm.

Just!

Just (kommer frem.)

Capitain!

Bergstrøm.

Endnu een Ting, min gode Mand! førend jeg
 gaaer: Dersom du udlader dig for nogen med det,
 som du veed nok selv, saa bliver vi ikke gode Venner!

Just.

Jeg skal være saa haard som Tasselsbjerget. De
 skal sprænge mig med Krud, førend de faaer Hem-
 meligheder ud af mig.

Bergstrøm.

Godt! og saa er du saa god at udspionere, hvor
 min Kjereste er at finde.

(Gaaer.)

Syvende Scene.

Just (allene.)

Men ikke svær jeg for nogen Hemmelighed, isald
 en Pige ligger paa Knæ og græder for mig. Ca-
 pitainen og jeg vi har nu hver sin Maade at gaae
 frem

frem paa. Han vil prøve sin Kjæreste med at stille sig an, som om han var fattig, og jeg derimod, jeg vil bilde Virgitte ind at jeg er saa riig som en Sølvpop eller som Guldhuset. Sandt at sige, dersom hun vidste, hvad jeg er for en Luus, saa kanskee hun blev anderledes til Sind, og det var jeg ikke tjent med. (Nogle Matroser komme op med Pakker af Baaden.)

Naa Karle! bærer nu det hen hvor jeg har sagt Jer, og I andre skal vel have noget at leve af, for jeg kan sagte tænke, at I ere tørstige efter det danske Bl.

(Nogle gaar bort med Pakkerne, og de andre gaar ind i Broffens Boed.)

Attende Scene.

Just. Virgitte (kommer frem.)

Just.

Hvad den Ulykke! seer jeg ikke der Virgitte?

Virgitte.

Tjenerinde! jeg gratulerer Ankomsten, Herr Oberstyrmand!

Just.

Tusind Tak, Kjon Jomfrue! hvad leg ikke er, kan jeg blive paa den næste Reise.

Virgitte.

Kanskee da Herren er anden Styrmand?

Just.

Første Styrmand paa mit Kjerligheds Skib, der styrer

styrer Kours efter Kjon Jomfrues deilige Dines Fyr-
taarn. Anden Styrmands Plads er dog vel ikke
besat?

Virgitte.

Det Sladder forstaaer jeg ikke. Men naar mi-
ne Dine er et Fyrtaarn, saa har nok alle Seilere
Lov til at styre Kours efter dem.

Iust.

O kunde jeg troe dette, Kjon Jomfrue! da skulde
hun snart see mit Skib ynkeligen at lide Skibbrud
paa Fortvivlelsens Sandbanker.

Virgitte.

Der laae vel stort Laug paa den snaus Mud-
derpram! Kjender jeg ellers Chinafarerne ret, saa
ligger deres Fortvivlelses Sandbanker i Dyrehaugen.
Ikke sandt?

Iust.

Rigtig, Kjon Jomfrue!

Virgitte.

Og saa kjender Herren vel sagte det Huus, som
ligger der?

Iust.

Tilforladelig, Kjon Jomfrue! det er Brokkens
Boed.

Virgitte.

Der pleier ogsaa de gode Chinafarere at lade de-
res Sorg og Bekymringer strande.

Iust.

Just. Ja, og det saamænd under Musik af Fioler og Basser. Men det er ellers ikke Sted for Officerer, som jeg og mine Lige.

Virgitte.

Seer man! Men imidlertid fik jeg ikke at vide, hvad Herren tjener for.

Just.

For Høibaademand i Skjøn Jomfrues Tjeneste, om De saa befaler: Ellers er jeg det Asiatiske Compagnies uærbige Buttelerer paa China.

Virgitte.

O saa kan jeg vel lade det Ord Herre være borte, og sige Du, som tilforn?

Just.

Rigtig; og jeg kan lade det Ord, Skjøn Jomfrue! være uden for, siden jeg dog snart skal gifte mig med dig.

Virgitte.

Saa! mener du det? Du burde dog i det mindste lære at snakke godt Dansk, førend du vilde tænke paa at frie til en Dansk Pige.

Just.

Hvad Fanden! er det ikke godt breddt Dansk at sige: jeg vil gifte mig med dig?

Virgitte.

Ja alt for breddt, det er just Ulykken. Blid da,

Dok.

Dosmer! at ingen skikkelige Folk nu siger: giste sig med en Pige; men giste en Pige eller en Karl.

Just.

Hvilket forbandet Løi! Naa! jeg faaer vel vænne mig til det Sprog. Du vil da giste mig? Ikke sandt?

Virgitte.

O jeg beder mangfoldig.

Just.

Hvad Djeflen vil det sige? Er det ogsaa en ny modens Talemaade?

Virgitte.

Det Jæbhoved! han veed ikke engang, at honette Folk bruger den Talemaade: jeg beder mangfoldig, enten isfeden for at gemeene Kjeltringer siger Slidder Gladder, og det er Løgn i din Hals; eller ogsaa naar de intet kan svare paa, hvad der siges til dem.

Just.

Kunde du da intet svare paa det, jeg sagde til dig.

Virgitte.

Jeg svarte dig jo ogsaa. Du sagde, ret som det var afgjort, at jeg vilde giste dig, og jeg svarte paa en fin Maade; det er Løgn i din Hals, eller: jeg beder mangfoldig.

Just.

Er jeg da kanskee ikke fornemme nok?

Vir

Virgitte.

Nei du er ikke. Tænker du, at jeg vil heede Mutter eller Mama, hvor jeg kommer hen? Jeg vil i det mindste være Madame; nu, da der er ingen Guldsmeds eller Kleinsmeds Kone i hele Byen, der tager til takke med ringere Titel end Frue; og gaar det til en Kjøbmand eller en simpel Embedsmand, der ingen Rang har, saa vil hans Kone hede! Naadige Frue! eller min Naadige!

Just.

Kan du ikke tage mig og bryde dig Fanden om, enten Folk kalder dig Madame eller Mama, eller min Naadige?

Virgitte.

Nei, jeg beder mangfoldig.

Just.

Du kan desuden gjerne lade dig kalde Frue, for jeg er Døds-Officerer.

Virgitte.

O jeg veed, at du er en stoer Mand, men jeg vil dog ikke have dig.

Just.

Vil du da see mig crepere af Kjerligheds-Hunger og Tørst for dine skønne Fodder?

Virgitte.

Crepeer man væk! du har det saamænd ikke saa hæftig, siden du kan sige de Ord, skønne Fodder, saa

saar plump ud. Ved du da ikke, at ethvert Menneske er skønt, men en mere og en anden mindre?

Just.

Jeg skulde da vel have sagt: Dine allerstjønneste Fødder?

Virgitte.

Allerstjønneste — jo det vilde vel forstaae. Nei det maae hede: umaneerlig, guddommelig, forførbelig, forkræffelig, bestialt, græsselig, gyselig, affkyelig deilig eller saadant noget.

Just.

Det er underligt — Hm! Jeg kan troe, vi leve i en Tid, da alting skal overdrives. Ja ja da! Vil du da see mig krepere af Kjerligheds-Obstruction for dine affkyelig deilige Fødder?

Virgitte.

O jeg beder mangfoldig! der bliver intet af. Jeg gifter ingen Butteleer.

Just.

Og du er Kjelderpige! Er vi da ikke af een Profession?

Virgitte.

Det kan vel være. Men der er dog vel en Forskiel paa vores Gang? Møss!

Just.

Da skulde du dog ikke vrage mig saameget, for

om

om min Rang just ikke er saa stor, saa er saamænd min Rigdom desto større.

Virgitte.

Din Rigdom! og hvori bestaaer den?

Just.

Deels i Verler og deels i Vare.

Virgitte.

Ogsaa Verler?

Just.

Ja det troer jeg. Jeg har nogle, som ere udstæbende af Sandrikken i Livgarden og Ober-Direktøren for Skatkammeret hos hans Majestæt Keiseren i China, Hr. von Langhundundrianus.

Virgitte.

Hille en Ulykke! det maae være en stor Mand! Men hvem skal betale Pengene for de Verler?

Just.

Jeg husker ikke hans Navn — men han er Second-Lieutenant ved et Rytter-Regiment i Jylland.

Virgitte.

O! saa er det Rytterverler. Ja dem har jeg hørt meget tale om. De skal være herlige. Pas vel paa, at du ikke taber dem.

Just.

O! jeg beder mangfoldig! det har jeg nok sørget for. Jeg har derfor klined dem paa en Thekasse. Kan du læse Chinesisk?

Vir

Virgitta

Nei jeg kan ikke.

Just.

Det er Skade, ellers skulde jeg have vist dig dem.

Virgitta.

Men hvor tænker du at træffe Lieutenanten?

Just.

Jeg vil gaa paa Børsen i Morgen, og der kan jeg vel træffe til at tale med nogen, som kjender ham.

Virgitta.

Det bliver Løgn! for nu taler man ikke med Folk.

Just.

Hvad gjør man da?

Virgitta.

Man taler Folk; dit Fæ!

Just.

Nu, saa vil jeg da tale nogen paa Børsen, dit Fæ! Er det ogsaa galt sagt, paa Børsen?

Virgitta.

Det veed jeg just ikke. Men det veed jeg, at kuns Pøbelen siger: paa Comedie, og skikkelige Folk derimod: i Comedie. Om man gaar paa Børsen eller i Børsen, det kan jeg ikke sige.

Just.

Naa min deilige — afskyelig deilige Pige! vil du have mig?

Vir:

Virgitte.

Nei, jeg vil ikke.

Just.

Vi vare jo dog forlovede, førend jeg reiste ud?

Virgitte.

Ja, men nu ikke længere.

Just.

Du skal faae Lieutenantens Bexler i Morgen-gave.

Virgitte.

O jeg beder mangfoldig. Jeg har saamænd saa tidt kundet faae Bexler af Lieutenanter, naar jeg havde villet. En stor Deel udsieder meget gjerne Bexler, men indfrier dem nødig.

Just.

Nu, vær dog ikke saa barbarisk, saa tyrannisk, saa grum, som en Løve fra Ceylon!

Virgitte.

Du er en Nar, Just, og jeg gifter ingen Nar. Farvel! (hun vil gaae.)

Just

(holder hende tilbage.)

Hvorfor forlade mig? Væ et lidet Dieblif, og jeg er vis paa, at jeg skal bevæge dig. (Naaber.) Hei-da! Gregorius! (Ussedes.) Du maae den sidste Mine springe, og dersom den ikke sprænger hendes Haardhed

hed i Lusten, saa vandrer mine Tørklæder til Kir-
sten Wiils Kilde.

(En Dreng kommer frem med et Par Silketørklæder,
hvori er knyttet adskillige Ting.)

Just.

Bliv der!

(Han tager Tørklæderne fra Drengen. Drengen gaar
tilsids, og Just falder paa Knæ.)

Min Dronning! see, jeg til dig haster,
At ofre dig mit Ansigts Sveed.
Jeg her for dine Fodder kaster
Al China-Rigets Herlighed,

(Lægger Pakkerne paa Jorden.)

Birgitte.

Min Prinds! du mig for herlig lønner,
Jeg er ei værd dit Ansigts Sveed.
Gjem den til, hvem der bedre skønner
Paa din og Chinas Herlighed!

Just (patter ud.)

Tre Stykker Rankin; søl, hvor blødt!

Birgitte.

Ja! var de endda Rosenrødt!

Just.

Af Silketørkle'r et Dussin

Du finder her i dette Skrin.

Birgitte

(med en komisk Forundring.)

Af Silketørkle'r et Dussin

Jeg finder her i dette Skrin.

Just.

Du om din Hals dem Plads tilføder?

Bir-

Birgitte (spødt.)

Mit bare Bryst mig bedre flæder.

Just.

See her en herlig Ponsébølle.

Birgitte.

Mit Hjerte kan ei langer holde.

Just.

Dg fem Pund Congo-Thee.

Birgitte.

O vee! o vee! o vee!

Just.

Hvor den vil smage sød!

Birgitte.

Den Thee gjør vist min Død.

Begge.

Just.

Birgitte.

Hvor den vil smage sød! Den Thee gjør vist min Død.

Just.

Jeg ydmygst dig alt dette byder,

Du tager det vel naabigst an?

Birgitte.

En andens Villie jeg adlyder,

Jeg først afspørge maae — — min Mand.

Just.

(reiser sig med Hestighed.)

Din Mand? — Troeløse! — (grædende.) du mig
dræber.

Birgitte (vottende.)

Nei see hvor Helten staaer og flæder!

Just.

Iust.

Og du dit Løste brød!
Vil du da see min Død?

Birgitte.

Jeg intet Løste brød;
Du taer vist ei din Død.

Begge.

Iust.

Og du dit Løste brød!
Vil du da see min Død?

Birgitte.

Jeg intet Løste brød;
Du taer vist ei din Død.

Iust.

Recitativ.

Ha! min Gudinde!
Var det da for denne grumme Dag at stue,
At jeg har trodset Havets Raserie?
Hort Stormen hvine mellem krumme Master?
Seet Lynild slaae i vores Bramstang neeb?
Følt Bolgen skylle over mig og Skibets Dæk?
O alt for blide Hav!

Birgitte (affides.)

Han taler Gudernes Tungemaal, Orphei Sprog.
Jeg maae svare ham; jeg er jo hans Gudinde?

Recitativ.

Hu! var det for mig Livet at forbittre,
At Himlen sparte dig til denne sorte Dag?
Hvi blæste Stormen dig ei tusind' Mile bort?
Hvi floeg ei Lynild neeb i din Person?
Hvi skylte Bolgerne dig ikke overbord?
O alt for blide Hav!

Zeibergs Skuespil. 2den Deel.

X

Iust.

Just.

Mindst vendteb' jeg en saadan Toner, ud
 O! gid jeg sad paa Cap de Bone,
 Paa Java eller Madagascar!
 O hvilte stemme falske Taster
 De Gruentimmer er!

Birgitte.

Reis kun, min Ven! til Cap de Bone!
 Mig kan du ikke faae til Rone;
 Du alt for ringe er.

Just.

Betant en Butteleer! . . .

Birgitte.

Betant en Rjelberpige . . .

Just.

Er, maae du troe, en Officeer.

Birgitte.

Det noget har at sige.

Just.

Hvad hun indbilder sig!

Hun tør foragte mig!

Birgitte.

Og han indbilder sig.

At han er Mand for mig!

Just.

See mig til den frække Dvinde!

Birgitte.

O hvor Mennesker er blinde!

Just.

Og hun indbilder sig,

At gjore Nar af mig!

Virgitte.

Og han tør tænke sig,
For god til Mar for mig!

Just.

Falste! viid: jeg mig skal hævne.

Virgitte.

Dumme Dreng! vil du dig hævne?

Just.

Man dig skal blandt Udyr nævne.

Virgitte.

Man dig skal blandt Narre nævne.
Du dig hævne?

Just.

Ja! Ja! Ja!

Jeg mig hævner.

Virgitte.

Ha! Ha! Ha!

Begge.

Just.

Virgitte.

Jeg mig hævner, ja! Du dig hævne? ha! ha! ha!
ja! ja!

Just.

Sa lee hun kun Madam! jeg kan ogsaa lee!
og jeg skal lee — Ja, jeg svar hende til, at jeg skal
lee, naar jeg seer engang, at hun bider sig i Fingrene,
fordi hun ikke kunde bide efter den ærlige Just.

Virgitte.

Den ærlige Just! Ih see! er han ærlig? Det
var han ikke, førend han reiste til China! Det er ikke

smukt at lyve for mig; og sagde han ikke før, at han ikke var avanceret paa denne Reise?

Just.

Spot saa meget som hun behager! hun tænker maaskee, at jeg skal tage Livet af mig af Desperation?

Virgitte.

Det vilde ret være moersomt at see paa.

Just.

Og hun har vel fortjent, at jeg skulde gjøre noget, for at moere hende? Nei, for at ærgre hende, vil jeg leve.

Virgitte.

Himlen bevare mig for Gnuksot!

Just.

Saa det var vel en Ulykke for det Kistelaangs-Ansigt?

Virgitte.

Nei, mit Ansigt kunde det just ikke skade saa stort, men det var værst for ham selv, lille Just!

Just.

Hvad Ganden kommer hendes Ansigt mig ved?

Virgitte.

Jo vist; for naar jeg fik Gnuksot, saa crepeerte han rigtig af Glæde, og saa fik jeg jo dog min Kris frem.

Just.

Nei, saa faae den en Ulykke, der gjorde! Jeg har

har læst et Sted, at den er ikke Philosoph, som
Lykke eller Ulykke i Verden virker voldsomt paa.

Virgitt e.

Er han Philosoph?

Just.

Ja det skal hun faae at see, og ærgre sig excel-
lent over.

Virgitt e.

Just! Just! det er ikke ret at gaae saa lumst
frem. Er ikke det et nyt Avancement? Hvem Pok-
keren skulde have troet om ham, at han skulde have
blevet baade ærlig og Philosoph paa een China-Reise?

Just.

Ja, og hvem Fanden skulde have seet paa hende,
at hun skulde . . . hør! . . . af Respect. for
Kongens Toldboed vil jeg ikke sige det saa plumpt ud,
som jeg havde i Sinde.

Virgitt e.

O jeg beder mangfoldig. Det kan man, saa
min Troe! falde et beskedent ungt Menneske.

Just

(pakker sine Sager sammen.)

Hør Madam! tag Mærke paa disse Sager, saa
skal hun see inden kort Tid, at der nok er den Pige
i Kiebenhavn, der vil holde mig skadesløs, fordi
jeg mister hende.

Vir

Virgitte.

Det troer jeg! bare de Sager kan holde hende
Kadesløs, fordi hun faaer en Philosoph.

Just.

Gaae Fanden i Vold! Madam. Følg med mig,
Gregorius!

(Drengen kommer og tager Pakkerne; Just vil gaae.)

Virgitte (raaber.).

Hei! Just!

Just.

Hvad vil Madamen?

Virgitte.

Han kunde nok vænne sig til at sige: hvad be-
faler?

Just.

Gaae den en Ulykke, der gjør! og ligesaa den der
begjærer det!

Virgitte.

Saa lad være da; men sig mig: hvor er Ca-
pitainen?

Just.

I sine Klæder, Madam!

Virgitte.

Er det vist?

Just.

Ja, ifald ikke Jøden Ascher siger, at det er
hans Klæder.

Virgitte.

Veed han, hvor hans Kjæreste er at finde?

Iust.

Vil Capitainen som jeg, saa skal han bede sin Kjæreste gaae samme Vei, som jeg beder Madamen gaae.

Virgitte.

Og hvorhen er det?

Iust.

Til Helvede, Madam!

Virgitte.

Hvor skal jeg træffe dig i Eftermiddag?

Iust.

I Helvede, Madam!

Virgitte.

Ja jeg troede nok, at du ville møde mig. Naar top! der ligger Helvede; (hun peger paa sin Herres Huns.) Lad nu ingen Djevel føre dig ud af Landeveien?

Iust.

Nei, naar jeg vil til Helvede, saa er du saa god Djevel, som nogen kan faae til Vejviser.

(Han løber, og Drengen efter ham.)

Niende Scene.

Virgitte (alene.)

Naar jeg ikke kjendte Krabaten, saa havde jeg gaaet for vidt. Men jeg veed meget vel, at om
Kneg-

Knegten end forlovede sig med ti Piger, og han bare fik høre, at jeg vilde have ham, saa slog han op med dem alle ti. Saa meget holder han dog af mig, uagtet alle sine Narrestreger.

Den elskende Pige,
 Hvis Elskeres Grille
 Er, hende at drille,
 Skal hun sig fortære
 Med Kummer? og lære
 At lade ham være
 Ubrillet i Roe?
 Mon lige mod lige
 Hun ei maae gjengjelte?
 Men frygte hans Bælde?
 Jo jo!
 Jeg hende vil raade
 Sin Elsker at plage,
 Med Maade ham plage,
 Sig aldrig beklage;
 Men over al Maade
 At være ham troe.

(Gaar.)

Mellem-Act.

(Skuepladsen forestiller en Stue i Broffens Boeb. Dands med Pantomime af Chinafarer, der forære deres Kjerefter Silketørklæber og andre chinesiske Wahre. Isder, som kjoøbe og tusse adskillige Snurrepiberier. Noget som spiller Kort, andre som drikker o. s. v.)

U d e n A k t.

(Stuepladsen forestiller en Have, hvori paa den een Side
staar et Lyshuus, og paa den anden Side en Altan.)

Første Scene.

Bilhelmine. Merian. Moses.

Merian.

Du tager Feil, min Pige! Aarsagen hvorfor jeg
forbød dig at staae i Vinduet, og kalde paa ham,
da han kom i Land, var, fordi jeg vilde see, om
han ikke har svedet den gamle Kjerlighed ud under
Linien. Elsker han dig endnu, saa søger han dig
snart op. Men hører nu! bring os en Glaske Vi
og et Par Piber, mit Barn! saa gaaer Moses og
jeg op paa Altanen og sætter os.

Bilhelmine.

Paa Djeblikket

(Hun gaaer ind i Lyshuset.)

U d e n S c e n e.

Merian. Moses.

Moses.

Her, min Ven! so sandt som jeg er en Menne-
ske! er det mig kjær, at jeg bestandig har været imod
den Kammerrath. Hun er doch langt bedre faren med
Verch.

Bergström. Und jeg troer at hun doch tilsidst havde taget Kammerrathen for at seye sin Fader!

Merian.

Nei, det havde hun vel ikke gjort, og det kunde jeg heller ikke tvinge hende til. Jeg holder meget af Bergström, ret som om han var min Søn, men jeg skal aldrig nægte for ham, at jeg har villet overtale min Datter til at slaae op med ham; for jeg er fattig, og han er fattig; og hvem kan fortænke en Fader i, at han søger at sætte sine Børn i Sikkerhed for Mangel, saameget, som han kan?

Moses.

Ganske rigtig. Bergström var fattig, da han reiste ut, aber hvem veet, hvor riig han kommer hjem? und derom har jeg ogsaa bedet Dem bestændig, om at bide til Bergström kom fra China.

Merian.

Ja det har jeg nu ogsaa gjort. Men det Bodmeriebrev som Jøden Ascher har paa Bergström, det er jeg bange for. Kan han betale det naar han kræves, saa er det godt. Men Ascher er overalt ikke af mine Følk.

Moses.

Ja ja! jeg kjender ikke den Ascher so neie, han kan være en redlich Mand, det er mueligt. Aber freilich veet jeg, at han er haard, und kan schlenge mig en Mand i Schlutteriet for ti Rigsdaler.

Ere-

Tredie Scene.

De Forrige *Wilhelmine* (bænger af, Glas,
Piber og Tobak.)

Wilhelmine.

Hvem vil han sætte i Slutteriet?

Moses.

O Jungfer! vi talte om en Mand, som ikke
angaaer nogen af os.

Wilhelmine.

Ja saa! See her alt hvad de forlangte.

Merian.

Du glemte et par Gløder, min Pige!

Wilhelmine.

Strax, min Fader!

(Hun vil gaae bag om Ensthuset.)

Moses

(holder hende tilbage.)

Wie lidt Jungfer! Det gieres ikke nedig. Jeg
har Brændeglas, und so tænder vi Piberne dermed.

Merian.

Bliv nu da her, mit Barn! medens Moses og
jeg vi røger vores Pibe paa Altanen. Inden du
voed et Ord deraf, saa er din Kjereste her. Syng
os noget for! — Syng den Vise, som Bergström
har lært dig.

Mo

Moses.

O ja Jungfer! jeg herer Dem alt for gjerne
singe.

(De tage Øllet, Glasset, Piberne og Tobakken fra hende,
og gaar op paa Alstanen.)

Wilhelmine.

Langt under Havet Solen stob,
Da Gunild sad ved Graners Rob,
Saae Maanens Solv paa Bjergets Toppe,
Dg lytted' til hver Lyd deroppe
Fra Bjergets Fod.

Hun horer ei den fjerne Røst,
Som vækker Fryd i hendes Bryst;
Hun horer ei om Harald kalder,
Thi neeb i Dalen Elven falder
Med Torden-Røst.

"Kind sagte, Elv!" udlob hun sig;
"Fryd, mod min Elskov søielig!
"Forvild ei med dit Larm mit Øre!
"Dg nægt mig ei den Røst at høre,
"Som kalder mig!"

"For Nattens Mørke var forbi,
"Han gik til Jagt paa viltsom Sti.
"Farvel, min Brud! han til mig siger,
"I Dalen hist, naar Maanen stiger,
"Der samles vi."

"D kom! min elskte Harald! kom!
"Jeg gyser blot ved Tanken om

"at

"At Bjørnen kan den Starke fælde,

"O kom! o hør! hvor alle Fjelde

"Gjentage: kom!"

Fjerde Scene.

De Forrige. Bergstrøm (kommer ind uden at ses.)

Wilhelmine.

Hu hørtes Horn og Hunde-Glam,

Op Gunitz foer: "O det er ham!

"Bring, Echo! ham min Fryd imøde!"

Og alle Fjelde rundt gjenløde:

Bergstrøm

(tager hende Ordet af Munden.)

O! det er ham!

Wilhelmine

(falder ham om Halsen.)

Min Bergstrøm!

Bergstrøm.

Wilhelmine!

(Moses og Merian komme ned af Aftanen.)

Merian.

Velkommen Bergstrøm!

Moses.

Gratulerer Ankomsten.

Bergstrøm (til Merian.)

Tak, min gode Fader! (til Moses.) Tak min re-

skafne Ven!

Merian.

Naa vi har ærlig længtes efter at see Dem; og,

troe

troe mig, Vilhelmine har talt hver Minut, siden vi fik at vide, at De var i Nærheden.

Bergstrøm.

Nu, Gud velsigne Dem for det, allesammen! har du ogsaa rigtig længtes efter mig? Vilhelmine!

Vilhelmine.

Og det kan du spørge om?

Moses.

Jeg caverer for hende, und jeg veet, at De tager min Caution for gildig.

Vilhelmine.

Men, du Slemme! hvorfor skulde du gaae andre Steder hen først, førend du kom til mig? Er jeg dog ikke vel dit første Besøg værdig?

Bergstrøm.

Det veed Gud, du er, men . . .

Merian.

Men, Pigel han kunde jo ikke vide ombord paa Skibet, at vi boede her.

Bergstrøm.

Det er eet. Og dernæst saa maatte jeg mælde mig for Directeurerne ved Compagniet, det var min første Pligt.

Moses.

Han har Ret, Jungfer! so sandt som jeg er en Menneſke!

Me.

Merian.

Ja, saa sandt som De er en ærlig Mand! kunde De gerne have sagt, uden at De derfor skulde have svækket Deres Troeværdighed.

Moses.

Mu! det maae hellere andre Folk sige om mich. Aber det er en uomstødelig Sandhed, at den Mensch, der i alle Tilfællen sætter sich selbst først, er ingen rettskaffen Mand, und derfor gif Capitainen først derhen hvor vigtige Pflichten kaldte ham.

Wilhelmine.

Jeg tilstaaer min Feil, og . . .

Bergström.

Du er dog vel ikke vred paa mig, fordi . . .

Wilhelmine.

Fordi du gjorde din Pligt. Nei Bergström! du kjender mig bedre, end at du kunde troe det!

Merton.

Men, Bergström! Lad os nu engang høre, hvorledes Reisen er faldet ud!

Bergström.

Meget lykkelig for Compagniet, og det er vel —

Moses.

Und for Dem selv? —

Bergström.

For mig selv! — Meget uheldig.

Wil.

Wilhelmine.

Uha! big? — Hvad hører jeg?

Merian.

Hvorledes? Bergström! fortæl mig det.

Bergström.

Fortællingen er meget kort. Jeg er fattigere nu end da jeg reiste bort. Der har De alle mine Hænder i faa Ord. — Men! Skulle jeg vel derfor være mindre elsket og agtet i dette Hus?

Wilhelmine.

Ingenlunde, men . . .

Merian.

Bergström! det smerter mig. Jeg svær dig til, at jeg elsker dig, som om du var min Søn, men Wilhelmine kan ikke blive din Kone.

Wilhelmines.

Min Fader! Gud! hvad har De sagt!

Bergström (heftig.)

Deres Datter kan ikke blive min Kone? Er jeg hende da uværdig, fordi jeg er fattig!

M o s e s (til Bergström.)

Stier Dem, lille Bergström! blif ikke opbragt! Det kan jo endnu blive godt. (til Merian.) Min Ven! Penge und Rigdom er godt at have, aber er Deres Tochter denn ulikkelig, fordi hendes Kjæreste ikke er riig?

Mer

Merian.

Oh Moſes! De veed ikke hvad jeg maae lide,
ſom Fader! men jeg kan ikke ſamtykke deri.

Nei, til en Mand foruden Penge

Seg ei min Datter give kan;

Seg veed, hvor tungt det er at trænge;

Trøer mig, ſom en erfaren Mand!

Vel ſoles Mangel ei

I Elſkoves første Heede;

Men naar vi ſmaalig lede,

Og finde ei det kjere Brød;

Naar vor Tilbedte liber Nød,

Endſkjøndt vi ſlide, tralle, ſvede;

Da flyver Kjerlighed ſin Bei

Nei, nei!

Nei til en Mand foruden Penge

Seg ei min Datter give kan;

Seg veed, hvor tungt det er at trænge;

Trøer mig, ſom en erfaren Mand!

Var Verden, ſom i gamle Dage,

Det var en anden Sag.

Nu maae man lyde Modens Smag.

Nu ſat der ſaaere meget til,

Naar man fornoiet leve vil.

Og høre paa min Datters Klage,

See Mangel herde daglig plage,

Det vil, det kan jeg ei;

Nei, nei!

Leibergs Skueſpil. 2den Deel.

Merian.

Nei til en Mand foruden Penge

Jeg ei min Datter gibe kan;

Jeg veed, hvor tungt det er at trænge;

Erøer mig, som en erfaren Mand!

Der har I min Troesbekjendelse i denne Sag, Værn!
og jeg gad nok vide, hvad I kan indvende imod den.

Wilhelmine.

Vi kan intet indvende uden Dønner og Over-
tælsler.

Moses.

Som ikke hjælper; — so sandt som jeg er en Men-
neske. Jeg kjender Deres Fader, Jungfer! han
er fast in sine Beslutninger, und jeg kan in denne
Sag ikke laste ham. (affides.) De schal og maa hjælpes.
(Hoit.) Farvel! (han vil gaar.)

Bergstrøm.

Vil Der ogsaa forlade mig? De, hvis Over-
tælsler maaskee vilde virke allermæst?

Moses.

Ja, ja! det er sandt. Aber hvad schal jeg gjere?
Jeg har ingen Grunde, som jeg schulle kunde sætte
imod hans. Gif Dem tilfreds min Ven! Vær roe-
lig Jungfer. Deres Fater tvinger Dem dog ikke
til at tage nogen anden, und Bladet kunne maaskee
schnart vende sig.

Merian.

Nei, tvinge hende skal jeg ikke. Og naar Berg-
strøm

strøm kunns var uden Gjæld, saa skulde jeg vist aldrig sætte mig imod Giftermaalet. Men naar man slæber ham i Slutteriet lige fra Brudeseengen, saa er det for sildig! og jeg kan intet hjælpe. Hør Bergstrøm! erder De om mig, at jeg foragter Dem, eller holder mindre af Dem, fordi De er fattig, saa gjør De mig sandelig Uret. Jeg kjender ingen Mand, som jeg hellere vilde unde min Datter; men jeg troer, at De er selv saa redelig, at De ikke vil forlange hende, naar De forud troede, at hun maatte blive uhyggelig med Dem.

Bergstrøm.

De skal erfare, at De ikke har spildt Deres gode Tanker om mig; og at jeg er saa redelig, som De troer mig at være.

Wilhelmine.

Du forskyder mig altsaa? Bergstrøm!

Bergstrøm.

Jkke forskyder Dem, Jomfrue! De er en Juvel, der ikke kan forskydes; kun, dersom Deres Fader ikke er at bevæge, frasiger jeg mig al Met til Deres Haand og Hjerte, saalænge indtil jeg kan vise mig i den Stand, at De ikke skal have Marsag at frygte for Mangel med mig.

Mose.

Det er den samme Bergstrøm, som jeg altidens har kjendt.

Wilhelmine.

Beste Fader! Troer De, at en Mand, der tænker saaledes, og har hans øvrige Kundskaber og gode Egenskaber, behøver at frygte for Mangel? O lad mig dog bevæge Dem!

Føl Fader, føl din Datters Smerte!

Seg veed, hvor høit du elsker mig.

Merian.

Men taaler vel en Faders Hjerte

At see sit Barn ulykkelig?

Moses.

Han hende liffelig vil giere,

Troe mig, min Ven! ich schwær derpaa!

Bergström.

Med mig at misfornoiet være,

Dertil De Naarsag ei skal faae.

Moses (affides.)

Man maae andre Nitler sege.

Bergström.

Kan vor Ven Dem ei bevæge?

Wilhelmine.

Kan vor Graad dig ei bevæge?

Lad den overtale dig!

Merian.

Nei jeg er urokelig.

Berg.

Bergstrøm. Moses. Wilhelmine.

Kan vor { Bon Dem } ei bebage?
 { Graad dig }

Wilhelmine.

Lad os overtale dig!

Merian.

Nei! jeg er uroffelig.

Bergstrøm. Moses. Merian.

Nei { han } er uroffelig.
 { jeg }

Moses.

Stachels Berchstrøm!

Merian.

Arme Pige!

Bergstrøm (affides.)

Nei jeg troer jeg Alt vil sig.

Arme Mine!

Wilhelmine (affides.)

Stachels Mand!

Merian

(efter at have grundet noget.)

Det gaaer i Evighed ei an.

Moses.

Berchstrøm er en ehrlich Mand.

Merian.

Bergstrøm er en fattig Mand.

Beg

Begge.

Moses.

Merian.

Bergstrom er en ehrlich
Mand.Bergstrom er en fattig
Mand.

Merian.

Arme Bergstrom!

Moses.

Stachels Pige!

Bergstrom (affides.)

Mon jeg dog ei Alt bor sige?

Moses.

See doch til den stachels Pige!

Wilhelmine.

Lad min Graad bevage dig!

Merian.

Nei, jeg er uroffelig.

Alle.

Nei { jeg } er uroffelig.
 { han }

Moses.

Farvel! mine Venner! jeg maae bort. Aber
 jeg kommer snart igjen, und De, Jungfer! und
 De, Bergstrom! De maae give dem til Taalmodig-
 hed. De er, troer ich, bestemt for hinanden, und
 der kommer vel en Utweg, hvor den endogsaa schal
 komme fra. (Gaaer.)

Fem-

Femte Scene.

Merian. Bergström. Wilhelmine.

Merian.

Kjære Bergström! hvorledes kan det være gaaet til, at De selv ikke har fortjent noget, da De dog siger, at De har gjort en god Rejse for Compagniet?

Wilhelmine.

Er der tilfødt dig nogen særdeles Fortrædelig Heder?

Bergström.

Nei sandelig er der ikke, og — dog! denne Af-
ten skal opklare alle Ting; jeg kan endnu ikke sige Dem heele Sammenhængen, men inden een Time skal det tydelig vise sig, enten der er noget Haab tilbage for mig eller ikke.

Merian.

Saa kom da, min Datter! og gaae ind med mig. De bliver min Ven, Bergström! i hvordan det endogsaa gaaer. Mit Huus skal altid staae Dem aabent, og jeg skal dele med Dem det lille jeg har; thi jeg er overbevist om Deres Retskaffenhed af en lang Erfaring. Farvel!

Wilhelmine.

Farvel saalænge, Bergström! husk paa at du sagde: om een Time! forfart den, saameget som det er

mues

mueligt, og betenk, at een Time i min Uvisshed er
lang som et Aarhundrede. Kuns een Time!

Bergstrøm.

Som sagt, kuns een Time.

(Merian og Wilhelmine gaar.)

Sjette Scene.

Bergstrøm (allene.)

Ja ikke eet Minut længere; og jeg veed ikke selv,
hvor jeg kunde føre det over mit Hjerte, at lade hen-
de gaa bort i denne Uvisshed! Dog! mange Aars
Lyksalighed skal, som jeg haaber, betale dig denne
ene Times Sorg. Havde jeg nu kuns bare truffet
Directeurerne, saa kunde jeg faaet den Sandens Jø-
de af Halsen med Bodmerie-Brevet. Og saa er al-
ting got; ja hvad skulde der vel kunde være i Veien,
naar man eier en saadan Pige?

Hun elsker mig!

Den skønneste,

Den dydigste,

Blandt Hovedstadens Piger,

Hun elsker mig!

Jeg glad al Verdens Riger

For hendes Hjerte gier;

Hvad har jeg vel at ønske meer?

Hun elsker mig!

O! jeg er lykkelig!

Ende

Snart ſkal den Skjønne finde,
 Jeg hende værdig er.
 Snart ſkal den Sney forſvinde,
 Som ſkjuler Solen her.
 Snart ſkal min elſkede Pige
 I hendes Elſters Arm,
 Og trykket mod hans glade Barm,
 Fortryllet henrykt ſige:
 Min Bergſtrøm elſker mig;
 O! jeg er lykkelig!

Syvende Scene.

Bergſtrøm. Juſt (og Drengen med Pakkerne.)

Juſt.

Captain! nu er Directeuren hjemme; han bad mig ſige, at han ventede Captainen.

Bergſtrøm.

Bravo! ſaa maae jeg gaae. Men hvad er det, den Dreng løber efter dig med den hele Dag?

Juſt.

O det er min timelige Veſførd, og jeg veed ikke ſelv, hvem jeg ſkal give den til. Har ellers Captainen noget at befale?

Bergſtrøm.

Intet uden, hvad du veed: reen Mund, eller du kommer aldrig til at fare med mig mere.

(Gaar.)

Et

Ottende Scene.

Just. (allene.)

Det var en slem Trudsel, den; dog! jeg kan paa min Ere! sagte tie med ham, naar han kan selv tie. Men fører ikke Handen mig der igjen min Plage paa Halsen?

Niende Scene.

Just. Virgitte.

Virgitte.

Sagde jeg det ikke nok, at du vilde møde mig, i hvor det saa ogsaa blev?

Just.

Jeg synes, det er Madamen, der møder mig. Jeg fik vel ellers Lov at gaae herind, naar jeg skulde tale med min Captain!

Virgitte.

Hør mig nu til den Døsmerpande! Har han ikke allerede glemt, hvad jeg lærte paa ham før? Har jeg ikke sagt dig, at man ikke taler med Folk?

Just.

Jeg gier hende Handen med hendes Lærdomme. Jeg synes jeg har lært nok, naar jeg veed at kalde hende Madame, eller vil hun kanske hellere hede min Naadige?

Vir.

Virgitte.

O jeg beder mangfoldig. Hvad det Astatiske Compagnies uverdige Butteleer behager. Jeg beklager ellers, at jeg ikke vil faae saa megen Leilighed til at lære paa Herr Philosophen, som han behøvede, og som jeg ønskede.

Just.

Madamen skulde ikke have været saa forbandet giftesyg, men bier lidet efter mig, saa kunde hun have nydt den Lykke, at polere mig.

Virgitte.

Da vilde jeg ret have faaet en hoben at høvle af først, førend jeg kunde begynde paa at polere.

Just.

Siden Madamen er saa rask til at høvle, saa over hun sig vel brav paa hendes Mand hjemme?

Virgitte.

Hvor kan du vide det? Du har jo aldrig seet min Mand?

Just.

Det er ganske sandt. Men jeg har seet Madamen; og om jeg ellers har seet ret paa hende, saa troer jeg nok, at hun maae bruge Høvlen til hendes Mandes Pande.

Virgitte.

Nei, jeg beder mangfoldig, den gjemmer jeg til din Pande.

Just.

Just.

Naar vil Madamen da komme til at bruge den?

Virgitte.

Naar du bliver min Mand.

Just.

Vil Madamen da have to Mænd paa eengang?

Virgitte.

Nei saamænd vil jeg ikke. Den Mand, jeg har, skal jeg nok blive af med.

Just.

Gud forlade dig! er du af den Slags Folt? Om Forladelse! jeg glemte at sige, Madame!

Virgitte.

Det skader ikke, du skal jo dog have mig.

Just.

Himlen bevare mig! Du vilde da vel ogsaa stille dig af med mig?

Virgitte.

Det kommer an paa, som du fører dig op til.

Just.

Hør! sig mig engang: bruger du Penneskive eller Rottetrud?

Virgitte.

Det skal du faae at vide, naar vi bliver gift.

Just.

Jeg gift med dig?

Vir

Virgitte.

Gaa ret du gift med mig.

Just.

Hu! hver Draabe Blod iisner i mig, naar jeg tænker paa det. Nei, aldrig skal det skee.

Virgitte.

Saa! det skal jeg vel lære ham. Har du ikke forlovet dig med mig, førend du reiste bort?

Just.

Kan du tvinge mig til at tage dig?

Virgitte.

Gaa det kan jeg.

Just.

Er du ikke gift?

Virgitte.

Gift eller ikke gift, der er ligemeget, men du skal ikke slippe herfra, førend du har forfikkret mig om, at du vil have mig.

Just.

Du gjør mig rasende, Virgitte! For en Sikkerheds Skyld vil jeg gaae.

(Vil gaae.)

Virgitte

(tager ham i Kraven.)

Og for en Sikkerheds Skyld vil jeg holde paa dig. (Just vil væge sig.) Gaa du er meget stærkere end jeg, det veed jeg; men du vil dog vel ikke slaae

et

et Fruentimmer? Hør! nu slipper jeg dig, og jeg
vædder, at du dog ikke kan gaae.

Just.

Det skal du faae at see. Men veed du hvad?
nu har jeg læst dig din Text for, uden at det kunde
hjælpe, nu vil jeg synge dig den for, og see om det
kan nytte.

Ustadigt er Pigernes Hjerte,
Som Veirliget er i April,
De volder os Mandfolk kun Smerte;
Dg vee den, som troer Deres Smilt!
Os Fanden skinkbartigen rider,
Naar vi sætte Madding paa Krog;
Thi naar det da endelig bider,
Saa faaer man som oftest et Drog.

Gud naade den Skæffel, der vover
Sig langt ud paa Egteskabs Hav!
Naar han sig Lykkelighed lover,
Han finder sin Roligheds Grav,
Der møder ham tusinde Farer,
Dg sjælben han gaaer dem forbi.
Vel den, der seer Pigernes Snarer,
Dg laer sig ei hilbe deri!

Maa! er Madamen nu fornøiet? Farvel!
(Vil gaae.)

Virgitte

(holder paa ham.)

Nei, et Ord først, Kammerat! du gjør Viser
som

som en Slyngel. Die nu lidt! nu har jeg maattet
høre paa dine Sentenker, nu skal du høre lidt paa
mig med.

Ustabigt er Mandenes Hjerte,
De elske og beile i Flæng.
De volder os Piger kun Smerte,
O vee den, der søder en Dreng!
At Mandfolk er Himmels Gave,
Det troe den, der ikke er klog!
Glendige Piger! I have
Kuns Balg mellem Slyngler og Fjog!

Gud naade den Pige, som tænker,
At Egteskab Himmerig er!
Den Stakkel! hun smedder sig tænker,
Og finder et Helyede der;
Vee den, der til Løfter, og Gæder,
af Dg Mandfolk, Fortroelighed har!
Vel den, der beleer en Tilbeder,
Og holder ham kuns for en Nar!

Naa, hvad siger du om min Vise? Er den
ikke vel saa god som din? (Just falder i Tænker.)
Hvad speculerer du paa? — Heida Just! — Fal-
der du i Staver?

Just.

Veed du hvad? Jeg har læst et Sted, at Vilg-
hed i Tænkemaade er det, der gjør lykkelige Egteska-
ber, og det kommer mig for, som at vi to vi tænker
saa lige, saa at jeg kunde være gal nok at slaae til,
ifald du ikke var gift.

Vir.

Virgitte.

Kom det da endelig ud? Allesaa lav dig paa at gjøre dig gal! Jeg er ugift, og, det som mere er, Jomfrue.

Just.

[Du er Ganden heffer. Har du da spillet Comedie
die med mig?

Virgitte.

Saa, troer du, at jeg lader altid spille Comedie med mig, uden engang iblandt at spille Bedkommen-
de een igjen? Jeg er ikke saa let at narre.

Just.

Saa hvem har villet narre dig?

Virgitte.

Har du ikke i alle dine Dage skuldet gjøre nogen Narrestreger, for at bryde mig? Og jeg vidste meget vel, at du ligesaa lidt kunde lade dette være i Dag som forhen.

Just.

Men hvad har jeg da gjort i Dag?

Virgitte.

Og tænker du, at jeg er tosset nok, til at lade mig blinde saadanne Løgne paa Ermet, som dem om dine
Bekker og din Rigdom? og mener du, at jeg er fornem nok, til at holde mere af en Pralhans eller en
rliig Slængsel, end af en ærlig fattig Karl, der gaar

fin

sin Vei reent og lige frem? Nu kan du takke dig selv for det, at du har maattet holde Lyset i Dag.

Just.

Virgitte! Du er en Djevel, men en bestialsk god Djevel — Dog! denne Pennenkniv og dette Rottetrud vil mig ikke ud af Hovedet.

Virgitte.

Har jeg da bragt det derind? Vær saa god Møjsig! og skaf det paa Døren! og fort beed mig om Forladelse!

Just.

Jeg ikke allene beder dig om Forladelse, men overgiver dig endogsaa herved min hele Randsel, med alt, hvad der er i, og deriblandt nogle ubestridelige Kostbarheder, som du endnu ikke har seet. Kom hid Gregorius! (Drengen kommer med Pakkerne, og Just pakker ud deraf, en kinesisk Mand og Kone, som rokker med Hovedet, samt en Kasse med en Mand i, der støder Kaalbatter.) Seer du, lille Virgitte! — O! hvad det dog er herlige Sager.

Virgitte.

Hvad skal jeg med det Snaus?

Just

(pakker det i Forklæderne igjen.)

Hør! vil du ikke selv bruge det, saa kan du gjemme det til vores Værn. — Men er du dog ikke gift?

Virgitte.

Slubbert!

Just.

O jeg beder mangfoldig.

Virgitte.

Ja beed saa meget, som du vil, men jeg tager mine Ord reent tilbage, ifald du tør tvivle et Øjeblik paa, hvad jeg har sagt.

Just.

Naa, naa, om Forladelse! min græsselige Engel! — See, der har du da hele Chinas Herlighed.

(Han viser hende Patterne.)

Virgitte

(i det hun bærer dem ind i Kosthuset.)

Naa, I Mægtige! I Rige paa Jorden! hvad ere I ikke usle imod mig?

Just.

Ja ret noget Tiggerpaa, min Prinsesse! (til Drengen.) Nu kan du gaae, Gregorius!

(Drengen gaar.)

Tiende Scene.

De Forrige. Vilhelmine.

Vilhelmine

(som kommer ganske aandeløs.)

O! Virgitte! Virgitte! hvor skal jeg hen?

Virgitte.

Gud bevare mig, Jomfrue, hvad er der paa

der.

Færde? — her Just! spring ind i Lysthuset efter
en Stool! (Just gaar.)

Vilhelmine.

Jeg saae Jøden Ascher komme ind i Huset, og
saa blev jeg saa bange og løb her ned i Haugen.

Virgitte

(giver sig til at see.)

Intet andet?

Vilhelmine.

Beer du af mig?

Virgitte.

Hvor kan Jomfruen blive saa bange for et Men-
neske?

Vilhelmine.

Jo, naar det er Ascher, som Bergstrøm skylder
Penge, saa har jeg nok Marsag dertil.

Just

(kommer med Stolen.)

Virgitte.

Naa sæt Dem nu, Jomfrue! og vær roelig;
det betyder vel intet.

Vilhelmine (sætter sig)

Jeg frygter, Virgitte! at det betyder alt for
meget. Dersom Bergstrøm ikke kan betale, saa veed
man nok hvordan Jøder er, naar man skylder dem
Penge.

Virgitte.

O! mange Gange ere de Christne ikke stort bedre. Jeg kjender en Mand, som min salig Moder holdt over Daaben i Nicolai Kirke, og dog vilde jeg hellere falde i Klæberne paa Sanden, end paa ham.

Ellevte Scene.

De Forrige. Ascher.

Ascher.

Er ikke Capitaine Bergstrom her?

Bilhelmine.

Gud! der er han!

(Hun springer op og løber ind i Værelset, hvor hun ikke kan sees af Tilhørerne.)

Iust.

Nei han er ikke, men han kommer vel.

Ascher.

Ja ja! so vil jeg, vær en evig, tale med hans Kjæreste der i Værelset, for at trøste hende, jeg saae, at hun blev bange for mig, da jeg kam.

Virgitte.

Ja, kan han trøste hende, min gode Ascher! saa maae han nok tale med hende.

Ascher.

Ja ja! det er, vær en evig! doch nogen Trøst!

Virgitte.

Naa! hvad har han da at sige?

Ascher.

Ascher.

Jh nu! jeg har en Botmerie paa Capitainen:
und man har mig sagt at han ikke kan betale den,
und so har jeg taget et Par got Venner af Hof: und
Stats-Retten met mich, for in al Heflighed at lade
ham bringe in Schlutteriet.

Just.

Nu er det Tid at løbe efter Capitainen?

(Gaaer.)

Ascher

(til Just i det han gaaer.)

Ja, ja! gier han det! han er, var en evig!
en brav Karl. Skind sig noget, for, jo fer han
kommer, jo mindre Viin drifker de got Venner deroppe.

Tolvte Scene.

Ascher. Birgitte. Wilhelmine (i Lysthuset.)

Birgitte.

Men Ascher! kan han nu naende det, naar han
veed at han gjør min stakkels Jomfrue saa bedrøvet?
Han skulde bare see, hvor hun sidder og græder inde
i Lysthuset.

Ascher.

Græder hun? Det behøver hun, var en evig!
ikke. (han gaaer hen til Lysthuset.) Heer Jungfer! ich
schwær Dem til, at sin Kjereste skal ingen Nøed lide.
Maae jeg ikke seede ham, saalenge han er der? Gaaer

han

han ikke frit Huns? und det ikke som det var et Borgerhuus; nei, det er, var en evig! som om det var en Schlot. Saaer han ikke hver Dag Besøg af — ja, in gamle Dage heed han Schlutteren, nu heder han, var en evig, Schlotsforvalteren?

Birgitte.

O Ascher! Hold op med den Snak! hun bliver jo kuns mere bedrøvet.

Ascher.

Nei so var en evig! gier hun ikke, det veet jeg bedre. Har de ikke Valler derinde om Vinteren, und en Klub — ja, fuld so got som nogen anden Klub in Kiebenhavn? — Der har, var en evig! Rangspersoner faldet igjennem in den Klub. Schpil-ler de ikke Kort der? — og det, var en evig! heie Schpil. Gastererer de ikke? Har de ikke Assem-bleer der, hvor de, var en evig! næsten ligesaa godt sjerer Nese und Ehren af Folk, som in den fornemste Assemblee i Wien? Har de ikke en Brendesviinsmand boende lige for Schlottet, hvor de saaer de beste Liqueurer? und nær de engang schal ut i Wien, so er der en got Wand, som er Kongens Foged, han schpenderer, var en evig! en Lasei eller to paa dem. Nei, Jungfer! det er, var en evig! en herlig Sted den.

Bir

Birgitte.

Ja, saa gid han sad der da selv, op til Halsen,
for alt det han piner og plager os!

Ascher.

Ja, ja, nærenstid man ingen anden Nahrungs-
mæg havde, so var det, var en evig! ikke so galt.
Har De ikke heert den Vise, der er gjort om Slut-
teriet? Den har en af Dereses Folk gjort; for vo-
reses Folk kan ikke rime. Jeg skal singe Dem den
for.

Man kan i Slutteriet leve,
Saa herligt og saa godt,
Som nogen Junker eller Greve,
Paa noget andet Slot.
Til ingen Ting man der kan trænge,
Naar man har Penge.
Dg naar man er med Stedet lidt bekendt,
Man lever excellent.
Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
At man er ikke der aldeles frie.

Man spiser i sin trygge Bolig,
Af hvad man har, sig mæt;
Paa Straae man sover gandske roelig,
Naar man har spist sig træt.
Der spædes Vand i Bacchi Gaver
For svage Mæver.
Dg hvo Mixturen ei betale kan,
Blier frist af bare Vand.

Det

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,
At man er ikke der aldeles frie.

Uf brave Mænd og smukke Qvinder

Det Slot er frequenteert;

Og naar man der ei Selskab finder,

Blier Verden reent forkeert.

Der findes Helte og Eujoner,

Sa selv Baroner.

Der Lutheran og Catholik har Sted,

De arme Jøder med.

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,

At man er ikke der aldeles frie.

Der spilles, svires, harcelleres,

Med Slotsforvalteren.

Der stundom og illumineres

For een og anden Ven.

Kort sagt: Man lever der tilsammen,

I Fryd og Gammen;

Og hvem der boer, og flytter glad dervfra,

Er en Etcetera.

Det er den største Feil, jeg veed om Slutterie,

At man er ikke der aldeles frie.

Virgitte

(som under Visen har været inde i Klosthuset, kommer ud.)

Naa! har han snart afbrøget?

Ascher.

Breget? Breget?

Bir

Virgitte.

Ja ret bræget! synes han kansee, at det er Sang?
Men hvor kan han nu være saa haard, og sætte den
stakkels Bergstrøm i Slutteriet for de lumpne Penge?

Ascher.

Lumpne Penge — lumpne Penge. — Finder
jeg tusende Rigsdaler paa Gaten? — Jeg sætter,
vær en evig! den hele Verden in Slutteriet, næ-
renstid den skilder mig Penge, und ikke kan betale.
Det gier, vær en evig! die Christen ogsaa.

Virgitte.

Stig mig engang Ascher! Jeg har hørt, at der
skal være Kirker som ere i Gjæld; har han ingen
Penge tilgode hos nogen af dem? for det var Karle,
som var værd at sætte i Slutteriet.

Ascher.

Bevare os Gud! mit Barn! har hun da aldrig
hørt, at Slutteriet er ikke for de schtore Fallentere?

Virgitte.

Ja det er sandt, ellers kunde jo et heelt Konges-
rige komme i Slutteriet. Desuden skjøtter han vel
ikke om at have med en Kirke at bestille, for den er
jo umyndig?

Ascher.

Nu! for den Sags Skild vel; aber det schlem-
ste

ste er, at den bliver, var en evig! albrig mindig. —
Men de got Venner deroppe, de drifker, var en
evig! nok hele Botmerie-Pramien op.

Trettende Scene.

De Forrige. Moses. Merian.

Moses.

See, Ascher! schal vi træffes her?

Ascher.

Ja ja! Moses! jeg venter den Capitain Berch-
strem von wegen en Botmerie.

Merian.

Und Hof- og Statsrets-Folkene beroppe?

Ascher.

Ja, de er, var en evig! in min Sellschaft.

Moses.

Hvor er Botmerie-Brevet? maae jeg see det?

Ascher.

O ja! see her!

(Han leverer Documentet, men holder i det ene Hjørne af
Papiret.)

Moses.

Om jeg accepterer at betale den med alle Omkost-
ninger, er det so godt?

Ascher.

Meer end godt, var en evig!

Me

Merian.

Min Ven! er det Deres Alvor?

Moses.

Schille! — har vi Pen und Blaf?

Merian.

I Lyfthuset.

Moses

(trækker i Botmeriebrevet.)

Ascher (nipper.)

Ja ja, nærenstid han vil acceptere den.

(Moses gaar ind i Lyfthuset.)

Ascher (til Merian.)

Det er en bras Mand, den Moses, en herlich Mand!

Birgitte.

Det behøver han ikke at fortælle os. Det var meget bedre om han kunde fortælle os, at han var selv en herlig Mand, for det er noget, som vi ikke veed, og faaer maaskee heller aldrig at vide.

Merian.

Naa naa! Birgitte; Ascher kan jo være en ganske brav Mand, fordi han just ikke kan eller vil skjenke et tusende Rigsdaler bort.

Ascher.

Det er, var en evig! sandt. Jeg har stoer Familie, und er, wahrhaftig ikke riig; aber den

Mo

Moses, han er en rigtig Mand, und har, vær en
evig! hverken Rone eller Bern.

Moses

(Kommer ud af Posthuset, og leverer Ascher sit Bodmeriebrev.)

See der Ascher! tag nu sin Sellschaft med sich,
und gaar. Kom so til mich Morgen früh.

Ascher.

Schal, vær en evig! ikke manquere. Adieu.
(han gaar, og møder Bergström og Just i Baggrunden af Theatret)
Deres Bodmeriebrev er betalt, Herr Capitaine! ich
gratuiere, und takker for got Betaling.

Fjortende Scene.

Wilhelmine. Moses. Merian. Birgitte.

Bergström, og Just.

Bergström.

Hvad er det? hvem har betalt mit Bodmerie-
Brev?

Merian.

Deres fællede Ben, min gode Moses.

Wilhelmine

(Kommer ud af Posthuset med nogle Papirer i Haanden.)

O Gud! hvad skal jeg tænke om denne Mand?
See hvad han har givet mig!

(Leverer sin Fader Papirerne)

Mos

Moses.

Naa, naa! en tre, fire Actier, det er vel værd
at giere sodan Sten om?

Bergstrøm.

Edelmodige Mand! vær evig takket og belønnet
for denne Handling. Men, jeg er saa lykkelig ikke
at trænge til Deres Edelmodighed.

Wilhelmine.

Hvorledes det? Bergstrøm! er du ikke trængende?

Bergstrøm.

Nei, Himlen skee Tak! jeg behøver ikke at plyn-
dre mine Venner.

Moses.

Det er en Ulfke for mig, saa har jeg jo intet
godt gjort.

Bergstrøm.

Hvad jeg har sagt om min Fattigdom, var op-
digtet, og Aarsagen dertil skal jeg forklare dem siden.
Jeg er i den Stand, at jeg tør vove at anholde om
min Vilhelmines Haand. Hjertet har jeg dog nok
i Forveien?

Merian.

Tag hende, Bergstrøm! og vær lykkelig!

(De omfaane hinanden.)

Alle de Andre.

Til Lykke Herr Capitaine! til Lykke Jomfrue!

Seibergs Skuespil. 2den Deel.

A a

B i l.

Wilhelmine.

O, min Fader! hvor gjør De mig ikke usigelig
lykkelig!

Viger nu, I bunte Griller!

Viger fra min glade Sjel!

See hvor Solens Straale spiller

Blib need paa mig fra det Høie!

Tørrer Graaden af mit Nie,

Spaaer mig varigt Helb.

Herlig var min Morgenrode!

Livets Middag ligne den!

Dg min Aften skal jeg møde.

Glad som en forventet Ven.

Alt, hvorpaa mit Nie spiller,

Idel Fryd mig forestiller,

Spaaer mig idel Helb.

Viger da, I bunte Griller!

Viger fra min glade Sjel!

Gode ærlige Moses! tag her Deres Gaver tilbage
med ligesaa fuldkommen Taksigelse, som vi havde be-
holdt dem.

Merian.

Det er vel tænkt, min Datter!

Moses.

Nei, Jungfer! man skulle troe, at jeg kun
havde schpillet en Rolle. Behøver De dem ikke, nu
da! so inviterer jeg mig til Deres Bressuy, und
so

so maae jeg doch give Dem en Brudegave, und derz
til schal De beholde dem.

Bergström.

Nei, beste Ven! det gaaer ikke an. See her!
(han tager et Papiir frem af sin Lomme.) Her er Direc-
teurerens Caution for mit Bodmeriebrev; jeg leverer
den i Deres Hænder til Sikkerhed for Deres Accep-
tation.

Gust.

Seer du, Virgitté! min Capitaine er en Mand,
som har Hjertet paa det rette Sted.

Moses.

Behold det, Berchström! jeg har so en Hæne at
plukke med Dem: Hvorom skulde De tage Penge
paa Bodmerie hos Ascher, nær jeg doch tilbød Dem
Penge da De reisste ut?

Bergström.

Min Gud! hvor kunde jeg anmode Dem? De
som har viist mig saamegen Godhed! Dem skulde jeg
idelig plage?

Moses.

Det er ikke schmukt tale, Berchström! heer en-
jant, I got Venner! jeg setter Jer til Dommere
imellem ham og mich: Han var en Dreng paa sents-
ten Aar, da jeg var en fattig Stakkel, und kjendte
ham. Jeg skulde været i Schlutteriet for en Baga-

tel Summa, aber hvat gjør mich saa Drengen? denne hersens Berchström?

Bergström.

O! tael ikke om saadanne Drengestregere!

Moses.

Jo det skal, so sandt som jeg er en Menneske herut! Han schtiøler sin Schparebøsse, hvori der var en hundrede Rigsdaler, und giver mig, und dermed slap jeg fra Schlutteriet.

Merian.

Det var en ærlig Streg, Bergström!

Wilhelmine.

Jeg er bange for, at jeg er dig ikke værd.

Bergström.

O Snak! — han har ærlig betalt mig den Bagatelle, og det mere end tidobbelt.

Moses.

Wet De hvat, min Ven! De schienkte mig Deres hele Eiendom, und wenn De det ikke havde gjort, havde jeg maaskee siddet in Schlutteriet und sultet. Nu er jeg en riig Mand, und alt hvat jeg eger, herer paa en vis Maade Dem til. Troer De denn at en saadan Velgjerning kan betales met simple Renter?

Bergström.

Wille De dog tillade mig . . .

Moses.

Heer! en Ord so got, som mange. Derfom nogen af Jer got Venner nævner mig det Strunt mere, so kommer jeg, so sandt som jeg er en Menesche, ikke til Bressuppet.

Wilhelmine.

Vi faaer vel tie. — Men kommer De saa ogsaa virkelig?

Merian.

Vil De saa ogsaa spise med os hvad vi har?

Moses.

Naa, ja . . . af alt schpiser jeg vel ikke, og hvad jeg ikke maae schpise, det lader jeg passere forbie. Saa er der doch vel noget, som jeg kan nide. So en Rigorist er jeg ikke, at jeg skulde troe, at vor Herre bliver vreed, fordi jeg schpiser med die Christen, eller wenn jeg gaaer met Pidsk in Haaret, und uden Skjeg.

Bergstrøm.

Bravo, Bravo! Det er dog evig Skade, at forskjellige Meeninger skal kunde gjøre Skilemisse imellem retskafne Mennesker.

Wilhelmine.

O! hvor jeg kunde kysse den Mand.

Moses (til Wilhelmine.)

Er De vel fiske en Jøde? Jungfer!

Wil.

Wilhelmine.

Og det spørger De om? og det en Mand som De! (tøser ham.) Naar herefter nogen taler ilde om en Jøde, saa vil jeg erindre Dem, og tænke: Der er dog brave Mænd i alle Religioner.

Moses.

Gut velsigne Dem, und ver likkelig!

Just.

Naar Virgitte! nu er det din Tid at tale.

Virgitte (til Merian.)

Naar Jomfruens Bryllup skal staae paa Sahlen, vil Herren da ikke laane Just og mig Skjenkestuen til samme Brug?

Merian.

Hænger det saaledes sammen? Jeg skal saamænd laane Jer Sahlen, Børn!

Bergstrøm.

Og jeg bekoster Jeres Bryllup.

Just.

Hurra Capitainen og hans Brud og det hele Selskab!

Merian.

Lad os nu forhøje os sammen i Dag! Det er saadant herligt Veir. Saa lader vi dække vores Bord her i Lysthuset, og spiser vor Aftensmad her, og
drif

drifker Moses Slaal, og erindrer Bergstrøms lykkelige Hjemkomst.

B a u d e v i l l e.

Merian.

Naar Faderen kun Rigdom vælger,
Og sine Børn for Grunker sælger,
Saa bomrer han.

Alle.

Saa bomrer han.

Merian.

Men er han klog og sig betænker,
For han sit Barn i Armod sænker,
Og man dog kalder ham Tyran,
Saa vaaser man.

Alle.

Saa vaaser man.

Wilhelmine.

Wil Faderen sin Datter hyde
Sig blindt i Kjerlighed at lyde,
Saa synder han.

Alle.

Saa synder han.

Wilhelmine.

Innbilber man den unge Pige,
At Faders Nei vil intet sige,

Naar

Naar Spørgsmaal er om Egtestand,
Saa skaber man.

Alle.

Saa skaber man.

Bergstrøm.

Naar Toffen os sin Troe paatvinger,
Og Fanatismens Klokke ringer,
Saa brømmer han.

Alle.

Saa brømmer han.

Bergstrøm.

Og lærer man den stygge Lære:
At Christne kun kan adle være,
Trods al Erfaring og Forstand,
Saa lyver man.

Alle.

Saa lyver man.

Moses.

Kan nogen en Velgjerning glemme,
Und deve Hjertets stærke Schtemme,
So feiler han.

Alle.

Saa feiler han.

Moses.

Och slaaer man mich met ferschildt Schtempel,
Und sætter mich som Dids Exempel,

For:

Forble jeg er en ehrlich Mand,

So schladderer man.

Alle.

Saa sladderer man.

Just. *(talende)*

O! jeg har ogsaa en Vise at synge til Virgittē.
Maas jeg ikke nok?

Bergström.

Syng kuns du!

Virgittē.

Tag dig i agt, hvad du tuder mig for! Du veed,
at du faaer Svar.

Just.

O! jeg beder mangfoldig! Det faaer ikke hjelpe.

(Singer.) Min lille Putte! om du kan,
Saa har andægtig paa din Mand:
Saalange du mig troe forbliver,
Den hele Just jeg overgiver
Til dig, og din Barmhertighed,
Og alt hans Guds og Rigdom med.
Men om du faaer Coquette-Rykken,
Saa blier jeg kruset i Parykken,
Og reent forbandet plat.
For du det veed, jeg fra dig reiser,
Og blier maaskee Chinesisk Keiser,
Og saa, god Nat!

Alle.

Saa, god Nat!

Bir

Birgitte.

Høistarede Herr Buttekeer!

Du er en Nar, som hver Mand seer.

Om jeg en Kuv paa dig spendeerte,

For du saa smukt moraliseerte,

Dg om jeg joeg dig reent din Bei,

Mon du det da fortjente ei?

Dog see! jeg skal din Synd ei nævne;

Dg vil med Edelsmod mig hævne.

Tag der min Haand Krabat!

Men dersom du din Troestab sviger,

Dg smidde tør for andre Piger,

Ja saa, god Nat!

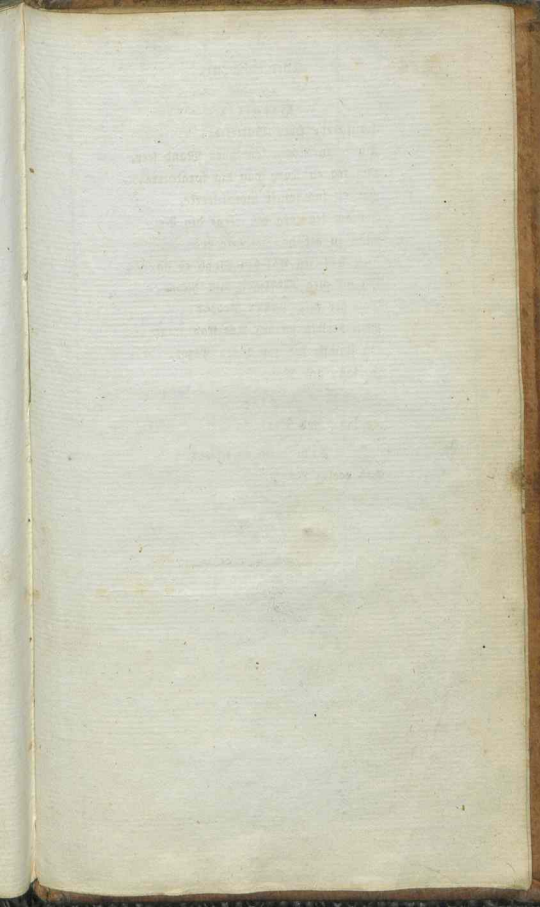
Alle.

Ja saa, god Nat!

Alle (til Parterret.)

God roelig Nat!

CHAPTER I

OF THE

THEORY OF THE
ARTS AND
MANUFACTURES
IN THE
NINETEENTH
CENTURY
BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
TRANSLATED
FROM THE
FRENCH
BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
LONDON
PRINTED BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
1825

OF THE

THEORY OF THE
ARTS AND
MANUFACTURES
IN THE
NINETEENTH
CENTURY
BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
TRANSLATED
FROM THE
FRENCH
BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
LONDON
PRINTED BY
J. B. SAY
ESQ.
OF
PARIS
1825

